

Róma 1-16. Fejezet

Romans Chapter 1 - 16

Az eredeti szövegből lefordítva és modern nyelvre fordítva,
kommentárral ellátva.

François du Toit

Róma 1-16. Fejezet

1.1 Pál, akit Jézus Krisztus 5szenvedélyesen eljegyzett magának, aki 1megtalálta magát Őbenne, hogy így módon Őt 2képviselje. A 3küldetésem és az 4üzenetem az, hogy Isten jóságát hirdessem az emberiség felé. (A 3küldetés, az üzenetem kiterjedése, horizontja, ameddig kiterjed, a 3horitso szó, ami azt jelenti, hogy kijelölt. Az 2apostelo szó jelentése, tőle való kiterjedés, egy képviselő; a 5duolos, azt jelenti rabszologa, a deo szócskából ered, ami összekötött vagy egybekötött, mint a férj és a feleség; a 1kletos a kaleo-ból származik, ami: elhívott, név szerint azonosítani, vezetéknevet adni; és az 4eu+angelion: jól sikerült bejelentés, jó hír, az Isten jóságának hivatalos bejelentése.)

1.2 Ez az az üzenet amiről az Írások szólnak. Ez marad az inspirált írás központi profétai témája és tartalma.

1.3 Az Isten Fia természetes leszármazása Dávid magjából való.

(A Máté 22:41-45-ben Jézus megkérdezte a Farizeusokat, "Mit gondoltok a Krisztusról? Kinek a fia?" Azok azt válaszolták neki, "A Dávid fia." Ő azt mondta nekik, "Hogy lehet akkor hogy Dávid, a Szellemtől inspirálva, Úrnak szólítja, azt mondván, 'Az Úr mondta az én Uramnak, ülj az én jobb kezem felől, míg az ellenségeidet a lábaid alá vetem'? Ha Dávid így módon Urának szólítja Őt, hogy lehet a fia neki?" "Senkit se hírojatok Atyának itt a földön, mivel egy Atyátok van a mennyekben." [Máté 23:9]. "Mindazáltal csak egy Istenünk van nekünk, az Atya, aki mindennek a teremtője, és akinek élünk; és csak egy Úr, Jézus Krisztus, akin keresztül minden teremtetett, és aki által élünk." [1 Kor. 8:6]. "Annakokáért meghajtom a térdeimet az Atya előtt, akiről minden család a mennyben és a földön az igazi nevét kapja." [Ef. 3:14,15]. "...csak egy Istene és Atyja van minden embernek, aki mindenki Ura, mindenkin keresztül munkálkodik, és mindenkiben van." [Ef. 4:6,7].)

1.4 Azonban a halottakból való, a Szent Szellem általi erőteljes feltámadása, 1feltárja és megerősíti Istenben való lényét és fiúságát.

(A feltárja-nak fordított szó az 1apo + horizo-ból származik, ami azt jelenti, hogy előre kijelölni, meghatározni, elhelyezni, felfedni, feltárni; szó szerint horizont. Ugyanez a szó küldetésnek van fordítva az első versben. Az ApCsel. 13:32,33-ban Pál a feltámadásról prédikál és idézi a Zsoltár 2.-t, "Ma szültelek téged." Jézus megtalál (felfed) bennünket (Istenben), és megerősíti azt, hogy az eredetünk Istenben van! Péter érti hogy újonnan születünk a Krisztus feltámadásában. A feltámadás jelentősége az, hogy leleplezi az emberiség Krisztus feltámadásában való bennfoglaltságát. [Nézd meg az 1 Pét 1:3.-t!]. A Hóseás 6:2 az egyetlen Ige ami a harmadnapi feltámadásról profétál, és itt ebben az egyedülálló drámai proféciaiban, együtt bennfoglaltattunk az Ő feltámadásában! "Két nap múlva megelevenít bennünket, a

harmadik napon feltámaszt bennünket!” Ez a lényege az Evangélium misztériumának! “A föld egy nap alatt jön-e világra? Megszülethetik-e egy nép egy pillanat alatt?” [Ézs. 66:8, 9].)

1:5 A kegyelem és a megbízás amit Tőle kaptunk az, hogy I-hit-inspirálta életstílust hozzunk létre minden nemzetben. 2A Neve azt fejezi ki, hogy az emberi faj az Övé. (Pál azonnal nekilát, hogy új definíciót adjon az ‘engedelmesség’ kifejezésnek, ami többé nem törvényből, hanem hitből van. Az I-engedelmesség, az upo + akoo, azt jelenti, a hallottak hatása alatt lenni, pontos hallás; felülről hallani. 2Minden családnak a mennyben és a földön Őbenne van az önazonossága (Őbenne van meghatározva, hogy kicsoda). Ef. 3:15.)

1:6 Jézus Krisztusban egyénileg fedezed fel azt, hogy Iki vagy. (A I-kaleo szó azt jelenti, hogy nevén szólítani, elnevezni, családi névvel ellátni.)

1:7 Azzal, hogy nektek írok, minden rómainak írok. Meg vagyok győződve Isten irántatok való szeretetéről; ahogy eredetileg eltervezett, azzal összhangban 2állított helyre benneteket; szentnek lettetek teremtve Jézus Krisztusban; nem csoda, hogy a Ivezetéknevetek 2Szent. Isten Krisztusban való kegyelem ajándéka biztosítja a teljes jóléteteket. Az Úr Jézus Krisztus Atyja a miénk is; Ő a mi Istenünk. (A I-kaleo szó azt jelenti, hogy nevén szólítani, elnevezni, családi névvel ellátni; 2hagios azt jelenti Szentek, helyreállítva az eredeti tervvel összhangban; “Elválasztott az anyám méhétől, amikor kijelentette a Fiát énbennem, azért hogy hirdessem Őt a nemzetekben; azonnal nem tanácskoztam testtel és vérrel.” [Gal. 1:15, 16] “Azért mi ezentúl senkit sem ismerünk test szerint; sőt ha ismertük is Krisztust test szerint, de már többé nem ismerjük.” [2 Kor. 5:16 Károli].)

1:8 A legnagyobb örömöm, hogy láthatom, hogy a hitetek az egész világon hirdetve van. Az egész Ikozmosz a hallgatóságunk. (A Ikozmosz szó az Újszövetségben a teljes emberi családra utal.)

1:9 Szellememben teljesen elkötelezett vagyok az Isten Fia evangéliumában; folyamatosan imádkozom értetek; Isten a tanúm.

1:10 Mivel már annyira Iösszekötve érzem magamat veletek, vágyom rá, hogy személyesen is találkozzunk. (A Ikönyörögni, a deomai, a deo-ból származik, ami annyit mint, összekötni, összefonva lenni.)

1:11 Nagyon várom, hogy végre személyesen találkozzunk, tudván, hogy a szellemi Iajándékom nagymértékben a javatokra fog válni; ez meg fog szilárdítani, és meg fog alapozni benneteket a hitetekben. (A Imetadidomi szót úgy lehet fordítani, hogy egy olyan típusú adás, ahol az adó nincs távol az ajándéktól, hanem bele van csomagolva! Az apostolok, próféták, prédikátorok, pásztorok és tanítók ajándékok az Eklézsiának, hogy megalapozza őket a hitükben, és mindenkit a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékében mutasson be. [Ef.: 4:11-16]. Óriási különbség van egy ajándék és egy jutalom között! Mi Isten

ajándékai vagyunk egymásnak. Ami Istené most bennünk, az becsomagolt ajándék a világnak. Amik mindnyájan az egyéni kifejeződésünkben vagyunk, az egy ajándék és nem személyes szorgalom vagy teljesítmény jutalma. Ezek az ajándékok soha nem arra voltak, hogy az egyiket feljebb valóbbá tegye a másiknál, vagy hogy pusztá címekké váljanak, hanem inkább arra, hogy beazonosítsanak különleges és dinamikus működéseket egy határozott céllal, hogy mindenkit eljuttassanak a Krisztus teljességével ékeskedő kor felismerésére önmagukban!)

1:12 És kölcsönösen felfrissülünk a közös hitünkben való 1részvétel, és annak visszatükröződése által. *(A 1sumparakaleo a sum együtt szóból; a para előljáró szóból, ami szoros közelségre utal, egy dolog, ami egy befolyási körből indul, lakóhely egyesítés javaslatával, az alkotójából az adójából fakad, valamiből származik, egy pont kijelölése amiből egy cselekedet ered, bensőséges kapcsolódás, és a kaleo, ami beazonosítani egy névvel, vezetéknevvvel ellátni, szóból áll.)*

1:13 Egészen eddig megakadályoztattam abban, hogy hozzátok menjek, annak ellenére, hogy nagyon gyakran vágytam rá, hogy valamit learassak bennetek, ugyanannyira, amennyire várom ennek az evangéliumnak a teljes gyümölcsözését minden nemzetben.

1:14 Teljesen meg vagyok győződve mindenki inklúziójáról *(Krisztusban való bennfoglalásáról, arról, hogy mindenki benne van Krisztusban);* 2adása vagyok mind a görögöknek, mind azoknak az lidegeneknek, akiknek a nyelvét még csak nem is értjük. Tartozom ezzel az üzenettel mindenkinek. Nem az a kérdés, hogy mennyire írástudóak vagy képzettek az emberek; az írástudatlan egyaránt részesedik a Jó Hír hasznaiból. *(A 1barbaros szó olyan valakit jelent, aki egy furcsa és idegen nyelven beszél; 2opheiletos azt jelenti, hogy valaki adós, kötelezi magát, hogy vissza ad valamit annak, akihez először (eredetileg) tartozott.)*

1:15 Emiatt a kényszerítő sürgetés miatt vagyok annyira lelkes, hogy nektek, rómaiaknak is prédikáljak.

1:16 Nem szégyellem Krisztus Jó Hírét megosztani bárkivel; Isten erőteljes megmentő cselekedete egyformán meggyőz mind zsidót és pogányt.

1:17 Ebben van az Evangélium erejének a titka: addig nincs jó hír benne, míg az Isten megigazítása nincs kijelentve! Az Evangélium erőteljességét az a kijelentés adja, hogy Isten hite az egyetlen valódi alapja a mi hitünknek. A Próféták előre írtak arról, hogy Isten hiszi, hogy a megigazultság leplezi le az életünket. "A hite (az Isten hite) által való megigazultság határozza meg az életet." [Habakuk 2:4]

(Dávid drámai prófétai beszámolója a keresztrefeszítésről a 22. zsoltárban, a 27. versben csúcsosodik ki: "Az egész föld teljessége megemlékezik és megtér az Úrhoz; és minden nemzet imádja Őt." A 31. versben, "...hirdetik a megigazítását azoknak akik még meg sem születtek;

hogy Ő megcselekedte.” Az evangélium Isten megigazításának a kijelentése; leleplezi azt, hogy az Atya, a Fiú és a Szellem hogyan tették sikeresen rendbe az emberiséget önmagukkal. Ez arról szól, amit Isten tett jól, nem arról amit Ádám tett rosszul. A Jó Hír kijelenti, hogy Isten megigazítása megmentette a teremtett életünket, és megváltotta/helyreállította az ártatlanságunkat. Az emberiség hiábavaló igyekezete arra, hogy igazzá tegye magát, csúfosan cserbenhagyta őket [Róma 7]. A Jó Hír átteszi a hangsúlyt az emberiség bukásáról és vádlottságáról annak a hangsúlyozására, amit Isten elvégzett Krisztusban az emberiség nevében (az emberiség helyett). “Tekintsetek (el a cselekedetek törvényétől) Jézusra; Ő a hit 1Szerzője és befejezője.” [Zsidó levél 12:2]. Isten hitével kezdődik; és 1hitből hitbe, és nem a mi jó vagy rossz magatartásunkról szól; nem a teljesítményünk vagy a körülményeink határoznak meg bennünket. A -ból, -ből-nek fordított görög előjáró szó az 1ek, ami mindig forrást vagy eredetet jelöl. A régi írott kód nyelvezete “Tegyél, hogy legyél!” Az új nyelvezete, “Legyél, amiatt ami történt!” Ahelyett, hogy csináld, csináld, csináld: készen van, készen van, készen van. Pál a Habakkuk 2:4-re utal itt, “Az igaz az ő hite (Isten hite) által él.” Habakuk egy teljesen új alapot lát arra, ahogy az emberiség Isten előtt áll! Ahelyett hogy az átkot olvasná, amikor a pusztítás beáll, felismeri hogy az Ígéret elavulttá teszi a teljesítményt, mint az emberiség elfogadottságának, felmentésének az alapját. Az átok kikerült az egyenletből. Galata 3:13.

A V. Mózes 28 többé már nem a motivációja vagy a mércéje a jó vagy rossz viselkedésnek! Ahelyett, hogy a megigazultság egy jutalma lenne az emberiség abban való igyekezetének, hogy engedelmeskedjen a törvénynek, Habakuk ünnepli Isten megigazítását, ami Isten hitén áll, a nyilvánvaló pusztulás közepette, ami bizonyítéka az összes az V. Mózes 28-ban felsorolt átoknak! Éneklí, “Mert a fügefa nem fog virágozni, a szőlőkben nem leszen gyümölcs, megcsal az olajfa termése, a szántóföldek sem teremnek eleséget, kivész a juh az akolból, és nem lesz ökör az istállóban. De én örövendezni fogok az Úrban, és vigadok az én szabadító Istenemben. Az Úr Isten az én erősségem, hasonlóká teszi lábaimat a nőstény szarvasokéihoz, és az én magas helyeimen jártat engemet!” [Habakuk 3:17-19, Károli] Érdekes megjegyezni, hogy Habakuk חַבְבָּקֻק chābaquq, feltehetően annak a szunamita asszonynak volt a gyermeke, aki a férjével vendégül látta Elizeus prófétát. Nem lehetett gyermekük, míg Elizeus ki nem jelentette, hogy egy év múlva ölelni fog - חַבְבָּק chabaq - egy gyermeket! Amikor a gyermek felnőtt fiatal férfi lett, napszúrásban meghalt, és Elizeus ráfeküdt a gyermekre, és mintegy tükrözte (az ölelésben) a halott gyermek testét (azzal, ahogy ráfeküdt), az arcát az arcára téve, és a fiú visszatért az életbe. חַבְבָּק Chabaquq azt jelenti, hogy kettős átölelés – ami egy prófétai képe a mi Krisztussal együttvaló tükrö- feltámadásunknak! Ha bárki tudta, hogy a megigazultság nem cselekedetekből van, hanem Isten hite által, akkor az Habakuk volt!

A megigazultság szó angolul ‘righteousness’ az angolszász szóból, a ‘rightwiseness’-ből ered, ami azt jelenti, hogy bölcs abban, ami igaz, helyes. A görög szó a megigazultságra a dikaiosune, a dikay-ból származik, ami az ami igaz, helyes; ez egy kapcsolati szó, ami arra utal, hogy két fél hasonlóságot talál egymásban. A megigazultság harmóniára utal egy kapcsolatban. Nézzed meg a 2 Kor. 6:14-et! A hitből való megigazultságban nincs semmi közös a pogány

karma filozófiával, és a teljesítményalapon történő jóváhagyással, elfogadással; soha nem tudnák a mérleget kiegyenlíteni, vagy semmilyen alapon sem lehet összehasonlítani őket [A heterozugeo szó, egy egyenlőtlen vagy különböző iga; a héber zugot, זוגת szóból ered, ami két hasonló tárgyra utal; egy iga vagy tanítás; a rabbi vagy egy filozófus igája ami a tanításukat jelképezi; a tzedek, צדק, héber szóra emlékeztet a megigazultság amiben szintén van olyan jelentés ami a mérleg fanyelvére utal. "Az, aki megítéli a szomszédját a megigazultság vagy az ártatlanság egyensúlya szerint, azt a megigazultság szerint ítélik meg." [T. Bab. Sabbath, fol. 127. 2.]

Érdemes megjegyezni, hogy a görög Igazság istennője: Diké, [dikay-ként kell kiejteni - ami a dikaiosune, megigazultság szóból származik] és mindig úgy ábrázolják, hogy egy mérleget tart a kezében. Nézzed meg a 2. Kor. 6:15-t is! A Kol. 2:9-10, "Krisztusban van az, ahol Isten egy pontos és teljes kifejezését találja önmagának, egy emberi testben. Ő a mi teljességünket tükrözi, és Ő a végső tekintélye a valódi identitásunknak.")

1:18 Isten nem mutat közömbösséget az emberiség közömbösségével szemben. Ez a kijelentés, ami Istennek a helyreállított megigazultságunkban való hitéről szól, ugyanakkor feltárja Isten Iszenvedélyes vágyát, egy mennyei nézőpontból, egy olyan 3emberiség 2felé, ami úgy tűnik 5elvesztette a szerelem tűzét az imádatában, azáltal, hogy 4elnyomták az igazságot magukkal kapcsolatban; 5elfelejtették az imádat és imádvá lenni finom művészetét; miközben folyamatosan egy 6alacsonyabbrendű igazsághoz ragaszkodnak magukkal kapcsolatban. (Isten hite az emberiség megváltott megigazultságában, ami jóváhagyatott a mennyekben, nagyon különbözik a hamisítottól, a földitől, ami megvakítja az embereket a saját nem megigazult állapotukról. A gyakran haragnak fordított 1orge szó, igazából vágyat, szenvedélyes vágyat jelent, – mint egy előrenyúlás, vagy az elme izgatottsága, szenvedély. Az 2epi előljáró szó jelentése, túl, fölött, keresztül, ellene, folyamatos hatás valamin; én itt ellentétnek fordítottam. A szó az emberekre, emberi fajra, (férfi, nő): az 3anthropos, az ana felfelé, és a tropos, életmód; jellem; hasonló módon. A 4katecho szó lefelé való visszhang, az ellentéte az anoche, a felfelé való visszhang; nézzed meg a Róma 2:4-et és 3:26-ot! A Kolossé 3:2-ben Pál arra bátorít bennünket, hogy a fent való dolgokkal (Isten hite) foglaljuk le a gondolatainkat, és ne a lentiekkel (ami a cselekedetek törvénye). Az 5asebeian ασεβειαν szó, az a, negatív és a sebomai, imád, dicsér. Az 6adikia szó, nem-megigazultság, a dikay (igaz) ellentéte, ami annyi, mint két fél hasonlóságot talál egymásban; ily módon ez (6adikia) összhang nélkül jelent. A törvény kijelenti mennyire bűnös, vétkes és büntudattal teli az emberiség, míg az evangélium leleplezi, hogy mennyire megbocsátottak és helyreállítottak vagyunk az eredeti szándék szerint. Nézzed meg a 2 Kor. 4:4!)

1:19 Isten nem idegen senkinek sem; bármi ami megismerhető Istenből, az emberi formában 1nyilvánvaló. Isten kijelentette ezt a teremtésük lényegében, ami a lelkiismeretükkel együtt tanúskodik erről bennük! (Figyeld meg a Róma 2:14-15-t, Mert még egy pogány természetes ösztöne is megerősíti azt, hogy a törvény jelen van a lelkiismeretükben, és bár soha, még csak nem is hallottak a zsidó törvényekről. Így bizonyítják,

hogy ők maguk a törvényük maguknak. A törvény sokkal több, mint egy írott kód; a jelenléte az emberi lelkiismeretben még az írott utasítások hiánya esetén is teljesen nyilvánvaló. Nézzed meg a 2Kor. 4:4-et, 2Kor 4:7-et és a Kol. 1:27-et. Ha bekötjük a szemünket, az nem távolítja el a kincset a helyről, ahova mindvégig el volt rejtve. Bármikor, amikor szeretünk, találkozunk valami örömmel, vagy szépséget tapasztalunk, ezek mind a teremtőnk természetére utalnak, ami bennünk tükröződik; még egy hitetlen ember tapasztalatában is. Az inkarnációban Jézus leleplezi Isten hasonlatosságát, nem a "másságát", emberi formában, mint egy tükörben! A *1phaneros* szó a *phaino*-ból származik, ami azt jelenti ragyogni, mint a fény. A Kol. 2:9-10, "Krisztusban van az, ahol Isten egy pontos és teljes kifejezését találja önmagának, egy emberi testben. Jézus a mi teljességünket tükrözi." Míg a kiterjedtség (hatalmas méret) nem tudja mérni vagy meghatározni Istent, a pontos hasonlatossága megjelent emberi formában. Jézus bizonyítja, hogy az emberi életet teljesen Istenre szabták (Isten volt a modell, amire az életünk készült)! Nézzed meg az Efézus 4:8-at is, és a Jakab 3:9-t! Mondhatunk gyönyörű dolgokat Istenről az Atyáról, de ugyanazzal a szájjal átkozzuk az embertársunkat, aki pedig szintén az Ő hasonlatosságára teremtett. Nem az a lényeg, hogy amit az illető tett, az megérdemli-e a bántást. A lényeg, hogy az emberek Isten képének és hasonlatosságának a hordozói a teremtés által!)

1:20 Isten látható a teremtésben; a látható kozmosz (*világ*) szerkezete, összetétele meggyőzi az értelmet. Világosan tanúsítja a láthatatlan Isten mindig jelenlévő fenntartó erejét, hatalmát és intelligenciáját, ami az emberiséget olyan helyzetben hagyja, hogy semmilyen valós kifogásuk nem maradt arra, hogy Őt figyelmen kívül hagyják. (A Zsoltár 19:1-4, "Isten dicsősége turnézik az egeken, Isten kézműves alkotása van kiállításon a teljes horizonton. Nappal Asszony tart órákat minden reggel, Professzor Éjszaka tart előadásokat minden este. A szavaik nem hallhatóak, hangjuk nincs rögzítve, de a csendjük betölti a földet: kimondatlan igazság hangzik mindenfelé." - Message fordítás)

1:21 Bár az emberiség csak egy filozofikus, vallási módon ismerte Őt, távolságból, és elbuktak abban, hogy Istennek tekintsék. Az hogy magától értetődőnek vették Őt, és a hálátlanság (*a hála hiánya*) elzárta Őt előlük; haszontalan vitákban és párbeszédekben merültek el, ami csak még jobban elhomályosította az értelmüket önmaguk felől.

1:22 A bölcs következtetések csak megerősítették az ostobaságukat.

1:23 Azzal, hogy elvesztették Isten látását (*nézőpontját*), elvesztették annak a látását is, hogy kik ők valójában. A gondolkozásukban (*számításukban, következtetésükben*) Isten képe és hasonlósága (*az, hogy Őhöz hasonlóan*) lecsökkent egy romlott (*korrupt*) és eltorzult képre magukkal kapcsolatban. Hirtelen az ember jobban hasonlított a borzalmas csúszómászókhoz (*az emberben több közös lett a borzalmas csúszómászókkal*), mint az eredeti tervhez (*Isten eredeti elképzeléséhez, szándékához*).

1:24 Úgy tűnt, mintha Isten elhagyta volna az emberiséget, melyet a saját szívük

kéjgelése sodort el, hogy bántalmazzák és beszennyezzék saját magukat. A legszemélyesebb tulajdonuk, a saját testük, értéktelen köztulajdonná vált.

1:25 Az elnyomott Igazság (18. vers) eltorzított igazság lett. Ahelyett, hogy elfogadták volna az Alkotójukat, mint a valódi identitásukat, a saját maguk alkotta eltorzított (önmagukról való) képtől való megcsalattatást részesítették előnyben, vallásosan szeretetüket és imádatukat adva ennek. Az igazi Isten a korok áldott Istene. Hé! Az imádatunk vagy közömbösségünk nem határozza meg Őt! ("És mindez azért történt, mert felcserélték az igazi Istent egy hamis istenre, és azt az istent imádták, amit ők alkottak, ahelyett, hogy azt imádták volna, aki őket alkotta." Message fordítás)

1:26 Összezavarodva az Alkotójukkal kapcsolatban, összezavarodtak önmagukkal kapcsolatban is; ami mindenféle megszállottsághoz vezetett.

1:27 A férfiak és nők egyaránt tűzbeborultak perverz fantáziák által. Ez egy intenzív 1törekvést és 2fáradozást idézett elő egy 3eltorzult kép illúziójának hajszolása érdekében - ami világos tünete egy 4alacsony szintű önértékelésnek. (Az 1orexei szó azt fejezi ki, hogy elérni valamit. A 2katergazomai szó a kata, le, lefele szó; és intenzitást hangsúlyozni; és az ergatsomai szóból származik, ami annyi mint fáradozni, küszködni. Aztán az 3aschemosune szót használja, ami az ascemon, szóból jön, ami azt jelenti deformált, az a szócska tagadást fejez ki, vagy valami nélkül, és a schema, forma, vagy minta. Az 4antimisthia szó az anti, valami ellen, ellentétes, és a misthois, fizetés, bérenc; alacsony szintűnek, alul becsültnek fordítva itt; vagy olyan fizetés, ami csalódást okoz valakinek. Ez a szó a 2 Kor. 6:13-ban fordul elő mégegyszer.)

1:28 A közömbösségük az isten(i)-identitásuk felé elzárta Istent tőlük.

1:29 Bűn hógolyóeffektus! Úgy terjed mint egy betegség, megjelenítve a gusztustalan, ronda tüneteit minden lehetséges formában, a perverz szexuális megszállottságtól kezdve mindenfajta erőszakosságig. A probléma a bűnnel az, hogy soha nem elégít meg, az áldozatát szánalmasan beteljesületlenül hagyja, folyamatosan még többre vágyva ugyanabból a becsapottságból: gonoszság, féltékenység, düh és természetellenes megszállottság önmaga iránt. Az élet olcsó, a gyilkosság nem számít; állandó veszekedéssel és gonoszsággal vannak átítatva, a beszélgetéseik sértő pletykálkodásra süllyedtek.

1:30 Senki sincs biztonságban a társaságukban; azt gondolják, hogy azzal, hogy másokat inzultálnak, hangot adhatnak Isten iránti utálatuknak; büszkén dicsekedve a legutolsó mocskos találmányukkal. 1Közömbösek a szülői gondoskodás bármilyen formája iránt, semmibe véve a tény, hogy nem vagyunk saját magunk feltalálói. (Az 1apeithes szó ahonnan az apátia, közömbösség szavunk származik, hagyományosan engedetlenségnek fordították, a véleményem szerint jobb közömbösségnek fordítani; az a jelentése negatív, tagadás, és a peitho, hinni; barátokat szerezni, elnyerni valaki

tetszését, megszerezni valaki jóakarátát, vagy igyekezni tetszeni valakinek. A 2goneus szó szülőt jelent; a ginomai-ból, ami annyi mint megszületni.)

1:31 Az élet amit élnek 1működésképtelen és 2szétesett, ahol nincs semmi 3együttérés vagy irgalom. (Az 1asynetous szó, az a, negatív, tagadás, és a sunetos, ami a suniemi-ből származik, azt jelenti, összekapcsolódni, mint két áramlás; gondolatok fúziója, összeolvadása, együtt-nézés. Így, ezekkel, úgy tűnik, hogy nincs összeférhetőség, vagy összhang ahhoz, hogy másokkal jelentőségteljes módon összekapcsolódjanak. Az 2asunthetos szó, újra az a negatív, tagadás, és a sunthithemai - megegyezésben lenni egymással, vagy valaki mással együtt támogatni. Úgy élnek, hogy teljesen nincsenek szinkronban egymással. Aztán Pál az 3astorgos szót használja, ami annyi, mint természetes érzület, vonzalom nélkül lenni, és az eleémon, ami annyi, mint nincs kegyelem.)

1:32 Ennek egyszerűen nincs semmi értelme, azzal indultak, hogy ismerték Isten 1megigazítását, mégis az életstílusukkal a halállal flörtöltek; ez majdnem olyan, mintha a bűn valami divatos verseny lenne. (1dikaioima, megigazultság – nem ítélet, ahogy néhány fordítás javasolja!

A 18. verstől a 32. versig Pál lefesti a bukott gondolkozás dilemmáját és sötétségét – ahol az eltorzult kép lesz a normális. Ez a törvényrendszer nyelve, ami az embereket a viselkedésük alapján ítéli, határozza meg, és nem az eredeti teremtésük alapján. Aztán a Róma 2:4-ben egy csodálatos következtetéssel Pál aláhúzza a meggyőződését, ami a Róma 1:16-17-ben lett rögzítve, Isten hatalmas megmentő tettéről, ami az Evangéliumban lett kijelentve. “Ne becsüljétek alá Isten kedvességét (jóságát, kegyelmét). A jóságának a gazdagságát, és a határozott elutasítását annak, hogy elengedjen bennünket, mivel folyamatosan hallja a saját hasonlatosságának visszhangját bennünk. Ily módon az az Isten türelmes szenvedélye, hogy mindenkit visszatereljen egy gyökeres gondolkozásváltozásba, felismerésbe.)

2:1 Egy feltételezett ismeret arról, hogy mi jó és mi rossz, nem jogosít fel arra, hogy bárkit megítélj; különösen akkor, ha te pontosan ugyanazt teszed, amit másoknál észrevettél, hogy rosszul csinálnak. Gyakorlatilag önmagadat kárhoztatod. Senki sem bírálja a másoknak.

2:2 Istennek meg kell ítélnie minden vétket, de azzal, hogy te másokat ítélsz, nem teszed őket bűnösebbé.

2:3 Isten teljesen pártatlan az ítéletében; nem szerzel semmi pontot, vagy nem takarod el a bűneidet azzal, ha mások bűnéről beszélsz.

2:4 Ne 1becsüld alá Isten 2kedvességét (jóságát, kegyelmét). A 2jóságának a

gazdagságát, és a 3határozott elutasítását annak, hogy elengedjen bennünket, mivel folyamatosan hallja a saját hasonlatosságának visszhangját bennünk. Ily módon az a 4türelmes szenvedélye, hogy mindenkit 5visszatereljen egy 6gyökeres gondolkozásváltásba, felismerésbe.

(Az alábecsüli-nek fordított szó, a 1kataphroneō, a kata le, lefele, és a phroneo, gondolkodni, véleményt alkotni; ily módon egy lehangolt elme, megvetni, vagy biztosnak (készpénznek) venni. Az Isten jóságának a lelepleződése az, ami 6megtéréshez vezet bennünket; nem a mi 'megtérésünk' vezet Istent jóságra! A 'megtérés' szó egy kitalált (összeeszkábált) szó a latin paenitentia szóból származik, ami vezekléssé lett, és hogy a vallásnak nagyobb kifutást adjon az angol szó a re-penance, vagyis újra (és újra) vezeklés lett. Ez egyáltalán nem az, amit a görög szó jelent. A 6metanoia szó a meta szóból áll a noieō-val együtt, és azt jelenti, hogy az elmével felfogni. Azt írja le, hogy az elme ráébred arra, ami igaz; az érvelés átrendeződése; a gondolatok összegyűjtése, együtt-tudás. A hit nem egy döntés; hanem egy felfedezés. [Nézd meg az Ézs. 55:8-10.-t!] A 2chrestos szó, kedves, jóindulatú, a xeir-ből, ami kéz, ami szintén kapcsolódik a xristos szóhoz, ami átadni a kezét, felkenni, megmérni; nézzed meg a héber szót a Messiásra, משיח ami felkenni; megmérni, a mashach מַשַּׁח szóból, ami átadni a kezét, megmérni-t jelent! [Héber és Káldeus Elemző Lexikon, B Davidson.] Jézus Krisztusban Isten ártatlannak 'mérte' az emberiséget, Ő az ember, mint teremtmény terve, eredeti terve. Az 3anoches szó, az ana szócskából jön, ami annyi mint felfelé; az ana intenzitást is kifejez, és az echo szó, ami tartani, vagy átölelni, mint egy visszhang. Isten folyamatosan hallja a saját hasonlatosságának visszhangját bennünk! [nézd meg a Róma 3:26.-t!] A 4makrothumias szó azt jelenti, türelmesnek lenni, miközben elviseled mások sértegetéseit és bántásait. Szó szerint, olyan szenvedély, ami hosszú utat tesz meg; a thuo-ból származik, ami, megölni egy áldozatot. Az 5ago szó azt jelenti, úgy vezetni, ahogy a pásztor vezeti a nyáját.)

2:5 A megkeményedett (érzéketlen) szív, ami ellenáll a változásnak, felhalmozza az okokat az önpusztításra, miközben Isten megigazultság-ítélete a napfénynél is világosabban ki van jelentve. (Az evangélium nyíltan kijelenti, hogy Isten ártatlannak ítélte az emberiséget.)

2:6 Azzal, hogy ellenállsz Neki, magadra vagy utalva; a saját cselekedeteid fognak megítélni. (Az, hogy elveted a jóságát [4. vers], becsapva tart téged egy bűntudat és vádlás uralta életben.)

2:7 Az emberiség kutatása 1állandó azután, ami jó, dicsőséges, tiszteletreméltó és romolhatatlan értékű. Lelkesen törekszünk arra, hogy megragadjuk az eredeti, 2ősi élet-tervet.

(A ὑπομονή 1hupomone szó a folyamatosan jelen van; tudatosan elmerülve, zavartalanul, zökkenőmentesen egyesülve a Forrásoddal. Az ősi élet, az 2aionios szóból származik, ami a legvonzóbb élet, amit kívánhatunk magunknak; ez az eredeti élet, amire teremtettünk, mégis megfoghatatlan marad Krisztus értünk végzett megváltásán kívül. Még a legőszintébb döntés is arra, hogy valaki hibátlan életet éljen a törvény vagy bármilyen filozófia szerint, az sem képes arra, hogy megelégítse az emberiség szívbéli éhségét.)

2:8 Mégis vannak olyanok, akik figyelmen kívül hagyják az igazságot a 2hitetlenség által. (Az igazságot, az eredeti identitásukról (önazonosságukról), hogy fiak vagyunk.) Továbbra is úgy élnek, mint egy 1béres, akit csak a havi fizetése motivál (a fiúsága helyett). A bukottságukban és igaztalanságukban (nem megigazultságukban) hisznek, dühkitörések és neheztelések emésztik őket. (Az 1eitheo szó az erithos szóból származik, ami azt jelenti, hogy béresként dolgozni fizetésért; gyakran önkényes, vagy veszekedőnek fordították. A 2apeitheo azt jelenti, hogy nem meggyőződött, hit nélküli, gyakran – rosszul – engedetlennek fordítva.)

2:9 Minden oldalról való nyomás, mint egy 1túlzsúfolt szobában (vagy mint egy összezsugorított láb egy kisebb méretű cipőben), olyan annak a lelkének a tapasztalata, aki azt teszi, ami értéktelen. Csak azért, mert a zsidók zsidók, még nem tapasztalják a gonoszságot máshogy, mint ahogy a görögök tapasztalják azt. (A betegség tünetei mindenkiben ugyanazok; nincs tekintettel a személyre. A 1stenochoria szó azt jelenti, egy szoba keskenysége, szűkössége.)

2:10 Ezzel éles ellentétben, a boldogság, önnön értékességének tudata és a teljes nyugalom mindenki által tapasztalható, zsidók és görögök által, akik örömet lelik abban, ami jó. Testre szabottak vagyunk a jóra.

2:11 Isten nem ítéli az embert a látszat alapján.

2:12 A romlás és önpusztítás elkerülhetetlen következményei a bűnnek, akár ismeri valaki a törvényt, akár nem.

2:13 A megigazultság nem egy alaptalan szóbeszéd, hanem egy hit inspirálta, gyakorlati élet, ami új definíciót ad a törvénynek.

2:14 Még egy pogány természetes hajlama is megerősíti, hogy a törvény jelen van a lelkiismeretükben, bár soha nem hallottak a zsidó törvényekről. Így módon bizonyítják, hogy önmaguknak törvényük.

2:15 A törvény sokkal több, mint csak egy írott kód; a jelenléte az emberi lelkiismeretben még az írott utasítások hiányában is teljesen nyilvánvaló, elítélve vagy elismerve a személyes magatartást.

2:16 Minden rejtett, és ellentmondásos gondolat nyilvánosságra kerül Isten tüzetes vizsgálódásának fényében, Jézus Krisztus Jó Hírére alapozva, amit hirdetek. (A jószándék és önfegyelem hatástalansága arra nézve, hogy maradandó változást okozzon, értéktelenség bizonyul a Krisztus haláláról és feltámadásáról szóló üzenet fényében, ami az emberiség halálát és új születését képviseli, a megváltott identitásunk és ártatlanságunk végső referenciájaként.)

2:17 A zsidó identitásod nem teszi Istent a te kizárólagos tulajdonoddá,

2:18 még ha dicsekszel is azzal, hogy birtokodban van Isten 1dokumentált akarata, vágya, ami, mint egy használati utasítás lett 2közzétéve törvényben. (A 1dokimatso szó a dokument, határozat, rendelet, jóváhagy szóból származik; a 2diaphero, a végigcsinál, keresztülvisz, kiad, publikál [ApCsel. 13:49, Terjede (diaphero) pedig az Úrnak ígéje az egész tartományban].)

2:19 Meggyőződéssel ajánlod magadat a vak vezetőjének, és világosság hordozójaként azoknak, akik a sötétségben tapogatóznak.

2:20 A világ többi része felett állónak érzed magad azzal, hogy „óvónéniként” ajánlod magad az eszteleneknek, mint kiskorúak tanítója, mivel azt hiszed, hogy a törvényben az ismeret és az igazság mind benne van dióhéjban .

2:21 Azonban az igazi kérdés nem az, hogy jó tanár vagy-e; hanem, hogy mennyire vagy jó tanuló? Mire jó a lopás elleni tanítás, ha magad is lopsz?

2:22 A házasságtörés ellen beszélsz, miközben nem tudsz szabad lenni a szexuális bűnöktől az elmédben. Nincs ennek semmi értelme, ugye? Azt mondd, hogy a bálványimádás bűdös, mégis pogány szentélyekből lopsz dolgokat.

2:23 A törvénnyel való büszke társulásod tönkre megy azzal, hogy gyalázod Istent minden alkalommal, amikor egy kicsit is kitérsz a jó megcselekvése elől.

2:24 Évszázadok óta zajlik ez; az Írásokban ezek mind fel vannak jegyezve. Nem csoda, hogy a pogányok azt gondolják, hogy a ti Istenetek semmivel sem jobb, mint az ő filozófiájuk, amikor arról van szó, hogy olyan életet kell élni, amiről a törvény beszél.

2:25 A körülmételés igazi értékét a törvénytartó képességed próbálja meg. Ha megszeged a törvényt, akkor akár körülméletlen is lehetsz.

2:26 Az, hogy körül vagy metélve, nem különböztet meg a világ többi részétől; ez nem ad neked emberfeletti erőt a parancsolatok megtartásához.

2:27 Ha ez az egész nem arról szól, hogy ki van körülmételve, vagy ki nincs, hanem arról, hogy ki tartja meg a törvényt, és ki nem, akkor még a nem körülmélt emberek is megítélhetik azt, aki azt állítja, hogy mindent ismer, és mindennek a birtokában van! Egy részről ott vannak azok, akik természetes hajlandóságot éreznek arra, hogy azt tegyék, ami jó, bár egyikünk sincs körülmételve, más részről ott vannak azok, akik körül vannak metélve, akik ismerik a törvény betűjét, de nem tartják be.

2:28 Szóval nem az, hogy kinek látszol külsőleg, tesz téged igazi zsidóvá, hanem az, aki igazából vagy belül.

2:29 Tudni azt a számodra, hogy ki vagy a szívedben, ez a szellemi identitásod (*önazonosságot*) titka; ez igazi körülmetélkedésed; nem a szó szerinti külső megjelenés az, ami megkülönböztet téged. Végül is, Isten jóváhagyása, és nem mások véleménye az, ami leginkább számít. Az emberek csak a bőr szintjéig látnak; Isten ismeri a szívet.

3:1 Mindezek után megkérdezhetjük, hogy van-e még valami előnye zsidónak lenni? Van-e valami jelentősége a körülmetélkedésnek?

3:2 Minden csak Isten eredeti, hit által megvalósított szándékában találja meg jelentőségét és értékét.

3:3 A kérdés az, hogyan befolyásolja az, hogy valaki nem hisz Istenben, azt, amit Isten hisz? Eltörölheti-e a hitetlenségük Isten hitét? *(Az, hogy mi mit hiszünk Istenről, nem határozza meg őt. Isten hite határoz meg minket. Lásd az RSV fordítását: „Mi lenne, ha néhányan hűtlenek lennének? Az ő hűtlenségük semmissé teszi Isten hűségét? Semmiképpen sem.”)*

3:4 Isten szavát nem fenyegeti veszély. Valójában, ha az egész emberiség elbukik, az igazság sértetlen marad. Az igazság Istenben van meghatározva. Azt az emberi tapasztalat nem cáfolja, de nem is bizonyítja. Az ellentmondás nem ijeszti meg és nem csökkenti le Isten hitét. A Szentírás feljegyezi, hogy Istent igazolja a saját szava. Megerősíti, hogy Isten ígérete és célja nem kerül veszélybe az emberiség kudarca miatt. És Isten hírnevét sem fenyegeti a mi viselkedésünk. *(Az igazság nem népszavazás által válik igazzá. Már most annyira igaz, amennyire az, mert Isten hisz benne. Hitből hitbe megy, mondja Pál. [Róm 1:17] Nem örömhír, amíg Isten megigazítása nincs kinyilatkoztatva. „Semmit sem tehetünk az igazság ellen.” [Lásd 2 Kor 13:5.8] Dávid bűne nem törölte el Isten ígéretét. „De irgalmasságomat nem vonom meg tőle, és háza biztosan felépül, és királysága örökké előtted marad, és trónja örökre fennáll.” [2Sám 7:15-16])*

3:5 Akkor érvelhetnénk azzal, hogy Istennek nincs joga ítélkezni felettünk, ha a mi igaztalanságunk csak az ő igazságosságát hangsúlyozza.

3:6 Ez Istent a világ igazságtalan bírójává tenné.

3:7 Ez majdnem úgy hangzik, mintha azt mondanám, hogy valójában nem is igazán rossz vétkezni, ha a csalásunk csak arra szolgál, hogy még inkább kiemelje Isten igazságát.

3:8 Mivel Isten kegyelmét hangsúlyozom, egyesek rágalmazóan azt feltételezik és azzal vádolnak, hogy tanításom engedélyt adna az embereknek a bűnre. „Tegyük rosszat, hogy jó származzon belőle.” Határozottan elítélem az ilyen ostoba beszédet. („De ha gonoszságunk Isten jóságát hirdeti, úgy érezzük-e, hogy Isten igazságtalan, ha cserébe megbüntet minket? (Emberi körkörös érvelést használok.) Egy cseppet sem. Milyen személy lenne akkor Isten, aki megítéli a világot? Mintha azt mondanánk, hogy ha az én hazugságom éles megvilágításba helyezi Isten igazságát, és úgyszólván növeli az ő hírnevét, akkor miért kellene azzal fizetnie nekem, hogy bűnösnek ítél engem? Hasonlóképpen, miért ne tehetnénk rosszat, hogy a jó ezzel szemben annál szembetűnőbb és értékesebb legyen? (Ami azt illeti, a híresztelések szerint éppen ezt szorgalmazom, van, aki csak rágalmaz ezzel, mások viszont egészen komolyan állítják. De természetesen egy ilyen érvelés teljesen jogosan elítélendő.” - Róm 3:5-8 Phillips fordítása)

3:9 Köztudott, hogy a bűn egyaránt uralmat gyakorol mind zsidó, mind görög felett. (Mint ahogy egy betegség is ugyanazokat a tüneteket mutatja, függetlenül attól, ki milyen nemzetiségű.)

3:10 A Szentírás feljegyezi, hogy a törvény keretei között senkinek sem sikerül feddhetetlen életet élnie. (Zsoltárok 14:1-3: „Dávid kórusvezetőjének. A bolond azt mondja szívében: Nincs Isten. Romlottak és utálatos cselekedeteket tesznek, nincs, aki jót cselekedjék. Az Úr letekint a mennyből az emberek fiaira, hogy lássa, vannak-e, akik bölcsen cselekszenek, akik Istent keresik. Mindannyian eltévelyedtek, mind egyformán romlottak. Nincs, aki jót cselekedne, nincs egy sem [RSV].” Az 1Mózes 18-ban Ábrahám közbenjár Szodomáért és Gomorráért: „Ha van talán 50 igaz ember, miattuk megmented-e a várost?. Addig tárgyal Istennel, amíg le nem csökken: „talán tíz?”... „nem volt egy igaz, nem egy sem...”. Ez az érvelés arra a diadalmas következtetésre épül, hogy valóban nincs különbség. Ugyanazok az emberek, akik nélkülözték Isten dicsőségét, most megigazultak Isten kegyelmi műve által Krisztusban. Ha az emberiség 100%-ban képviselve volt Ádámban, akkor ugyanúgy 100%-ban képviselve van Krisztusban. [Róm 3:21-24].)

3:11 Mivel úgy tűnik, hogy nincs őszinte sóvárgás és vágyakozás Isten megismerésére, ezért sincs szellemi belátás sem. (Amíg a személy kusza és közömbös marad Isten iránt, addig a szíve is érzéketlen marad. A suinemi1 szó közös látást jelent.)

3:12 Zavarodottságuk csődbe1 vitte az életüket. Ez az emberiség egész tömegére kivétel nélkül igaz. (Ez a נאלחו1 neelachu1 'haszontalan' szó héber/arámi nyelven azt jelenti, hogy 'rothadóvá' és

'bántóvá' válik, mint a megromlott gyümölcs. Arabul a megsavanyodott 'tejre' alkalmazzák.)

3:13 „Amikor szólásra nyitják ajkukat, bomlasztó szavakkal temetik el egymást. Hazugságokkal és romlottsággal marják meg egymást. (Albert Barnes megjegyzése: „Torkuk nyitott sírkamra - Ez és az összes következő vers a 18. vers végéig megtalálható a Septuagintában, de nem a héber szövegben; és a legnyilvánvalóbb, hogy az apostol ebből a változatból idézett, mivel a versek máshol nem találhatók meg az apostol szavaihoz oly közel álló értelemben. A szóban forgó versek azonban nem találhatók meg az alexandriai kéziratban. A Vulgatában, az etiópban és az arabban azonban megtalálhatók. Mivel a Septuaginta legősibb másolatai nem tartalmazzák ezeket a verseket, egyesek azt állítják, hogy az apostol a Szentírás különböző részeiből idézte őket; a Septuaginta későbbi átírói pedig, mivel úgy találták, hogy a 10., 11. és 12. verset a 14. zsoltárból idézték, azt képzelték, hogy a többi is ott található eredetileg, és így az apostol szövegéből átvették másolataikba. torkuk nyitott sírbolt - Rosszindulatú és gonosz szavaikkal mintegy eltemetik minden ember hírnevét. Úgy tűnik, hogy az egész vers a hazugság, vádaskodás, rágalmazás stb. szokásukra vonatkozik, amellyel megsebeztek, szétverték és megmérgezték mások hírnevét.)

3:14 Éles nyelvekkel szétdarabolják egymást, átkozódnak és csálnak. Minden szavukat az a fárasztó erőfeszítés ihlette, hogy túléljék a farkastörvényű világot. (Közvetlenül a héber szövegből vettük a Zsoltárok 10:7-ben héberül, tok tok תך תך תך a tavek, תך darabról darabra vágni. Héberül עמל2 és און aven, fárasztó erőfeszítéssel megerőltetni magunkat.)

3:15 A gyilkosság megszokott rítus lett, nem törődve senki életével.

3:16 Az útjukat összetört életek szegélyezik.

3:17 Elvesztették a barátság művészetét.

3:18 Teljesen szem elől tévesztették Istent.”
(A 3:13-18 a 10. és a 14. zsoltárból vett idézetek.)

3:19 Az a tény, hogy mindezek az idézetek zsidó írásokból származnak, megerősíti, hogy az erkölcsi viselkedésükre vonatkozó törvényük nem szabadította meg őket ugyanazoktól a bűnöktől, amelyek a világ többi részét is csapdába ejtették. Az egész emberiség most Isten megigazításával szembeül. (Az upodikos1 szó, az upo under és dikay, két fél hasonlatosságot talál egymásban, a dikaiosunay, megigazultság szó törzse. Lásd Róma 1:17; továbbá 3:21 és ApCsel 17:31, Róma 4:25)

3:20 A törvény az egész emberiséget egyformán bűnösnek bizonyítja, és megerősíti, hogy a legőszintébb kötelességtudó döntéseik és a testiesség szerinti „önsegítő” programjaik nem adhatják meg nekik, hogy Isten színe előtt bizakodva állhassanak

meg.

3:21 Most már teljesen más nyelven beszélünk: az evangélium azt leplezi le, hogy Isten mit tett helyesen, nem pedig azt, hogy mi mit tettünk rosszul. Mind a törvény, mind az összes próféta írás erre a pillanatra mutatott. *(Ez visszavezet engem a szolgálatom témájához, az 1. fejezet 1-2.5.16-17. verseihez. Nincs értelme arról beszélni az embereknek, hogy mennyire el vannak kárhozhatóak. Mondd el nekik inkább, hogy mennyire szeretve vannak. Istennek az emberiséggel való bánásmódja az emberekről alkotott eredeti mintaképén alapul, amiről tanúskodik a lelkiismeretünk is. Róma 7:22)*

3:22 Jézus az, amit Isten hisz rólad. Isten megigazítása úgy jelenik meg őbenne mindenki számára, hogy egyformán meggyőződhetnek arról, amit róluk hisz, függetlenül attól, hogy kikről is van szó. Nincs különbségtétel. *(Az eis1 előjárószo a következtetésben elért pontot jelzi. A görög, ou gar estin diastoley2 azt jelenti, hogy nincs kivétel - ez minden egyes emberre vonatkozik, zsidóra és pogányra egyaránt.)*

3:23 Az emberiség ugyanabban a csónakban van. Eltorzult¹ viselkedésük elveszett² mintaképük³ bizonyítéka.

(A bűn, a hamartia¹ szó, a ha, negatív vagy nélkül és a meros, rész vagy forma szóból, tehát a kiosztott részed nélkül vagy forma nélkül lenni, ami egy tájékozatlan, eltorzult, csódba ment identitásra utal; a meros szó, a morphe szó törzse, mint a 2Korinthus 3:18-ban a metamorf, formával szó, ami a hamartia - forma nélkül - ellentéte. A bűn azt jelenti, hogy valaki az eredeti terörjazzal való kapcsolat nélkül éli az életét, hogy elállítódott a viselkedése Isten eredeti harmóniájától. Lásd 5Mózes 32:18 „Ti elfelejtettétek a Sziklát, amely nemzett titeket, és elszakadtatok az Istentől, aki táncolt veletek!” A héber כחל khul azt is jelenti, hogy táncolni, mint a Bírák 21:21-ben. Lásd Róm 9:33. A hustereo² alulmaradni, alacsonyabb rendűnek lenni, doxa³, dicsőség, dicsőítés, terörjazz, a dokeo, vélemény vagy szándék szóból.)

3:24 Míg a törvény az emberiség kényszerhelyzetét bizonyította be, addig Isten kegyelme Jézus Krisztusban ugyanezen emberiség megváltását hirdeti ki. Kifogástalan ártatlanságuk ingyenes ajándék. Az ajándékozás alapelve kiiktatja a gondolkodásból a jutalom-központúságot. Nincs kivétel - ez minden egyes emberé, zsidóé és pogányé egyaránt. Az emberiség megigazultsága most már helyre van állítva. Jézus Krisztus Isten kegyelmi ajándékának bizonyítéka. Ő állította helyre az emberi életben Isten dicsőségét. A vallás nyelve ezt mondta ki az emberiségre: elítélt - az evangélium nyelve pedig azt: megigazult. *(Az ember Jézus Krisztus bebizonyította, hogy Isten nem hibázott, amikor az emberiséget a maga képére és hasonlatosságára teremtette. Sajnos az evangélikál világ a 23. verset teljesen a szövegkörnyezetéből kiragadva hirdette. A 23. versben nincs jó hír, az evangélium a 24. versben van. Mindenki elbukott Ádám miatt. Ugyanez a „mindenki” Krisztus miatt ugyanúgy ártatlannak van nyilvánítva. A törvény azt tárja fel, ami az emberiséggel Ádámban történt. A*

kegyelem azt tárja fel, ami ugyanezzel az emberiséggel Krisztusban történt. Nincs különbségtétel - mindenki vétkezett és kiesett Isten dicsőségéből - most mindannyian megigazulnak ingyen, ajándékként Jézus Krisztus megváltása [szabadító cselekedete] által.)

3:25 Jézus Isten irgalmasságát mutatja be. Az ő vére általi kiengesztelődésben Isten hite meggyőzi az emberiséget az ő megigazításáról és arról, hogy lezárta bűneik történelmi feljegyzését. (Nem követelve áldozatot, hanem önmaga feláldozásáról gondoskodva.) Jézus az Apa szívének leleplezése a számunkra. (Lásd a Zsidókhoz írt levél 8:12-hez fűzött megjegyzést; továbbá az 1János 2:2-t.)

3:26 Isten mindvégig visszautasította azt, hogy hagyja elveszni az emberiséget. Ebben a pillanatban Isten megigazító tette bemutatja nekik az ártatlanságuk bizonyítékát, Jézust, mint a hit forrását. (Isten toleranciája, anoche¹, hogy felfelé visszahangozzon; Isten továbbra is hallja bennünk hasonlatosságának visszhangját. Lásd Róm 2:4. Mindkét versben [25+26] Pál azt a szót használja, endeixis³, amiből az indikál (ang. indicate), kimutat szót kapjuk. Ez is része a megigazultság, dikaiosune² szó gyökerének. Rámutatni, megmutatni, bizonyítékkal meggyőzni. Ezután következik, ek pisteos iesou⁴; ek, forrás vagy eredet és iesou genitivusban van, a hit tulajdonosa Jézus. Ő a hit forrása és tartalma is. Zsidók 11:1; 12:2 „A megtestesülés azt jelenti, hogy Isten maga alá szállt, hogy belépjen elidegenedett emberi létünkbe, hogy azt megragadja és egyesítse Önmagával. És a megtestesülés beteljesedése a halálban és feltámadásban azt jelenti, hogy Isten Fia meghalt minden emberért, és így egyszer s mindenkorra olyan emberekké formálta az embereket, akikre Isten kiárasztotta életét és szeretetét, így az embereket Isten örökre megragadta és megerősítette létükben, mint az Ő teremtményeit. Nem menekülhetnek el az Ő szeretete elől és nem tudnak a nemlétezésbe süllyedni, mint ahogyan nem tudnak olyan embereket támasztani, akikért Krisztus ne halt volna meg. Hogyan vonhatná vissza Isten az Ő drága Fiának halálát? Hogyan vonhatná vissza Isten a megtestesülést és hogyan térhetne vissza Önmagába? Hogyan vonhatná vissza Isten, aki a Szeretet, szeretetének egyszer és mindenkorra való kiárasztását, és így hogyan szűnhetne meg Önmaga lenni? Ez a döntő, végső dolog az egész megtestesüléssel kapcsolatban, beleértve Krisztus halálát is, hogy ez minden embert, sőt az egész teremtést érinti, mert Istennél az egész teremtés most új alapokra helyeződik, egy olyan Szeretet alapjára, amely nem tartja vissza magát, hanem csak túlcsoportul a mi véget nem érő Szeretetünkben. Ezért van az, hogy a teremtés még mindig létezik, és ezért van az, hogy az ember még mindig létezik, mert Isten nem mondott le róla, hanem éppen ellenkezőleg, egyszer és mindenkorra fenntartás nélkül kiárasztotta rá szeretetét, határozottan és véglegesen megerősítve az embert mint gyermekét, örökre megerősítve a teremtést mint saját keze munkáját. Isten nem mondogat igeneket és nemeket, mert már minden, amit tett, igen és ámen lett Krisztusban. Ez minden emberre vonatkozik, akár akarja, akár nem. Minden egyes ember a lényegét Krisztusnak köszönheti, és az Krisztushoz tartozik, és azáltal, hogy Krisztushoz tartozik, a léte csakis Őbelőle és Ővele állhat fenn.” Thomas F. Torrance - Baxter Kruger tanulmányi jegyzeteinek jóvoltából.)

3:27 A hit törvénye eltörli a cselekedetek törvényét. Ami azt jelenti, hogy hirtelen nem maradt semmi, amivel bárki dicsekedhetne. Senki sem különb a másiknál. (A kérdésnek csak akkor van értelme, ha van kivel versenyezni vagy van kit lenyűgözni. „Amíg egymással versengünk és egymással hasonlítgatjuk magunkat, addig megértés nélkül vagyunk.” [2 Korinthus 10:12]. „Isten megigazítása által egyenrangú hitet nyertünk.” [Lásd 2 Péter 1:1 RSV] A cselekedetek törvényének operációs rendszere (OS) az akaraterő; a hit törvényéé pedig a szeretet. Galata 5:6 A szeretet hozza mozgásba a hitet. A törvény döntések elé állította az embert. A kegyelem felébreszti a hitet. Az akaraterő kimeríti, a szeretet lángra lobbantja. Ha a döntések meg tudnának menteni minket, mi magunk lennénk a saját Megváltónk. Az akaraterő a törvény nyelve, a szeretet a kegyelem nyelve, és ez gyújtja meg a hitet, amely romantikához vezet. A szerelemben esés messze felülmúlja a „döntés meghozatalát, hogy higgyünk a szerelemben”. Lásd Róm 7:19 Az akaraterő cserben hagyott engem; ilyen kínos ez, a legszorgalmasabb elhatározás, amit a jó cselekedetbe fektetek, csalódást okoz.)

3:28 Ebből csak egyetlen logikus következtetés marad: az emberiség Isten hite által igazul meg, és nem a törvény betartására való képességük alapján.

3:29 Ami azt jelenti, hogy Isten nem a zsidók magántulajdona, hanem egyformán tartozik minden nemzethez. (Míg a törvény kizárja a nem zsidó nemzeteket, addig a hit egyenlő feltételek mellett mindannyiunkat magába foglal.)

3:30 Csak egyetlen Isten van, ő mindenkivel, körülmétekkel vagy körülméletlenekkel kizárólag a hit alapján bánik.

3:31 Nem, a hit nem írja újra a szabályokat, hanem megerősíti, hogy az emberiségnek szánt, a törvényben dokumentált eredeti életminőség ismét megvalósul.

4:1 Ha példaként tekintünk atyánkra, Ábrahámra, és alaposan megvizsgáljuk az életét, mondanád-e azt, hogy személyes közreműködésével felfedezte az okát annak, hogy a testre alapozhatja a bizalmát? (Mi tette képessé Ábrahámot arra, hogy a nemzetek sokaságának atyja legyen? Az egyetlen szerepe az volt, hogy rendíthetetlenül hitt Isten belé vetett hitében.)

4:2 Ha úgy érezte, hogy az Istennel való barátsága jutalom a jó viselkedésért, akkor bizonyára lett volna oka a recept ajánlására. Mégis világosan látszik, hogy az egész az elejétől a végéig Isten kezdeményezése volt.

4:3 A Szentírás egyértelmű: „Ábrahám azt hitte, amit Isten hitt róla, és ebből következett az ő megigazultsága.”

4:4 Nagy különbség van a jutalom és az ajándék között: ha kemény munkával kiérdemeltél valamit, amit cserébe kapsz, az jár neked, és semmiképpen sem ajándék.

4:5 Világos tehát, hogy aki hisz abban, hogy Isten ártatlannak nyilvánítja az istenteleneket, az megérti, hogy az megigazultságot a hit, és nem a mi fáradozásunk adja.

4:6 Dávid megerősíti ezt az elvet, amikor annak az áldott állapotáról beszél, aki anélkül fedezi fel Isten tetszését, hogy hivatkozna valamilyen saját konkrét tetteire, amivel önmagát felértékelhetné.

4:7 Ó, milyen boldog! fejlődést ér el az ember, ha a bűn és a bűntudat súlya eltűnik, és az ember tiszta lappal indul.
(Az arámi/héber *ashar*¹, אשר *áldott* szó azt jelenti, hogy előrehaladni, fejlődni. [Lásd Zsolt 41:2 és Zsolt 72:12])

4:8 „Milyen áldott az, aki fizetendő számla helyett kifizetett nyugtát kap a bűneiért.”
(*logitzomai*¹, olyan számítást végezni, amelyre csak egyetlen logikus következtetés adódhat, leltárt készíteni.)

4:9 Vajon ez az áldás kizárólag a körülmélteltekre korlátozódik, vagy kiterjed a körülméltelenekre is? Emlékezzünk, hogy Ábrahámot tekintjük példának. Az ő megigazultsága a hiten alapult.

4:10 Vajon a körülméltelkedés játszott-e bármilyen szerepet Ábrahám Isten előtti helyzetében? Természetesen nem. Nyilvánvaló, hogy Isten már a körülméltelése előtt megigazultságul számította be a hitét.
(A megigazultság nem a jó viselkedés jutalma.)

4:11 A körülméltelést (prófétai) külső pecsétként vezették be, hogy megerősítsék azt a tényt, hogy Ábrahám hite már megigazultságot eredményezett. Ez alkalmassá teszi őt arra, hogy atyja legyen minden körülméltetlen embernek, aki hozzá hasonlóan hiszi, hogy a felmentő ítélet átadatott.
(A pecsétet nem figyelemelterelésnek szánták, hanem a hit általi megigazultság profétai megerősítésének. Ahogyan a nyugta is csak egy hivatkozás, és nem a tényleges tranzakció.)

4:12 Ugyanakkor atyaként képviseli mindazokat is, akik számára a körülméltelés nem csupán bőrt érintő vallási rituálé, hanem akik az ő hitének nyomdokain járnak.

4:13 A hit általi megigazultság és nem a törvény általi megigazultság váltotta ki az

ígéretet, amikor Isten bejelentette Ábrahámnak, hogy ő lesz az atyja azoknak, akik örökölni fogják a világot. Itt is inkább ajándék elfogadásáról van szó, semmint jutalomról a törvény betartásáért.

4:14 A hit lényege üresedne ki, és az ígéret elve értelmetlen lenne, ha a személyes teljesítmény törvénye még mindig érvényben lenne az örökösök értékelésében. *(A hit nem áll versenyben a törvénnyel. A hit által feltárt életminőség összhangban van az emberiség eredeti mintaképével, és éppen azt az életet tükrözi, amit a törvény ajánl.)*

4:15 A törvény rendszere szükségszerűen csalódást, megbánást és a haragot okoz. Ha nincs törvény, nincs mit megszegni. Nincs szerződés, nincs szerződésszegés.

4:16 Mivel tehát a hit a kegyelem ajándékát támogatja, az ígéret minden gyermek számára egyformán biztosított. A törvény senkire sem tarthat kizárólagos igényt, a jutalmazás rendszere nem nem egyeztethető össze az ajándékozás elvével. A hit a mi forrásunk, és ez teszi Ábrahámot az atyánkká.

4:17 Amikor Isten Ábrám nevét Ábrahámmá változtatta, ezzel nyilvánosan kijelentette, hogy minden nemzet atyja lesz. [1Móz 17] Itt látjuk Ábrahámot Isten hitével szembesülni. Azzal a fajta hittel, amely feltámasztja a halottakat, és a még nem látható dolgokat úgy nevezi, mintha azok már lettek lennének. *(Megjegyzendő, hogy Ábrám legtöbb őse már apa volt, amikor betöltötte a 30. vagy 35. életévét; Terah azonban 70 éves volt, mielőtt Ábrám született; neve arra utal, hogy Terah elismerte, hogy nem tarthat igényt e fiú felett szülői szerepre, mert „felülről származott”. [1Móz 11:12-26] Most képzeljük el, milyen ideges volt Ábrám, amikor végül 75 éves lett, és még mindig nem született gyermeke. Ekkor találkozott vele Isten, és hozzáadta a nevéhez Jahve - יהוה - saját nevének "ה" jelzőjét. Ábrahám. אברהם. A ה [ó] egyben az 5-ös szám is, amely a kegyelem száma. Arabul a raham szó szitáló és tartós esőt jelent. A csepegő eső számtalan vízcseppje olyan, mint az 1Móz 15:5-ben említett csillagok („nézz az ég felé, és számold meg a csillagokat, ha meg tudod számolni őket... így lesz a te magvad is”) Most képzelj el, hogy ezek a számtalan csillagok a földre záporoznak, és mindegyikük homokszemcsévé válik. Így lesz a ti magvatok is. 1Móz 22:17 („Valóban megáldalak téged, és megsokasítom utódaidat, mint az ég csillagai és mint a homok a tengerparton.”) Az 1Móz 17:4-5-ben Isten a népek sokaságának atyjaként jelenti be אב המון גוים, ab hamon goyim; A המון, (hamon) szó nem egyszerűen nagy számot fejez ki, hanem azt az esőszerű zajt, amely egy egységes, forrongó embertömegeből árad. Ábrahám identitása, neve Isten hitének és bátor megvallásának visszhangja volt, mikor még nélkülözte Izsákot. A névváltoztatás, hasonlóan Simonból Péter, azaz Szikla, arra emlékezteti az emberiséget, hogy felismerje eredeti identitását, mint Isten fiai, akiket a sziklából faragtak ki [5Móz 32:18; Ézs 51:1-2])*

4:18 A hit adott tartalmat a reménynek, amikor minden reménytelennek tűnt. Az „így lesz a te magvad is” szavak az apaság hitét foganták meg benne. *(Ábrahám esete itt a bukott emberiség reménytelenségét ábrázolja, miután elvesztették*

identitásukat, és szembesültek azzal, hogy lehetetlen a számukra önmaguk megváltása.)

4:19 Ábrahám hitét lenullázta volna, ha saját életkorára és Sára halott méhére tekint. Százéves teste és Sára meddő méhe a legkevésbé sem zavarta meg. Végére is tudta, hogy semmiféle hozzájárulásuk sem segítheti Istent ígéretének beteljesítésében.

4:20 Bár minden oka megvolt arra, hogy kételkedjen az ígéletben, egy pillanatig sem habozott, hanem a hitbeli bizalomtól megerősödve továbbra is az Isten álláspontját tükrözte.

(A neve volt a hitvallása: a héber nyelvben az „Ábrahám” אברהם nem pusztán egy ismerősen hangzó név volt, hanem egy jelentőségteljes mondat, a hit tekintélyének megvallása, az esélytelenség ellenére. Nem jött zavarba a neve miatt. Nem változtatta a nevét röviden „Abe”-ra, amikor úgy tűnt, hogy a körülményei nem változnak. Minden alkalommal, amikor bemutatkozott, vagy amikor valaki a nevén szólította, az az Isten ígéretének merész kijelentése és megisméltése volt, úgy nevezve azokat a dolgokat, melyek még nem voltak, mintha lennének. Úgy képezem, hogy Sára mondta ki a nevét a legtöbbször. Valójában minden alkalommal, amikor megszólították egymást, kimondták az ígéretet: „Nemzetek anyja, népek királyai származnak majd tőled.” [1Móz 17:5.16]. Ábrahám, „a sokaság atyja”.)

4:21 Ábrahám bizalma volt az ő dresszkódja¹. Minden kétséget kizáróan tudta, hogy Isten hatóereje egyenlő az ígéretével. (A plerophoreo¹, a plero szóból, hogy teljesen beborítja minden részét, + phoreo, ruhát vagy páncélt viselni; hagyományosan úgy fordították, hogy teljesen meggyőződve. A hite volt a látható identitása és páncélja. A meggyőződését úgy viselte, mint a mindennapi ruháját.)

4:22 Isten meggyőződése átragadt Ábrahámra, és a személyes meggyőződésévé vált. Ez volt az ő megigazultságának alapja¹. (A „megigazultsága beszámíttatott neki”, ez azt jelenti, hogy Isten hite Ábrahámnak egy láthatatlan jövőt mutatott, ahol az emberiség ártatlansága és identitása helyre lesz állítva. Görögül logitsomai¹, logikus következtetés.)

4:23 Íme, a Jó Hír: a feljegyzett szavakat, hogy „beszámították neki” nem csak az ő kedvéért írták.

4:24 A Szentírást ránk gondolva írták. Ugyanez a következtetés¹ most ugyanúgy érvényes arra, amikor felismerjük Jézus halálból való feltámadásának jelentőségét. (Azzal, hogy Isten feltámasztotta Jézust a halálból, a mi helyreállított ártatlanságunkba vetett hitét hirdeti. Izsák születése Sára meddő méhéből prófétai módon hirdette Jézus feltámadását a sírból. Izsákot Ábrahám legjobb erőfeszítései sem tudták létrehozni. Sára halott méhe annak a képe, hogy a test nem tud létrehozni gyermeket. Ez aláhúzza azt, hogy az emberiség képtelen megváltani magát az akaraterő törvénye alatt. Jézus azt mondta: „Ábrahám látta az én napomat”. Az emberek legszélsőségesebb önfeláldozásai, amelyeket azért ajánlottak fel, hogy elnyerjék az istenségeik tetszését, soha nem érhetek fel Isten Bárányának áldozatával, amivel

Ő megnyerte az emberiség figyelmét. Amikor Izsák megkérdezte az apját az áldozatról, akkor Ábrahám kijelentette: „Jahve jireh”. יהוה יראה Jahve lát. És felemelte szemeit, és íme, mögötte egy kos volt, amelyet a szarvánál fogva a tövisbokorba akadt. Figyeljük meg: „Mögötte”. A hit múlt idő-módban látja a jövőt. A feltámadás a végső bizonyítéka és trófeája az Isten hite szerinti megigazultságnak. [Lásd Róm 6:11] logitsomai1 - logikus következtetés. „Tekintsétek [logitsomai] magatokat valóban halottnak”, összehasonlítva a 4:19-cel: „Ábrahám halottnak tekintette a saját testét”. A Szentírást csak abban az összefüggésben tanulmányozhatjuk, hogy Krisztus képviseli az emberi fajt. Isten mindvégig ránk gondolt. [Jn 5:39])

4:25 A mi bűneink okozták¹ az ő halálát és a mi megigazultságunk bizonyítéka lett az ő feltámadása. Íme, az egyenlet: átadatott a hanyatlásunk, a bukott gondolkodásunk miatt és feltámasztatott, mert¹ mi igaznak lettünk nyilvánítva. Feltámadása a felmentő ítéletünk hivatalos nyugtája. (Ez az egyik legfontosabb kijelentés az egész Bibliában. Az ő keresztje = a mi bűneink, az ő feltámadása = a mi ártatlanságunk. Az ő halála véget vetett az elbukásunknak; az ő feltámadása a helyreállított megigazultságunk bizonyítéka. Miért adták át Jézust meghalni? Mert, dia¹, a mi vétkeink miatt. Miért támadt fel a halálból? Mert, dia¹, a mi megigazultságunk miatt. Feltámadása feltárja a mi megigazultságunkat. Ha az emberiség Jézus halála után is bűnös lenne, akkor a feltámadása nem számítana semmit. Ez magyarázza az ApCsel 10:28-at és a 2Kor 5:14 és 16-ot. Lásd Young's Literal Translation, Róm „aki a mi vétkeink miatt adatott ki, és a mi igazságunk nyilvánításunk miatt támadt fel.” A parapiptō² szónak két összetevője van, para, az egyesülés lehető legközelebbi közelsége, és piptō, magasabb helyről alacsonyabbra ereszkedni; leesni; lefelé lökődni; a petomai, repülni szóból. Így megállítani a repülést. Magasságot veszíteni. Ez az emberiség rövid zuhanásáról, vagy bukott gondolkodásmódjáról beszél. Lásd Kol 3:1-3. Továbbá Fil 3:10. Az ApCsel 17:31-ben Pál elmagyarázza a görög filozófusoknak, hogy a zsidó prófétai szó szerint „Isten kitűzött egy napot, amelyen igazságosan megítéli a világot egy általa kijelölt ember által, és erről az egész emberiségnek bizonyítékot adott azzal, hogy feltámasztotta őt a halálból”. Isten kijelentése a ti helyreállított ártatlanságokról az ő legsürgetőbb meghívása számotokra, az emberiségnek, hogy találkozzatok a bensőséges egységgel.” Lásd még 1Péter 1:10-12 „Ez az üdvösség, amelyet most a sajátotokként ismertek meg, a prófétai gondolkodás témája; ez az, ami nemzedékeken át megragadta a próféták figyelmét, és a legszorgalmasabb kutatás és vizsgálat tárgyává vált. Mindvégig tudták, hogy az emberiség üdvössége kegyelmi kinyilatkoztatás, amelyet prófétai kijelentéseikben fenntartottak. (Az üdvösség soha nem személyes teljesítmény vagy az akaratéből fakadó kezdeményezés jutalma lenne. A cselekedetek törvénye soha sem helyettesítheti a kegyelmet.) 1Pét 1:11 Minden beszélgetésükben állandóan az volt a kérdés, hogy ki lesz a Messiás, és pontosan mikor fog ez megtörténni. Bizonyossággal tudták, hogy a bennük élő Krisztus Szelleme volt az, aki prófétai módon rámutatott és bizonyosságot tett a Krisztus szenvedéseiről és az azt követő dicsőségről. (Ami dicsőség Ádámban elveszett, az Jézus Krisztusban újra helyre lett állítva.) 1Pét 1:12 Kinyilatkoztatták nekik, hogy ez a dicsőséges kegyelmi üzenet, amelyet közvetítettek, egy konkrét napra és személyre mutat, amely túlmutat saját látókörükön és nemzedékükön. Prófétai látásukban láttak titeket. Ez a mennyei bejelentés mindvégig rátok

gondolt. Előre hirdették nektek az örömhírt a mennyből kapott Szent Szellemben, mert maguk a mennyei hírnökök is vágytak arra, hogy mélyen belelássanak annak teljes beteljesedésébe.”)

5:1 A következtetés¹ világos: kifogástalan ártatlanságunknak egyáltalán semmi köze ahhoz, amit mi magunk cselekedtünk, hogy felértékeljük magunkat. Ez, ami velünk történt, kizárólag amiatt van, amit a mi Urunk Jézus Krisztus tett. A hit, és nem a jutalom a megigazultság egyetlen érvényes alapja². Most teljes mértékben részesülünk² abban a zavartalan egyesülésben, amit az Istennel való szemtől szembeni³ barátság⁴ jelent.

(Pál egy mondatban összefoglalja az előző négy fejezetet. „A hit eredményeként a vádaktól felmentett állapotban, élvezzük a békességet Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.” Weymouth NT. A dikaiothentes¹ szó egy melléknévi részeshatározó, amit így fordítunk: „hit által megigazulva”. Lásd az előző verset, Róm 4:25 „...aki a mi vétkeink miatt adatott ki, és a mi igazsá nyilvánítságunk miatt támadt fel.” Young szó szerinti fordítása. Az ek² prepozíció megerősíti, hogy a hit a megigazultságunk forrása vagy alapja. Legyen [echo², elköteleződünk/visszhangozzunk] békességünk Istennel - eirēnē echōmen pros ton theon. Ez kétségkívül a helyes szöveg, a jelen idejű aktív mellékmondat, nem pedig a Textus Receptus echomen (Present Indicative). Csak az időmérték erejét kell megfigyelni ahhoz, hogy világosan lássuk Pál szavainak jelentését. A mód a volitív mellékmondat, a jelen idő pedig a lineáris cselekvést fejezi ki. [A pros³ elöljárószó azt jelenti, hogy szemtől szembe; lásd János 1:1. A eirene⁴ szó békét jelent, az eiro, összeillesztés, újra eggyé válás szóból, az ácsmesterségben galambfarkú illesztésként emlegetik, ami a legerősebb illesztés. A békesség a barátság akadálytalan élvezetének helye, amely túl van a büntudaton, gyanakvoáson, hibáztatáson vagy kisebbségségen.)

5:2 Jézus a kegyelem, akiben Isten szemtől szemben átöleli¹ az egész emberi nemet. Itt vagyunk tehát, magasan² állunk helyreállított ártatlanságunk örömteli boldogságában. Mi vagyunk Isten valóra³ vált álma. Mindvégig ez volt Isten elképzelése⁴.

(Tárt karokkal üdvözölve, prosagoge¹, a pros szóból, szemtől szembe és ago, hogy úgy vezessen, ahogy a pásztor vezeti a juhait. A 'hit által' szavak zárójelben vannak a görög szövegben, és a legjobb görög kéziratok nem támasztják alá azokat. Az öröm nem egy alkalmi boldogságérzet. Oda vagyunk helyezve², histemi², egy mozdíthatatlan, fenyegetés nélküli egyesülésben. A remény, elpis² az elpo, elébe menni, általában örömmel. A doxa⁴ szó, amelyet gyakran fordítanak, dicsőség, a dokeo, képzetet, véleményt alkotni szóból származik.)

5:3 Az őbenne való boldog dicsekvésünk a bajok idején is töretlen marad. Tudjuk, hogy a terhelés türelmet eredményez. A megpróbáltatás nem képes megsemmisíteni azt, amiről a remény tudja, hogy bennünk van.

5:4 Minden várakozás közben a türelem előre bizonyítja a pozitív kimenetelt. (dokimosz1, bizonyíték. Thayer definíció: megvizsgálva és elfogadva, különösen az érmék és a pénz esetében.)

5:5 Ez a fajta remény nem okoz csalódást. A Szent Szellem ajándéka minden várakozásunkat beteljesíti, és mintegy artézi kútként árasztja ki Isten szeretetét bennünk.

(ekxeo1, kiárasztani. A Szent Szellem maga a kiáradás, nem pedig beöntés. Lásd János 7:37-39, valamint Titusz 3:6)

5:6 Isten időzítése abszolút tökéletes volt. Az emberiség a leggyengébb állapotában volt, amikor Krisztus az ő halálukat halta. (Csődbe mentünk az önmagunk megmentésére tett erőfeszítéseinkben.)

5:7 A legkisebb valószínűsége sincs annak, hogy valaki meghaljon egy másik személyért, még akkor se, ha történetesen az épp egy igaz ember lenne. Mégis annak lehet távoli esélye, hogy valaki egy rendkívüli jó ember életének megmentése érdekében olyan odaadású bátorságra vállalkozzon, hogy valóban feladja a saját életét.

5:8 Isten rendkívüli szeretetének ajándéka abban rejlik, hogy amikor az emberiség még velejéig romlott volt, Krisztus meghalta a halálunkat.

5:9 Ha Isten ennyire tudott szeretni minket, amikor még istentelenek és bűnösök voltunk, mennyivel inkább szabadok vagyunk most már arra, hogy felismerjük az ő szeretetét, azok után, hogy Jézus vére által megigazultunk? *(Isten nem szeret minket jobban most, hogy kiengesztelődtünk vele. Most szabadon felismerhetjük, mennyire szeretett minket mindvégig. [Kol 2:14; Róm 4:25])*

5:10 Az Istennel szembeni ellenségességünk és közömbösségünk nem csökkentette az irántunk érzett szeretetét. Egyenrangú értéket látott bennünk, amikor elcserélte Fiának életét a miénkért. Most, hogy a kiengesztelődés1 aktusa befejeződött, az ő élete bennünk helyreállít minket a „pincétől a padlásig”. *(Kiengesztelődés, megbékélés, a katalasso1 szóból, ami egyenlő értékű kölcsönös cserét jelent. Thayer definíció: kicserélni, mint érméket más, azonos értékű érmékre. „Mert ha míg ellenségek voltunk, az ő Fiának halála által megbékéltünk Istennel, sokkal inkább, most, hogy megbékéltünk, az ő élete által üdvözülünk.” - RSV)*

5:11 Így folytatódik az Istenben való örömteli dicsekvésünk. Jézus Krisztus valósággá tette a megbékélést.

5:12 Egy ember nyitotta meg az ajtót a bűn1 előtt. A bűn bevezette a szellemi halált.

Mind a bűn, mind a halál globális hatással volt. Senki sem menekült meg a zsarnokságra elől.

(A bűn, a hamartia¹ szó, a ha, negatív vagy nélkül és a meros, rész vagy forma szóból, tehát a kiosztott részed nélkül vagy forma nélkül lenni, ami egy tájékozatlan, eltorzult, csődbe ment identitásra utal; a meros szó, a morphe szó törzse, mint a 2Korinthus 3:18-ban a metamorf, formával szó, ami a hamartia - forma nélkül - ellentéte. A bűn azt jelenti, hogy valaki az eredeti terrorajzzal való kapcsolat nélkül éli az életét, hogy elállítódott a viselkedése Isten eredeti harmóniájától.)

5:13 Nem a törvény vezette be a bűnt. Csak még nem világítottak rá.

5:14 Ádámtól Mózesig a halál uralta mindenki életmódját, 2500 évvel a törvényadás előtt. Ez alól senki sem volt kivétel. Még azok sem, akiknek a bűne más volt, mint Ádámé. A tény az, hogy Ádám vétke¹ indította el a bűnt. Ahogy az egész emberiséggel egy ember, azaz Ádám miatt történt valami, az a mód, mint alapelv, előre jelezte, hogy ugyanígy egy ember, azaz Jézus miatt fog történni valami ugyanezzel az emberiséggel.

(Pál most egy olyan szót alkalmaz, amelyet csak ő használ a leveleiben [7 alkalommal] parabasis¹ a bűnre használt szokásos szó, hamartia helyett - a parabasis - nak két összetevője van, a para, amely a közelségre/együttlétre utal és a bainos, lépés, lábnyom - ebben az értelemben eltérés; - nem szinkronban. Ádámban az emberiség kiesett az igazi identitásával való összhangjából, de nem tudta ezt, amíg a törvény fel nem fedte. Krisztusban ugyanez az emberiség rendkívül megigazult lett, de nem ismeri fel, amíg az evangélium fel nem fedi.)

5:15 A kényszerleszállás és az ajándékozás összehasonlításakor egyetlen hasonlóságot találunk, hogy mind Ádám, mind Krisztus egy sokaságot képvisel. Az emberiségnek az egy emberben, Jézus Krisztusban megajándékozott kegyelmi állapota azonban messze felülmúlja Ádám bukásának hatását, és jelentőségét tekintve összehasonlíthatatlan a halál² és az elválasztottság képzetével.

(Pál most vezeti be a paraptoma¹ szót, a para lehető legközelebbi közelségéből és a pipto, egy magasabb helyről egy alacsonyabbra ereszkedni - megállítani a repülést. Nem csoda, hogy a Kol 3:1-3-ban arra buzdít bennünket, hogy gondolatainkat a fentiekkel foglaljuk le, ahol Krisztussal együtt, közösen trónolunk a mennyekben. A apothnesko², halál szó az elkülönülésre utal; az apo szóból, amely az egyik dolognak a másiktól való bármilyen elválasztását jelenti, amely által a kettő egyesülése vagy közössége megsemmisül; továbbá az elkülönülés és távolságtartás állapotára is utal. A thnesko szó jelentése halál. De Isten ingyenes ajándéka mérhetetlenül felülmúlja a vétket. „Mert ha egyetlen egyén vétke miatt az emberiség sokasága meg is halt, ennél végtelenül nagyobb az a nagylelkűség, az Isten kegyelme és az ő kegyelmében adott ajándék, amely az egyetlen emberben, Jézus Krisztusban kinyilvánulva az emberiség sokaságának adatott.” (Weymouth, 1912.)

5:16 Az ajándékozás alapelve más nyelven beszél, és egy gyökeresen más egyenletet tesz le az asztalra. Míg egyetlen bűn olyan ítéletet eredményezett, amely

elmarasztalással végződött, addig a kegyelem felmentő ítélete megszámlálhatatlan torzulást fordított át az ártatlanságba.

5:17 Már nem a halálé az utolsó szó. Az élet uralkodik. Ha egyetlen ember kényszerleszállásának hatása az emberiséget a halál uralta életstílusba kényszerítette, mennyivel előnyösebb helyzetben van most ugyanez az emberiség, amikor a kegyelem határtalan tárházának birtokosa, amely képessé teszi arra, hogy a megigazultság ajándéka révén élvezze az életben az uralkodást, annak az egyetlen embernek, Jézus Krisztusnak köszönhetően. A kegyelem minden mértékben felülmúlja a bűnt.

(Nem, a kegyelem nem olyasvalami, amire az ember az elfogadásával válik jogosulttá. A kegyelem úgy lett az emberisége, hogy nem adott rá engedélyt. A οί λαμβάνοντες - oi lambanontes¹ szavak nem azt jelentik, hogy hittal elfogadják, hanem egyszerűen a befogadókát jelöli. [A jelen idejű aktív határozói névmás] A perisseia² περισσεια szó azt jelenti, hogy szuper bőségesen; azt, ami minden határt meghalad. Természetesen ez nem veszi ki a hitet az egyenletből. Kontextust ad a hitnek. Lásd az 1-2. verset. A hit nem az, hogy valaminek az elnyeréséért tenned kell valamit, hanem a hit az, ami amiatt történik veled, amit már elnyertél.)

5:18 A következtetés világos: ha egynek vétsége elítéli az egész emberiséget, akkor ezen alapelv szerint az egy ember igazsága az egész emberiséget megigazítja. *(Phillips fordítása: „Azt látjuk tehát, hogy amint egyetlen bűnös cselekedet az egész emberi nemet kárhoztatásnak tette ki, úgy egyetlen tökéletesen igazságos cselekedet az egész emberiséget a felmentő ítélet szabadságában mutatja be Isten színe előtt.”)*

5:19 Az egyik engedetlensége az emberiséget bűnösnek tünteti fel, a másik engedelmissége az emberiséget igaznak állítja be. *(A kathistemi¹ szó azt jelenti, hogy előidézni, felállítani, kiállítani. Nem a saját engedetlenségünk által lettünk bűnössé; és nem is a saját engedelmisségünk által lettünk igazzá.)*

5:20 A törvény megléte nem hozott változást, hanem csak kiemelte a vétséget. Ahol azonban a bűn megnövekedett, ott a kegyelem felülmúlta azt.

5:21 A halál szolgáltatta a bűnnek a terjedési felületet és a hatalmat, ahonnan uralkodhatott. Most már a kegyelem szuverenitása a megigazultság által egy olyan életet biztosít, amiben Jézus Krisztus uralma van felettünk. *(Az egyenlet egyszerű: Nem a saját engedetlenségünk által lettünk bűnössé, és nem is a saját engedelmisségünk által lettünk igazzá. Ugyanaz az emberiség, amelyet az egy ember, Ádám képviselt, most már diadalmasan képviseltetve van az egy ember Jézus Krisztusban. Ádám vétke többé nem tartja fogva az emberi nemet.)*

6:1 A kegyelmet nem lehet olcsó ürügyként értelmezni a bűnben maradásra. Egyesek számára ez úgy hangzik, mintha azt mondanánk: „Akkor vétkezzünk tovább, hogy bővelkedjen a kegyelem.”

(Az előző fejezetben Pál az evangélium lényegét fejtette ki, bepillantást adva Isten messzire elérő hitébe. Még ha fenn is áll a veszélye annak, hogy a törvényeskedő elme félreérti, nem tesz kompromisszumot az üzenetben.)

>

6:2 Milyen nevetséges is ez. Hogyan lehetünk egyszerre halottak és élők a bűn számára?

6:3 Mit mondunk akkor a keresztségben, ha nem azt hirdetjük, hogy megértjük a Krisztussal való egyesülésünket az ő halálában?

6:4 A keresztség azt ábrázolja, hogyan lettünk Krisztussal együtt eltemetve az ő halálában. Aztán erőteljesen szemlélteti, hogy Isten értelme szerint hogyan lettünk Krisztussal együtt feltámasztva egy új életmódra. (Hóseás 6:2)

6:5 Olyanok voltunk, mint a magok, amelyeket együtt ültettek el ugyanabba a talajba, hogy együtt keljünk életre. Ha benne voltunk az ő halálában, ugyanúgy benne vagyunk a feltámadásában is. (2 Kor 5:14-17)

6:6 Észrevesszük, hogy régi életmódunkat vele együtt feszítették meg. Ez arra enged következtetni, hogy az a hordozó eszköz, amely a bűnnek adott helyet bennünk, leselejteződött és teljesen használhatatlanná vált. Rabszolgaságunk a bűnben véget ért.

6:7 Ha semmi más nem akadályoz meg abban, hogy valami rosszat tegyünk, a halál biztosan megteszi.

6:8 A hit úgy látja, hogy egyesültünk vele a halálában és ezért vele élünk a feltámadásában.

6:9 Mindenki számára nyilvánvaló, hogy Krisztus feltámadásakor a halál elvesztette az uralmát őfelette. Neki soha többé nem kell meghalnia, hogy egy további dolgot bebizonyítson.

6:10 A halállal való találkozása egyszeri volt. Ami a bűnt illeti, az halott. Halálának oka az volt, hogy elvegye a világ bűnét. Az ő élete most az Isten életével való egyesülésünket mutatja.

(Isten Báránya elvette a világ bűnét. efapax1, egyszer s mindenkorra, végleges tanúságtétel, amit úgy használnak, hogy örök érvényű, és soha nem szorul ismétlésre. Ez a végső tanúságtétel arról, hogy a bűn hatalma felettünk megsemmisült. Lásd Zsidók 9:26: „Jézusnak

azonban nem kellett újra és újra szenvednie a világ bukása (vagy megalapítása) óta. önmaga egyetlen feláldozása a történelem beteljesedésében most megmutatja, hogyan semmisítette meg a bűnt. Ebben az összefüggésben [mindenki találkozása a halállal] tehát Jézus a végső áldozat. Amire az első, árnyékszerű felajánlás csupán prófétai módon utalt, azt ő egyszer s mindenkorra beteljesítette, amikor felajánlották mint egy áldozatot, hogy magára vegye az egész emberi nem bűneit. Most, amikor a bűn már nincs a napirenden, másodszor is megjelenik, ebből a halálból, hogy világosan láthatóvá váljon abban, hogy mindenki teljes szívvel elfogadja őt mint Megváltót. [Zsid 9:28].")

6:11 Ez az érvelés ugyanúgy vonatkozik rátok is. Számoljatok¹ a kereszttel. Csak egy logikus következtetés lehet: ő meghalt a ti halálotokkal. Ez azt jelenti, hogy meghaltatok a bűnnek, és most éltek az Istennek. A bűntudat többé nem játszhat szerepet a jövőtökben. Krisztus Jézusban vagytok. Ennek az egyesülésnek az ő uralkodása ad tekintélyt. (Nem vagyunk elbizakodottak, ha azt állítjuk, hogy Krisztusban vagyunk. „Tekintsétek¹ tehát magatokat a bűn számára halottnak.” A logicsomai¹ azt jelenti, hogy olyan számítást végzünk, amelyre csak egyetlen logikus következtetés adódhat. [Lásd Ef 1:4 és 1Kor 1:30]. „Mostantól fogva így gondolkodjatok: A bűn egy holt nyelven beszél, ami semmit se jelent számotokra. Isten az anyanyelveteken beszél, és ti csüngtök minden szaván. Halottak vagytok a bűnnek, és éltek az Istennek. Ezt tette Jézus veletek.” Message fordítás)

6:12 Nem vagytok már a bűn kényszerítése alatt. Nincs többé joga uralni halottnak nyilvánított testeteket. Ezért ne engedjétek, hogy arra csábítson, hogy engedelmeskedjétek a kívánságainak. (Az ő halálával való egyesülésetek megszakította a bűnrel való kapcsolódást. [Kol 3:3])

6:13 Ne hagyjátok, hogy testetek tagjai szabadon és őrizetlenül heverjenek az igaztalanság közelében, ahol a bűn megragadhatja és pusztító fegyverként használhatja ellenetek. Inkább helyezétek magatokat Isten elé készségesen¹, mint aki feltámadt a halálból, és mutassátok be egész személyeteket a megigazultság fegyvereként.

(Így erősítitek meg Isten kegyelmi igényét az emberiségre Krisztusban. paristemi¹ készenlétbe, közelségbe helyezni.)

6:14 A bűn volt az uratok, amíg a törvény volt a mértéketek. Most a kegyelem uralkodik.

(A törvény a bűnrel való rabszolgaságotokat tárta fel, a kegyelem pedig most feltárja a bűntől való szabadságotokat.)

6:15 Az, hogy kegyelem alatt vagytok, és nem a törvény alatt, egész biztosan nem jelenti azt, hogy most már engedélyt kaptatok a bűnre.

6:16 Amennyire egykor engedélyt adtatok a bűnnek, hogy csapdába ejtsen benneteket

a szellemi halál örvényében, és rabszolgasorba taszítson annak diktátumai alá, annyira az engedelmisség, amelyet a hit most lánggra lobbant, egy új szabályt vezet be, igaz kapcsolatot Istennel. Ennek készségesen adjuk át magunkat. *(A megigazultság mindazt jelenti, amit Isten helyreállított bennünk – Krisztusban.)*

6:17 A tanítás tartalma, amelyet a szívetek magáévá tett, új mércét állított fel, hogy életetek mintájává váljon. Isten kegyelme véget vetett a bűn uralmának. *(A tupos1 szó azt jelenti: forma, öntőforma. A Doddrich-fordítás így mondja: „a tantétel modellje úgy tanít titeket, mintha egy öntőformában lennétek.”)*

6:18 Egykor a bűn volt az úr, most a megigazultság uralkodik.

6:19 A lehető legegyszerűbben akarom elmondani: ti önként felajánlottátok képességeiteket, hogy engedelmeskedjete a bűnnek, tisztátalan cselekedetekkel szennyeztétek be testeteket, és engedtetek, hogy a törvénytelenység uralomra jusson egész magatartásotokban. Pontosan ugyanígy most arra bátorítalak titeket, hogy képességeiteket és személyeteket a megigazultság uralmának mutassátok be, hogy korlátlan kifejezést találjon az életmódotokban.

6:20 A bűnök rabszolgái voltatok, a megigazultság szerinti mindenféle kötelezettség nélkül.

6:21 Tudom, hogy most szégyenkeztek azok miatt a dolgok miatt, amiket a testetekkel cselekedtetek. Úgy értem, megérte? Milyen jutalmat vagy viszonzást kaptatok, ha nem szellemi halált? A bűn zsákutca. *(A bűn a legrosszabb dolog, amit valaha is tehettek az életetekkel.)*

6:22 Nézzétek meg az életeteket most. Nincsenek fennálló adósságaitok. Nem tartoztok a bűnnek semmivel. Az Istenhez kötődő élet az ő jellemének szent kifejeződését adja, és a megtapasztalásokban teljessé teszi azt, aminek az életnek mindig is lennie kellett. *(szó szerint: aionios1 örök élet; a hagyományos fordítás szerint: „és a vége az örök élet”)*

6:23 A törvény jutalma a halál, a kegyelem ajándéka az élet. A lényeg a következő: a bűn az ügye érdekében katonaként alkalmaz titeket, és halállal jutalmaz érte. Isten a legmagasabb minőségű étellel ajándékoz meg benneteket a mi Vezérünk, Jézus Krisztusban.

(A katona az életét teszi kockára, és mindeközben csak egy sovány adag szárított halat kap az erőfeszítése miatt. opsonion, a katona bére, az opsarion -ból, a szárított halból.)

7:1 Azért írok nektek, mivel ismeritek a törvényt. Egyetértetek velem abban, hogy a törvények csak ebben az életben érvényesek?

7:2 A feleség csak addig van kötve a törvény által a férjéhez, amíg a férje él. Minden további jogi követelése a nővel szemben a halálával véget ér.

7:3 A törvény szerint házasságtörőnek minősülne, ha egy másik férfinak adná magát, amíg az első férj még él. Ám ha a férfi meghalt, szabadon lehet más felesége.

7:4 Ugyanez az elvi véglegesség vonatkozik rátok is, testvéreim. A megtestesült Krisztusban meghaltatok a törvény rendszerének. A feltámadásába való belefoglalásotok egy új egyesülést hozott létre. Ebből a házasságból a hit most gyermekeket szül Istennek. *(Míg az első házasság bűnt szült [elfelejtett identitást]; a megigazultság [újrafelfedezett fiúság] az új egyesülés gyermeke. Az előző fejezetben Pál azzal foglalkozik, hogy a Krisztusba való belefoglalásunk a halálában megszakította a bűnnel való kapcsolatunkat. most pedig feltárja, hogy a cselekedetek törvényének rendszerével való kapcsolatunkat is megszakította, mint a megigazítás eszközével való közösséget is.)*

7:5 Abban az időben, amikor a test uralkodott az életünkön, a törvény által lánggra lobbantott bűnök finom hatásai olyan cselekedeteket fogantak bennünk, amelyek jellegükben megegyeztek a szülőjünkkel, és szellemi halált eredményeztek. *(A „szülő”, akire Pál utal, a „nem vagyok”, a tiltott fa gyümölcsén alapuló önerőltetés törvény-rendszere. Lásd az 1János 3:12-ben található jegyzeteimet.)*

7:6 De most már teljesen felszabadultunk abból az életből, amit a törvény szabályai irányítottak. Meghaltunk annak, ami egykor fogva tartott minket. Szabadok vagyunk, hogy a szellemi spontaneitás újdonságának a foglyai legyünk inkább, mint elavult vallási rituáléknak, az írott törvénykönyv puszta látszatértékét utánozva. *(Abban a pillanatban, amikor a spontaneitást szabályokkal cseréljük fel, elveszíti a románc az édességét.)*

7:7 A törvény önmagában nem hibás. Egyáltalán nem erre utalok. Mégis, a bűnre rámutatva, a törvény bizonyos értelemben elősegítője lett a bűnös cselekedetek megnyilvánulásának. Ha a törvény nem mondta volna ki, hogy „Ne kívánd”, nem lett volna problémám a kéjvággyal.

7:8 De a parancsolat működésbe hozta a bűnt, hirtelen bűnös vágyak egész sora ébredt fel bennem. A törvény megtörte a bűn szunnyadó állapotát.

7:9 Törvény nélkül éltem. De bevezették a törvényt, a bűn feléledt, és én meghaltam.

7:10 Ahelyett, hogy az életre vezetett volna, a parancsolat halálos ítéletnek bizonyult.

7:11 A bűn kihasználta a törvényt, és a parancsolatot alkalmazta, hogy elcsábítson és megöljön engem.

7:12 Ismét hangsúlyozom, hogy a törvény mint alapelv szent, és a tízparancsolat is az, következetesen támogatja azt, ami igazságos és jó.

7:13 Hogyan tudnék ezek után vádolni valamit, ami annyira jó, hogy megölt engem? Ismétlem, nem a törvény, hanem a bűn okozta szellemi halálomat. A törvény célja az volt, hogy kimutassa, hogy a bűn a tettes. Az egyes parancsolatok végső soron arra szolgálnak, hogy megmutassák a bűn hatásának az emberiségre gyakorolt mértéktelen kiterjedését.

7:14 Egyetértünk abban, hogy a törvény szellemi, de mivel el lettem adva a bűn rabszolgájaként, ily módon egy pusztán testi életre vagyok lekorlátozva. *(A szellemi halál szó, a piprasko1 a perao szóból származik, ami azt jelenti, hogy elszállítani egy távoli országba azért, hogy eladják mint egy rabszolgát. A bűn egy idegen ország.)*

7:15 Így hat ki a bűnnek való eladás az életemre: azon kapom magam, hogy olyasmit teszek, amit a lelkiismeretem nem enged meg. Abban a kényszerhelyzetben vagyok, hogy bár őszintén vágyom arra, hogy azt tegyem, ami jó, mégsem teszem, és azt, amit megvetek, mégis megteszem.

7:16 Az nyilvánvaló, hogy a lelkiismeretem a törvény oldalán van;

7:17 ami aztán megerősíti, hogy valójában nem én teszem ezeket a dolgokat, hanem a bűn jeleníti meg a tüneteit bennem. Tűszul ejtette a testemet. *(A bűn egy szunnyadó vírushoz hasonlít, amely hirtelen nagyon látható tünetekkel tör ki.)*

7:18 A bennem lakó bűn teljes kiterjedése és csúfsága lehatárolta az életemet olyan jó szándékokra, amelyeket nem lehet megvalósítani.

7:19 Az akaraterő cserben hagyott engem. Ez annyira zavaró és kínos. A legnagyobb igyekezettel meghozott döntésem a jó megcselekvésére csalódást okoz. Éppen azt a leggonoszabbat teszem, amit igyekszem elkerülni. *(Ha pusztán minőségi döntésekkel meg lehetne menteni az emberiséget, a törvény elég lett volna. Jó szándékok nem tudnak megmenteni senkit. Annak kinyilatkoztatása, ami Krisztus halálában történt velünk, az az, ami a hitet mozgásba hozza arra, hogy belülről szabaddá tegyen. A hit nem egy döntés, amit azért hozunk, hogy adjunk Istennek egy esélyt, a hit az, hogy felismerjük, hogy benne vagyunk abban, ami a kereszten és Krisztus feltámadásában történt.* Lásd Róm 3:27)

7:20 Ha olyan dolgokat teszek, amiket nem akarok, akkor nyilvánvaló, hogy nem vagyok gonosz, hanem akaratom ellenére bűnt hordozok a testemben.

7:21 Ebből egy előre megjósolható jelenség lett. Vágyom tenni a jót, de pusztán vágyam nem kerülheti el a tetteimet diktáló gonosz jelenlétet.

7:22 Az a valódi személy, aki belülről vagyok, Isten törvényében gyönyörködik. (A törvény bizonyítja, hogy összhangban van a bensőmmel.)

7:23 Van azonban egy másik törvény is, ami idegen a teremtettem számára, a bűn törvénye, ami beindítja és az elmém törvénye elleni háború fegyvereivé teszi a testem tagjait. Fogva tartva engem, mint hadifoglyot a saját testemben.

7:24 Nem számít, hogyan mérlegelem magam a saját erőfeszítéseim alapján, egyszerűen nem felelek meg az elvárásoknak. Teljesen elkésztő a helyzet az emberiség számára. Van egyáltalán bárki, aki ki tud menteni engem ebből a halálos csapdából?

(A talai pōros¹ szó csak kétszer fordul elő az Újszövetségben - Róm 7:24, Jel 3:17 -, és mindkét alkalommal nyomorultnak fordítják. Két összetevője van, a talanton, ami a mérleg szó; amit mérnek, egy talentum [arany]; és a porosz, a peira, közletről megvizsgálni, a peira, átszűrni szóból; egy vizsgálat, amellyel megállapítják valaminek a rejtett értékét. A hőmérsékletet nem lehet vonalzóval mérni. Lásd 2 Kor 3:15. Közben úgy tűnik, semmi sem változott; ugyanaz a fátyol továbbra is beköti az emberek szívét, valahányszor Mózeset olvassák. (Mózes önmagunk megigazításának hiába valóságát jelképezi, mint a vallásos világ globális szemfedőjét. [János 1:17] Szemben a törvény rideg hátterével Mózes az emberiség elítélt állapotát képviseli, Jézus Krisztus a kegyelmet és az igazságot tárja fel. Ő a mi emberi alakban helyreállított mintaképünk életre váltása. 2 Kor 3:16 Abban a pillanatban, amikor valaki visszatér az Úrhoz, a fátyol eltűnik. (Az epistrophe¹ szó azt jelenti, hogy visszatérünk oda, ahonnan elkóboroltunk; „mindnyájan, mint a juhok, eltévedtünk”. Jézus az emberi alakban leleplezett Isten. [Kol 1:15] Továbbá 1Pt 2:25 Teljesen kiszolgáltatottak voltatok, mint a juhok, akik tévelyegtek, irányítás és védelem nélkül, de most visszatértetek, és visszakerültetek lelketek pásztorához és őrzőjéhez. És 1Pét 1:17. Aztán a Zsidók 8:1 Mindannak, ami elmondott, a végkövetkeztetése egy kivételes Személyre mutat, aki messze a többiek fölé magasodik a mennyei nagyság legmagasabb hivatalában. Ő az Isten fenségének végrehajtó hatalma. 8:2. A hivatal, amelyet most betölt, az, amelyhez a mózesi modell prófétai módon hasonlított. Ő szolgál a legszentebb helyen, Isten igazi istentiszteleti sátorában. A régi, ember alkotta építménynek semmi sem felel meg a tökéletességében. Zsid 8:10 Most pedig ahelyett, hogy kőbe vésném törvényeimet, én az elmétekbe vésem azokat, és a belső tudatotokba vésem. Ez többé nem lesz egyoldalú dolog. Én leszek a ti Istenetek, és ti az én népem lesztek, nem kényszerből, hanem kölcsönös vágyból. Lásd Jakab 1:25 Akik a születéskori, eredeti arcuk tükrökébe néznek, azokat egy olyan törvény hatása ragadja meg, amely felszabadítja őket a régi írott törvénykönyvvel szembeni kötelezettség alól, amely saját erőfeszítéseikre és akaraterejükre korlátozta őket. Semmilyen figyelemelterelés vagy ellentmondás nem tudja elhomályosítani annak hatását, amit ebben a

tükörben látnak a tökéletes szabadság törvényéről [a hit törvényéről], amely most felszabadítja őket, hogy nekilássanak az [eredeti mintaképük szerinti] élet megélésének. Új, spontán életmódot találnak; a gyakorlati élet költészetét. [A tökéletes szabadság törvénye a Krisztusban kinyilatkoztatott Isten képmása és hasonlatossága, amely most az emberi életben helyre lett állítva, mintegy tükör által.]

7:25 Hála Istennek, pontosan ezt tette Jézus Krisztus, a mi Vezérünk által. Ő jött el a mi megmentésünkre! Végre megszabadultam az elmém törvénye és a testemben lévő bűn törvénye közötti konfliktusból. (A megtestesülésben Jézus egy ugyanolyan testben, mint a miénk, kiegyensúlyozta a mérleg nyelvét! Ő az életünkre tervezett mintakép igazi mércéje, amivel mérhetünk: tükörképünként kinyilatkoztatta és helyreállította, bennünk Isten képét és hasonlatosságát. Lásd Róma 1:16-17 és 3:24.27)

8:1 Most tehát a döntő következtetés ez: Krisztusban minden ellenünk szóló elítélő bizonyíték megsemmisült. („Akik nem a test szerint járnak, hanem a szellem szerint.” Ez a mondat nem szerepelt az eredeti szövegben, hanem később a 4. versből másolták át. Az, aki ezt hozzáfűzte, valószínűleg úgy érezte, hogy Pál apostolnak az emberiség ártatlanságáról szóló kijelentésének tényét ismét az ember magatartásának kell alárendelni. A törvény hatálya alá tartozó vallás sokkal kényelmesebbnek érezte a személyes hozzájárulás feltételét, semmint azt a következtetést, amit a hit feltár. A „Krisztusban” kinyilatkoztatás a kulcsa annak, ahogyan Isten az emberiséggel bánik. Ez a Biblia PIN-kódja. [Lásd 1 Kor 1:30 és Ef 1:4])

8:2 A Szellem törvénye a Krisztusban való élet felszabadító ereje. Ez nem hagy engem többé a bűn és a halál törvényének kötelékében. A Szellem életünk alaptörvényeként felváltotta a bűn által rabszolgává tett érzékszerveket. („A Szellem törvénye a hit szerinti megigazultság”, vele szemben áll „a személyes erőfeszítés törvénye szerinti önigazultság”, amely kárhozatot és szellemi halált eredményez, és ami a „csináld-magad” fa gyümölcse.)

8:3 A törvény nem tudott több lenni, mint egy használati utasítás. Nem volt ereje megszabadítani minket a bűn erős befolyásától, amely túszként tart bennünket a saját testünkben. Isten a Fiában éppen ezen a területen, ahol a bűn uralkodott rajtunk, testbe költözött. A test, amelyben élt és győzedelmeskedett, nem különbözött a miénktől. Így a bűn hatalma az emberi testben el lett ítélve. (Zsidók 4:15 Főpapként teljesen azonosult velünk a mi törékeny emberi életünkben. Miután alapos vizsgálatnak vetette alá, bebizonyította, hogy az emberi test ura a bűnnek. A velünk való együttérzését nem úgy

kell felfogni, mint egy hibás tervezésből adódó gyengeség iránti elnézését, hanem inkább úgy, mint egy emberiségnek szánt díszajándékot. Ő nem nem felettünk álló, hanem közülünk való példakép.)

8:4 Maga a törvény által kívánt megigazultság valósul meg most bennünk. Gyakorlati mindennapi életünk szellemi ihletésről és nem a test uralmáról tesz tanúbizonyságot.

8:5 A bűn tüneteit az érzékek és az érzékiség által uralt elme támogatják. A gondolatok elárulják a forrásukat. A szellemi élet szellemi gondolatokat vonz.

8:6 A gondolkodási mintákat a hivatkozási támpont alakítja ki. Vagy a test érzéki étvágya és a szellemi halál, vagy a szellem hitbeli valóságaitól függő elméből áradó természetfölötti élet és teljes nyugalom.

8:7 A testre, a bűn által fogvatartott érzéki területre összpontosított elme elvon Istentől, és nem hajlik az ő élet-törvényeihez. A test önigazultsága és a szellem hitigazsága ellentétes erők.
(A test nem határoz meg téged többé, de a hit igen.)

8:8 Lehetetlen, hogy azok, akik elmerülnek a testben, ugyanakkor Isten véleményéhez, vágyához és érdekéhez is alkalmazkodjanak.

8:9 Titeket azonban nem a testies tudat szerinti cselekedetek törvénye, hanem a szellem szerinti hit irányít. Isten Szelleme otthon lakik bennetek. Akik nem látják magukat teljesen Krisztus Szellemébe öltözve és vele azonosulva, azok nem lehetnek önmaguk sem.

(Ha valaki nem öleli át Krisztus Szellemét, az nem önmaga. Az echo1 szó jelentése: kézben tartani, tartani, abban a jelentésben, hogy ruhaként viselni, értelemmel birtokolni, szorosán kötődni valakikhez, és hauto2 a heauto, reflexív viszonyból, maga, önmagát, magát, magukat. Jakab 1:24-ben: „mert eltávolodnak attól, amit a tükör feltár, és azonnal elfelejtkeznek arról, hogy milyen személyek is valójában.” Továbbá a Róma 1:23-ban: „Isten szem elől tévesztése miatt elvesztették szem elől azt, hogy kik is ők valójában. Következtetésükben Isten képe és hasonlatossága lekorlátozódott egy önmagukról alkotott romlott és torz képre.” Lásd még Lukács 15:17 „A tékozló fiú magához tért...”. [ugyanazt a szót használjuk itt is, hauto2]).

8:10 Krisztus1 kinyilatkoztatása bennetek kijelenti1, hogy a testetek mintegy halott a bűn követeléseire számára. A bűn nem tud megnyilvánulni egy holttestben. Vele együtt haltatok meg. A szellemetek mégis él amiatt, amit a megigazultság feltár.
(A hagyományosan „ha” szóként fordított de ei1, mint a „ha Krisztus bennetek van...” lehet feltétel vagy következtetés, ami óriási különbséget jelent. „Ha Isten velünk...” (31. v.) minden bizonnyal az evangélium kinyilatkoztatásának következtetése; Isten minden cselekedete Krisztusban megerősíti azt a tény, hogy ő velünk van, és nem ellenünk. Így „mert Isten értünk van ...” ugyanebben a szöveggörnyezetben ez a vers azt tárja fel, hogy Krisztus bennünk van.

Lásd Galata 1:16: „tetszett az Atyának, hogy kijelentsse bennem Fiát, hogy hirdessem őt a nemzetek között”. Lásd még Róma 10:6-8 „A hit szerinti megigazultság mondja...”)

8:11 A Krisztussal való egyesülésünk továbbá azt is feltárja, hogy mivel ugyanaz a Szellem lakik bennünk, amely Jézus testét a halálból felébresztette, mi is ugyanúgy részt veszünk az ő feltámadásában. Ugyanazzal a hatalmi tettel, amellyel Isten feltámasztotta Jézust a halálból, a bennünk lakó Szelleme által a mi testünket is vele együtt életre kelti.

(Testeteknek soha többé nem kell mentségül szolgálnia a krisztusi élet lealacsonyított megnyilvánulására, ahogyan Krisztus halálában halottnak számított, most feltámadásában élőknek számít. Lásd Ef 2:5)

8:12 A testnek semmivel sem tartozunk.

8:13 Mindezek fényében, ha most továbbra is az érzékek bűnös befolyása alatt élünk, az a szellemi halál uralmának visszaállítása. Ehelyett azzal tartozunk, hogy most a Szellemtől ihletett élet legmagasabb rendű kifejeződését mutassuk meg. Ez az élet zéró toleranciát tanúsít a test szokásaival és bűnös mintáival szemben.

8:14 Az Atyának a Fiában kinyilatkoztatott eredeti élete az az élet, amelyet a Szellem most vezet1 bennünk.

(Az agoo1 szó azt jelenti, hogy igazgatni vagy vezetni, ahogyan a pásztor vezeti a juhait.)

8:15 A rabszolgaság olyan szegényes helyettesítője a fiúságnak. Teljesen ellentétei egymásnak. Az egyik erőszakosan vezet a félelem által, míg a fiúság szeretettel válaszol Abbának, Apunak.

8:16 Az Ő Szelleme a mi szellemünkkel együtt tanúságot tesz, hogy megerősítse azt a tényt, hogy mi Istenben kezdődtünk.

(Az Istenben való együttes genezisünk felismerése elvezet minket az ő szenvedésébe és feltámadásába való belefoglalásunk következményéhez. Társörökösei vagyunk mindannak, amit Jézus az emberiségért véghez vitt.)

8:17 Mert ha az utódai vagyunk, biztosan1 az örökösei is vagyunk. Ahogy Ő minekünk, úgy mi magának Istennek lettünk részesei. Társörökösök vagyunk Krisztusban. Mivel2 a szenvedésében képviselve és belefoglalva lettünk, ezért feltámadásának dicsőségében is egyaránt részesülünk.

(Lásd Ef 1:18 „Imádkozom, hogy gondolataitokat elárassza a világosság és az ihletett belátás. Azért, hogy világosan képzeljétek el a szándékát, amikor őbenne ad nektek identitást, hogy megtudjátok, mennyire értékesek vagytok neki. Amit Isten a ti megváltott ártatlanságotokban birtokol, az az ő kincse és örökségének dicsőséges trófeája. Isten része vagy. Ti vagytok az ő vagyonának összessége és az ő gazdagságának mértéke.” Pál a μév men1 elsődleges kötőszót használja, igazán, bizonyosan, biztosan, bizonyosan, valóban. A feltételes módú eiper2 kötőszó

az indikatív hangulattal feltételezi a tényt. Pál előszeretettel használja a sun, együtt/együtt - ebben a versben három - összetételeket: sunklēronomoi, társörökösök; sunpaschōmen, az ő szenvedésében részesülők; sundoxasthōmen, az ő dicsőségében részesülők; az előző versből folytatva: summartureō, közös tanúságot tevők. A sundoxasthōmen ige a sundoxazō első melléknévi igenév passzív kötőmódja hina [cél] szóval, késői és ritka, az Újszövetségben csak itt fordul elő. A passzív kötőmód elkerülhetetlen beteljesülésre utal. Ezért az ő dicsőségében való egyenlő részvételünk adott.)

8:18 Kivette a szenvedésünk méregfogát. Ami akkoriban tehernek tűnt, jelentéktelenné válik a bennünk feltárt dicsőséghez képest. (Lásd 2 Kor 4:16-18)

8:19 Életünk most azt az egyetlen eseményt mutatja, amelyre minden teremtmény lélegzet-visszafojtva vár, mintegy lábujjhegyen állva, hogy tanúi lehessenek Isten fiai lelepleződésének. Halljátok a dobpergést?

8:20 Ádám bukása miatt minden teremtmény erőszakot szenvedett el. Úgy dobták el őket, mint egy kifacsart narancsot. A teremtés nem önként esett áldozatul a bukás hatásának. De ebben a rideg környezetben is érvényesül a remény.

8:21 Az egész teremtés tudja, hogy Isten fiainak dicsőséges szabadsága teremti meg a színteret a pusztulásból való megszabadulásukhoz. (2Kor 11:3 Aggódok értetek, hogy a Krisztustól való elválasztottság illúziója miatt elemésztődtek, és akárcsak Évának, elhomályosul a tekintetetek, megtévesztve, hogy hazugságot higgyetek magatokról. A kísértés az volt, hogy a teljességünkről szóló igazságot, azt, hogy kik vagyunk, felcseréljük a tökéletlenség, kik nem vagyunk, és a szégyen gondolatával. Azt gondolva, hogy a tökéletességhez a ti fáradozásotokra és mindenféle fárasztó munkára van szükség. [A phteiro1 szó azt jelenti, hogy sanyargatni vagy elsorvadni, elkallódni. Az elválasztottság bármilyen képzete magányosságban való elmerülést okoz.]

8:22 Érzékeljük a történelemben e pillanatig feljegyzett globális gyötrődést és fájdalmat.

8:23 Mi magunk is érezzük magunkban az ő nyögésük gyászos visszhangját, miközben készen állunk arra, hogy magunkévá tegyük testi valónk eredeti mintaképét, a fiúság teljes következményeként. Amiben már most is részt veszünk, mint a szellem első gyümölcsei, az az aratás teljes betakarításaként fog beérni. (A megdicsőült fizikai test [Mt 17]. Továbbá mindannak a teljes megvalósulása, ami Krisztusban kiengesztelődött. Jakab 1:18 „Gyönyörűséges szándéka szerint életet adott nekünk. Isten leplezetlen logikája, az igazság Igéje által fogantunk.” Az ő keze munkájának megmutatkozását vesszük, mint az első gyümölcsök, amelyek bevezetik az általa várt aratás többi részét.)

8:24 Mert amit már megtapasztaltunk, megerősíti reményünket, és tovább táplálja

várakozásunkat arra, amit még nem láthatunk. Az aratás végső, látható teljességében a remény betöltötte feladatát.

8:25 Addig is a várakozásunk a látható megerősítésen túl a türelmes meglepődés helyére visz bennünket.

8:26 A Szellem is sóhajtozik bennünk olyan szavakkal, amelyek túl mélyek ahhoz, hogy egyáltalán meg tudjuk fogalmazni, és segít bennünket imáinkban, amikor csak küszködünk, hogy hogyan is imádkozzunk helyesen. Amikor korlátozva érezzük magunkat a testünkben, ő felülmúlja ügyetlen próbálkozásainkat, és minden alkalommal telitalálatot ad.
(Továbbra is úgy nevezi a nem létezőnek tűnő dolgokat, mintha azok lennének. [Róm 4:17] Soha nem zavartatja magát, csak a tökéletességet látja és ünnepli.)

8:27 Ő, aki a szívet vizsgálja, megérti a szellem szándékát. A szentekért való közbenjárás¹ összhangban van az Isten mintaképe szerinti szándékkal. („Ismertelek téged, még mielőtt megformáltalak volna anyád méhében.” [Jer 1:5] „Akkor majd megismeritek azt, ahogyan mindig is ismertek voltatok.” [1 Kor 13:12] Ő sokkal jobban ismer minket, mint mi önmagunkat. Ő közbenjár értünk, *entungchano*¹ azt jelenti, hogy célba találni egy nyíllal vagy dárdával. Nem Istent próbálja meggyőzni rólunk, hanem minket győz meg az Apáról. Visszavezeti beszélgetésünket a lényegre: a kereszt sikerére.)

8:28 Mindeközben tudjuk, hogy Isten szeretete mindent arra készítet, hogy kölcsönösen összedolgozzon a mi javunkra. Az Ő Mesterterve az eredeti identitásunkban van kihirdetve.
(Elhívott az ő szándéka szerint, *kaleo*, ami azt jelenti, hogy családnév, név szerint azonosítani.)

8:29 Kezdetől fogva úgy alakított ki minket, hogy az ő mintaképének vázlata szerint pontosan beleillesszünk a fiúság és hasonlatosság formájába. Életünk eredeti és tervezett alakját az ő Fiában látjuk megőrizve. Ő az elsőszülött ugyanabból az anyaméhből, amely felfedi genezisünket. Ő megerősíti, hogy Isten találmánya vagyunk.
(Fentről jövünk [lásd János 1:13; továbbá János 3:3-13] Mi is újjászülettünk, amikor feltámadt a halálból. [1Péter 1:3] Az ő feltámadása együtt tárja fel közös genezisünket, valamint helyreállított ártatlanságunkat. [Róm 4:25 és ApCsel 17:31] Nem csoda hát, hogy nem szégyell minket testvéreinek nevezni. Az *adelphous* szó az *a*-val mint kötőszóval és *delphus*, a méh. Ugyanaz az eredetünk [Zsid 2:11 *eks* [eredet; forrás] *henos* [egy] *pantes* [mindenki], és „benne élünk, mozgunk és van a létünk, valóban az ő utódai vagyunk”. [ApCsel 17:28])

8:30 Jézus kinyilatkoztatja, hogy Istenben már léteztünk¹. Ő határozott² meg minket. Ártatlanná tett³ minket, és fel is díszített bennünket dicsőséggel⁴ és megbecsüléssel.
(A *prohorisen*¹ szó a *prohoritso*, előre meghatározott szóból származik, mint amikor egy építész részletes tervet készít. Aztán az *ekalesen*² a *kaleo*, családnévből, névvel azonosítani. Az

ige, edikaiosen³ a dikaioo, igaznak és ártatlannak nyilvánítani, melléknévi aktív alakban áll. Ebben a versben minden ige aoristában áll. Az aoristában egy eseményt összefoglalóan, kívülről nézve az egészet, szinte mint egy pillanatsfelvételt mutatjuk be. Szintén edoxasen⁴ a doxazóból; pompával és dicsőséggel ékeskedtünk. Megváltotta ártatlanságunkat, és visszaadta azt a dicsőséget, amelyet Ádámban elvesztettünk. Lásd Róma 3:23-24)

8:31 Mindezek a dolgok egy következtetésre vezetnek: Isten értünk van. Ki győzhet ellenünk?

8:32 Fiának odaajándékozása¹ Isten értünk dobogó szívének megdönthetetlen bizonyítéka. Ő nem tartott² vissza semmit, hanem szabadon adta³ mindazt, amit valaha is kívánni fogunk. Erről szól az ővele közös⁴ fiúságunk. (A paradidomi¹ szó az ajándék forrását, az Atya kebelét tükrözi. Fenntartás nélkül, ouk [erős negatív] ephisato a pheidomai²-ből, azt jelenti, hogy engedékenyen vagy takarékosan bánni. Kegyesnek, kedvesnek, jóindulatúnak mutatkozni, ez a charizomai³ szó. A sun⁴ (ejtsd: szún) szó teljes egyesülésre utal. Mindaz, amit Ádámban elvesztettünk, Krisztusban ismét helyreállt számunkra. A bűn óriási hiányt hagyott az emberiségben, a kegyelem helyreállítja az emberiséget a kiválóságra. (Róm 3:21-24; 1Kor 2:7)

8:33 Isten kijelentette az Ővele való azonosulásunkat, ki tudna minket ebből kizárni? Az Ő szava² a mi eredetünk. Senki sem emelhet föl felettünk elítélő kezét. Ő már kinyilvánította ártatlanságunkat. (A kaleo¹ szó azt jelenti, hogy névvel, családnévvel azonosítani. Az eklektosz² szó arra utal, hogy eredetünk Isten gondolatában van; az ek, forrás, és a lego, közölni szóból. A hibáztatás és a szégyen, a büntudat és a pletyka hatókörén kívül helyezett bennünket.)

8:34 Milyen további alapja lehet az emberiség elítélésének? Halálában szembefordult az ítéletünkkel. Feltámadásában feltárja megigazultságunkat. A következmények visszavonhatatlanok. Most a legmagasabb hatalmi széket foglalja el Isten tróntermében, mint a megváltásunk végrehajtója. (Lásd Róm 8:1, valamint Róm 4:25)

8:35 Mi fog eltávolítani minket Krisztus szeretetétől? Nevez meg bármilyen lehetséges csapást: a lehető legrosszabb fajta intenzív nyomást, klausztróbiát, üldöztetést, nincstelenséget, magányt, szélsőséges kitettséget, életveszélyt vagy háborút?

8:36 Hadd idézzem az Írást, hogy emlékeztesselek benneteket: „A veletek való kapcsolatunk miatt levágandó juhoknak számítottak¹ bennünket. Azon a napon veletek együtt² minket is leölték.” (A logitsomai¹ szó leltárt készíteni; megállapítani. A thanatoumetha² szó csak egyszer szerepel ebben a formában - Pál a LXX-ot idézi a Zsolt 43:23-ban [44:22 a héber szövegben] A meta előljárószó, együtt, a thanatos-szal, megölni, kombinálva van, hogy hangsúlyozza a

közös keresztre feszítésünk gondolatát. Zsolt 44:22. Lásd még Efezus 2:5-6; 4:8-9; Hóseás 6:2: Két nap múlva megelevenít bennünket, a harmadik napon feltámaszt minket. Együtt feszítettünk meg, együtt támadtunk fel, és most együtt ülünk Krisztussal.)

8:37 Éppen ellenkezőleg, mindezek sűrűjében a mi győzelmünk vitathatatlan marad. Az Ő szeretete minden támadás fölé helyezett minket.

8:38 Ez az én meggyőződésem: semmilyen fenyegetés, legyen az halálban vagy életben, legyenek azok bár égi küldöttek, démoni hatalmak vagy politikai fejedelemségek, semmi sem ismert számunkra jelenleg, de még az ismeretlen jövőben sem,

8:39 sem térben, sem időben, sem semmilyen kiszámítható dimenzióban, sem semmilyen még eljövendő eszköz nem képes elválasztani minket Isten szeretetétől, amely a mi Urunkban, Jézus Krisztusban már lelepleződött.

9:1 Amit most mondani fogok, az az én őszinte meggyőződésem. Minden kétséget kizáróan meg vagyok bizonyosodva a Krisztusban való elválaszthatatlan egyesülésünkről. Saját lelkiismeretem tesz erről tanúságot a Szent Szellem által.

9:2 Az emberiség Krisztusba való belefoglalásának és megváltott ártatlanságának fényében olyan szomorúságot és fájdalmas vágyakozást érzek zsidó társaim iránt. *(Mindannyian egyformán bele vannak foglalva, csak nem látják ezt.)*

9:3 Ha ez bármilyen módon hasznukra válhatna, akkor inkább magam is legyek kizárva Krisztus áldásából. Ha a kizárásom esetleg segíthetne nekik megérteni a befogadásukat, boldogan felajánlanám testemet áldozatul.

9:4 A fiúság Izrael természetes öröksége. Történelmileg tanúi voltak a dicsőségnek és a szövetségeknek, valamint a törvény drámai megerősítésének. Az istentisztelet prófétai szertartásai és a messiási ígéretek az övék.

9:5 Ők a Messiás vér szerinti családja. Ő azonban felülmúlja minden meghatározásunkat. Ő az Isten, az áldás forrása¹ és minden jó végső kihirdetője, minden korban. Ámen.

(Az eulogetos¹ szó áldottat jelent, az eulogeo, jó szó, jó hír, vagy „jól sikerült” bejelentés szóból; általában áldásnak fordítják. Isten igéje messze túlmutat Izrael határain, minden népre kiterjed.)

9:6 Nem mintha a hitetlenségük hatásában semlegesítette volna az Isten Igéjét. Izrael többé nem korlátozódik egy vér szerinti családra és földrajzi helyre.

9:7 Nem Ábrahám természetes magja adja meg nekik az identitásukat¹, hanem Izsák, a hit gyermeke. Isten azt mondta: „Gyermekeid identitása¹ Izsákban tárul fel.” ([1Móz 21:12]; *kaleo¹, családnevet adni, vagy névvel azonosítani. Az emberiség eredeti identitása nem a testben, hanem az ígéletben maradt fenn.*)

9:8 Ezzel Isten egyértelműen jelzi, hogy az emberiség igazi szellemi identitása a hitben és nem a testben tárul fel. Az Ígélet a hit üzemanyaga. *(Az ígélet lobbantja lángra a hitet. A hit ad tartalmat annak, amit a remény lát.)*

9:9 Emlékezzünk Isten fogadalmára: „Kilenc hónap múlva Sárának fia lesz”. (1Mózes 18:10 az élet ideje szerint, tehát kilenc hónap; Galata 4:4 Jézus az idő teljessége; az ígélet egy személy)

9:10 Rebeka és Izsák is megfogantak, az ígéletnek megfelelően, hogy még jobban bizonyítsák a hit és a teljesítmény közötti különbséget.

9:11 Isten akkor szólt Rebekához, amikor az ikrek még az anyaméhben voltak. Semmi sem különböztette meg őket a jó megjelenés vagy a teljesítmény szempontjából. Kivéve azt a tényt, hogy az egyik perccel a másik előtt született volna meg, ami az emberi hagyomány szerint az elsőszülöttnak járó elsőbbséget jelentette volna. Ezt azért jegyezték fel, hogy hangsúlyozzák a hit szerinti identitás¹ alapelvét, mint a végső értéket, amely mindenféle, test szerinti előnyben részesítés felett áll. *(A gyakran „kiválasztás”-nak fordított szó az ekloge¹ szó, az ek, eredet, forrás és a lego, logosz, szó szóból, lásd Jn 1:1.14. A hit semmissé tesz minden olyan alapot, amellyel a test dicsekedhet. Róm 3:27)*

9:12 Azt mondták neki, hogy „az idősebb szolgálja a fiatalabbat”.

9:13 Azt mondanánk, hogy Ézsau rosszul járt. Őt nem kedvelték, míg Jákobot előnyben részesítették.
(És az Úr így szólt hozzá: „Két nemzet van méhedben, és két nép, amely tőled született, megoszlik. Az egyik erősebb lesz a másikonál, az idősebb szolgálja a fiatalabbat.” [1Móz 25:23])
A kettő ugyanabból az öntőformából származik, mégis kétféle embertípust képviselnek: az egyik, aki hit által érti meg valódi identitását, a másik, aki a test szerint igyekszik azonosítani magát. Ismét a teljesítmény törvénye kontra a hit törvénye kerül hangsúlyozásra, hogy előkészítse a terepet az ígélet-elvhez. Az emberiség üdvössége ígélet és nem teljesítmény alapján történne, azaz nem a jó viselkedés jutalma lenne. Senki sem fog megigazulni a jó és a gonosz tudásának fájától; poneros, „gonosz”, tele nehézségekkel, bosszúságokkal és munkával.)

9:14 Ha azt mondjuk, hogy Isten igazságtalan, akkor nem értjük a lényegét.

9:15 Mózes látta Isten jóságának dicsőségét, látta Isten irgalmát és együttérzésének kedvességét.

(Még akkor is, amikor Izrael megérdemelte a távollétét, megígérte nekik a jelenlétét. Mózes látta Isten dicsőségét és jóságát, miközben elrejtőzött a szikla hasadékában. (2Móz 33:18-19) Az egész Szentíráson keresztül a Szikla az emberiség eredeti identitásának mintaképét jelképezi. [Ézs 51:1; 5Móz 32:18; Mt 16:15-18])

9:16 Isten kegyelme nem jutalom a jó viselkedésért, nem koszorú, amelyet a leggyorsabb sportolónak adnak.

9:17 Isten a fáraót prófétai figuraként használta fel, hogy bemutassa az emberiségnek az alsóbbrendű identitás rabszolgaságából való megváltásának drámáját. Az Írás feljegyzi Isten beszélgetését a fáraóval: „De hogy megmutassam a benned munkálkodó hatalmamat, azért támasztottalak, hogy nevedet, amely az emberiség hiteles és eredeti identitását tárja fel, az egész földön hirdessék.” *(Az emberiség identitása nem a fáraó jogkörében vagy valamilyen politikai vezető befolyásában rejlik, hanem a Teremtőjében.)*

9:18 Ugyanaz az irgalmassági cselekedet, amellyel mindenkit készségesen megajándékoz, az egyiket megáldhatja, a másik szívét pedig megkeményítheti.

9:19 Ez egyáltalán nem hangzik észszerűnek. Mi jogosítja fel akkor Istent arra, hogy mégis hibáztasson bárkit is? Ki tud ellenállni az ő akaratának?

9:20 Ki vitatkozhat Istennel? Az öntőforma határozza meg az alakot. *(Az emberiség öntőformájának egyetlen igazi mintaképe van: Isten képmása és hasonlatossága.)*

9:21 A fazekas határozza meg a sorrendet. Ugyanaz a fazekas, ugyanaz az agyag. Az egyik edény megérti az értékét, a másik nem, az egyik felismeri, hogy felbecsülhetetlen, a másik értéktelennek tűnik önmaga számára.

9:22 Értéktelenségük érzése pusztulásra bélyegezte őket, mégis Isten ereje és szenvedélye győzedelmeskedik a türelmes kitartásban. *(Isten nem skizofrén, akinek egy látszólag instabil jellemet kell kiegyensúlyoznia önmagában azáltal, hogy teremt egy kedves és egy rossz embert: egyet az áldásra, egyet pedig a haragra. Ő nem lehet egyszerre a világosság és a sötétség szerzője. Nincs benne a kompromisszum vagy a változás árnyéka, nincs benne semmiféle következetlenség vagy torzulás. [Jak 1:17-18]. Az emberiség megtéveszti önmagát, amikor a test által elhomályosul a valódi identitásának ismerete. „Elmennek, és azonnal elfelejtik, hogy milyen személyek is ők valójában.” Pál nemes születésének nem volt többé jelentősége, amikor felfedezte a Krisztusban kinyilatkoztatott*

szellemi identitását. Izrael feljegyzett történelme előkészíti Istennek a globális emberiséggel való foglalkozásának prófétai szakaszát. A hit és nem a test lesz a közvetítője annak, hogy Isten az emberrel foglalkozzon. A test az embert az érzékekre és a lélek területére korlátozza, míg a hit lényege az emberiség valódi szellemi identitását tárja fel. Az agapéba merített igazság lobbantja lánggra a hitet. Türelme a fáraóban mutatkozik meg: „Vigyétek hát jószágaitokat tető alá, minden, ami a nyílt mezőn ki van téve, emberek és állatok, elpusztulnak, ha lezúdul a jégeső. A fáraó minden szolgája, aki tisztelte Isten szavát, amilyen gyorsan csak tudta, fedél alá vitte munkásait és állatait, de azok, akik nem vették komolyan Isten szavát, kint hagyták munkásaikat és állataikat a mezőn.” [2Móz 9:19-21] „Mert a jó hír ugyanúgy eljutott hozzánk, mint hozzájuk, de az üzenet, amelyet hallottak, nem vált hasznukra, mert nem találkozott hittel a hallgatókban.” [Zsid 4:2 RSV]

9:23 Felkészítette a színteret arra, hogy irgalma gazdagságát az értékes edényeken mutassa meg. Vágyakozik megerősíteni bennük eredeti szándékát. (Az ő dicsősége, doxa, vélemény, szándék.)

9:24 Az, hogy zsidók vagy pogányok vagyunk, többé nem határoz meg minket. Isten hite határoz meg minket. (Ő „elhívott” minket; kaleo, névvel, családnévvel azonosítani.)

9:25 Hóseás Isten szívének adott hangot, amikor azt mondta: „Az identitás nélküli népet népemnek, és azt, akit nem szerettek, Drágámnak nevezem.” (Még Ézsaut is, akiről azt mondtad, hogy gyűlöltem.) [Lásd 13. v.]. A hébereknél gyakori volt a „szeretet” és a „gyűlölet” kifejezések használata ebben az összehasonlító értelemben, ahol az előbbi erős pozitív kötődést jelentett, az utóbbi pedig nem tényleges gyűlöletet, hanem csupán kevesebb szeretetet, vagy a szeretet kifejezéseinek visszatartását. [vö. 1Móz 29:30-31; Lk 14:26])

9:26 Megjövendöli, hogy ugyanaz a nép, amelyről azt mondták, hogy nem Isten népe, azt fogja megtudni, hogy valóban az élő Isten gyermekei.

9:27 Ézsaiás sír Izraelért: „Elveszettnek érezhetitek magatokat a tömegben, mert számotok a tenger homokszemeivel egyenlő, de Isten nem hagyja el az egyént.” A számok nem vonják el Isten figyelmét az egyes ember értékéről. („Ézsaiás ugyanezt a hangsúlyt tartotta fenn: Ha a tengerparton minden egyes homokszem meg lenne számlálva, és az összeget 'Isten kiválasztottja' felirattal látnák el, akkor még mindig csak számok lennének, nem nevek. Az üdvösség az egyéni felismerés révén jön létre. Isten nemcsak megszámlál minket, hanem nevel minket. Nem a számmisztika áll a középpontjában.” - A Message fordítás)

9:28 Mert az ő szava késelem nélkül beteljesíti az igazságát. Az ő szava költészet a földön.

(Jn 1:1.14; Róm 1:16-17)

9:29 A sokaság1 Ura megőrizte számunkra a Magot, hogy megmentsen minket Szodoma és Gomorra pusztulásától. (A héber טַבָּא *tzaba* (Strong's H6635) szóból, טַבָּא *tzaba*, sereg/embertömeg. [Lásd a Róm 3:10-re vonatkozó megjegyzést] Az 1Mózes 18-ban Ábrahám közbenjár Szodomáért és Gomorráért: „Ha van talán 50 igaz ember, miattuk megmented-e a várost?. Addig tárgyal Istennel, amíg le nem csökken: „talán tíz?”... „nem volt egy igaz, nem egy sem...”. A maradék képviseli azt az egyetlen Magot, amely megmenti az emberiség sokaságát. A Róma 5:17 szerint „egy ember engedelmsége és igazságos cselekedete felülmúlja a bűnök sokaságának hatását”. Ha a (szellemi) halál egyetlen bűnben meglátta a rést, és megragadta a lehetőséget, hogy Ádámban uralkodjon az emberiségen, mennyivel inkább megragadhatjuk mi most azt az előnyt, hogy megigazultságban uralkodjunk ebben az életben Krisztusnak egyetlen cselekedete által, aki kegyelme által ártatlannak nyilvánított minket. A kegyelem tekintélyben fölötte áll a vétkeknek. Az egyetlen búzaszem nem maradt egyedül. [Lásd János 12:24] A Róma 5:18-19-ben olvasható: „A következtetés világos: ha egynek vétsége elítéli az egész emberiséget, akkor ezen alapelve szerint az egy ember igazsága az egész emberiséget megigazítja. Az egyik engedetlensége az emberiséget bűnösnek tünteti fel, a másik engedelmsége az emberiséget igaznak állítja be.”)

9:30 Ez azt jelenti, hogy a kívülálló és kirekesztett nemzetek, éppen a pogányok, akik nem törekedtek megigazultságra semmiféle vallási fegyelem révén, rábukkantak a hitnek e kincsére.

9:31 Izrael azonban, amely a törvény megtartásával, saját fegyelmére és akaraterejére alapozva próbálta elérni a megigazultságot, kudarcot vallott.

9:32 Hogyan vallottak kudarcot? A hit túl szépnek tűnt ahhoz, hogy igaz legyen. A saját hiábavaló erőfeszítéseikben jártasabbak voltak és abban jobban érezték magukat, mint abban, amit a hittel tettek. A Krisztusban tükröződő hitbeli identitásuk botlás köve lett számukra.

9:33 A Sziklára hivatkozó prófétálás az emberi élet szellemi identitására mutatott. A Messiásban Isten az emberiség identitásáról szóló bizonyágtételét a szemük elé helyezte, a Sionra, vallásos figyelmük középpontjába, mégis, elvakítva önigazultsági törekvéseiktől, megbotlottak benne. Azok azonban, akik hit által felismerték őt, mint a Sziklát, amelyből kifaragták őket, megszabadultak a kudarc és a kisebbség érzésének szegényétől.

(Lásd 5Mózes 32:18 „Elfelejtettétek a Sziklát, amely nemzett titeket...”, és az Ézsaiás 51:1-ben: „Nézzetek a Sziklára, amelyből kifaragtak benneteket.” Az emberiség csak őbenne fogja felfedezni, amit keres. „Ki az az Emberfia?” Az emberiség fizikai identitását szellemi eredete, Isten képmása és hasonlatossága határozza meg: „Én azt mondom, hogy te Petrosz vagy. Te Szikla úr vagy, a régi kődarab. [Lásd Máté 16:13-19]. Az emberiség eredete és igazi identitása megmarad és újra feltárul a Sziklában, minden koron át. A „szikla” kifejezés akkoriban azt jelentette, amit mi a számítógépes nyelvben „merevlemeznek” hívunk. Azt a helyet, ahol az

adatokat biztonságosan, hosszú időre megőrzik. A kőzetfosszíliák hordozzák az élet legrégebbi adatait és bizonyítékait. Lásd 1 Péter 2:6)

10:1 Isten tudja, mennyire fáj a szívem mély és imádságos vágyakozással Izrael után, hogy felismerje üdvösségét.

10:2 Én magam is jártam már így. Ismerem buzgóságukat és odaadásukat. A problémájuk nem a szenvedélyük, hanem a tudatlanságuk.

10:3 Fáradhatatlanul azzal vannak elfoglalva, hogy megigazítsák magukat, miközben szemérmetlenül figyelmen kívül hagyják azt aényt, hogy Isten már megigazította őket
Krisztusban.

10:4 Krisztus a törvény befejezése, mindaz, amit a törvény megkövetelt az emberiségtől, őbenne beteljesedett. Ő képviseli tehát az emberi nem megigazultságát, amely a hitre és nem a személyes teljesítményre épül.

10:5 Mózes a törvénynek adott hangot. Azt mondja, hogy az ember élete csak akkor igazul meg, ha megteszi, amit a törvény megkövetel.

10:6 A hit valami olyasmiben találja meg a hangját, ami sokkal közelebb áll az emberhez, mint a törvény betartására irányuló legfegyelmesebb erőfeszítései. A hit bejelenti azt, hogy a Messiás többé már nem egy távoli ígéret, és nem is korlátozódik pusztán történelmi hőssé. Ő most az emberiség megigazultsága. Az a kinyilatkoztatás, amit Isten Krisztusban véghez vitt, új beszélgetést szül. A régi típusú találgatás teljesen lényegtelenné vált. Krisztus nem valahol a mennyek birodalmában rejtőzik, mint jövőbeli reménység. Így aztán teljesen értelmetlen továbbra is azt mondogatni, hogy „Ki fog felszállni a mennybe, hogy Krisztust lehozza?”.
(Az Ige közelsége a megtestesülés nyelvén egy új beszélgetést indít el. Az Ige testté lett, hogy minden test tanúja legyen Isten dicsőségének, ami visszatükröződik saját megvilágosodott értelmük
ragyogásában.)

10:7 A hit beszéde megérti a feltámadás kinyilatkoztatását és az emberiségnek az abban való részvételét. A Messiás nem bolyong valahol a holtak vidékén. Valaki megkérdezi: „Ó, de mi van a sírral? Hol illik ide egy szakadék? Ki fog leereszkedni a mélységbe, hogy visszahozza Krisztust a halálból?” Ez a kinyilatkoztatás kiveszi a mélységet az egyenletből.
(Azok, akik tagadják Jézus feltámadását, azt kívánnák, bárcsak leküldhetnék oda valakit, aki megerősíti a kételyeiket, és végleges bizonyítékot hozna vissza arra, hogy Jézus nem volt a Messiás. A hit olyan igazságot hirdet, amely felfedi, hogy az emberiség valóban Krisztussal együtt feltámadt. Lásd Ef 4:8 A Szentírás megerősíti, hogy letartóztatott minden lehetséges fenyegetést, amely az emberiséget túsul ejtette, „foglyul ejtette a fogságot”. És a

vagyunk győződve arról, hogy mindenkié.
(A Septuaginta a görög nyelvű Ószövetség - ἔστιν σου ἐγγὺς τὸ ῥῆμα σφόδρα [rendkívül közel] ἐν τῷ στόματί [a szájban] σου καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ σου [a szívedben] καὶ ἐν ταῖς χερσίν σου [a kezében].)

10:9 Most már megvalósult a te üdvösséged. Saját szavaid visszhangozzák Isten hangját. Jézus mesteri tettének leleplezése formálja a szavakat a szájban, amit az a szívedben lévő meggyőződés ihlet, hogy Isten valóban feltámasztotta őt a halálból. (Az ő feltámadásában Isten vele együtt minket is feltámasztott [Hóseás 6:2]. Feltámadása kijelenti ártatlanságunkat [Róm 4:25]. Az üdvösség nem korlátozódik egy receptre vagy a „megtérők imája” formulára. Ez egy meggyőzött szív önkéntelen, elkerülhetetlen beszélgetése. Megvallani, homologeo¹, homo, ugyanaz + logeo, mondani.)

10:10 Itt a hit önkéntelen módon, a szívben történik. Az emberiség helyreállított megigazultságának kinyilatkoztatása új beszélgetésre gyújt, hirdetve az üdvösséget. (A pisteuetai szó személytelen szerkezet, „elhívódik”; a hit megtörténik. [A pisteuō passzív jelzője jelen idejű] A hit nem olyasmi, amit „teszünk” - a hit az, ami akkor történik velünk, amikor felismerjük, hogy mit tett értünk Isten. Ézs 26:12 Uram, te tetted értünk minden cselekedetünket. RSV. „Isten cselekedeteiből vagyunk mi Krisztusban.” 1 Kor 1:30. Ő állított vissza minket a feddhetetlen ártatlanságba. Lehetetlen nem bátran hirdetni az ilyen globális következményekkel járó híreket. [Ézs 40:9])

10:11 Az Írás kijelenti, hogy aki hisz Krisztusban, hogy ő az Isten ígéretének beteljesedése az emberiség megváltására, az nem szégyenül meg. (Lásd Ézs 28:16. Ez a két héber szó, חוש chush, sietni, és [Ézs 49:23] בוש bush, szégyenkezni, nagyon hasonlóan néznek ki és hangzanak, és nyilvánvalóan összekeveredtek egyes fordításokban - a Septuaginta [LXX] volt az a szöveg, amelyet Pál ismert, és ott a görög szó, κατασχύνω kataischunō szégyenkezni; tehát egyértelműen a בוש bush szóból fordították.)

10:12 Semmi sem különbözteti meg a zsidót a görögtől, amikor Isten nagylelkűségéről van szó. Egyforma jóindulattal válaszol mindenkinek, aki azonosulva látja önmagát őbenne. (Felismerik, hogy Isten határozza meg őket, és nem a kulturális identitásuk.)

10:13 Az üdvösség annak megértése, hogy minden ember igazi identitása Krisztusban táru fel. (Aki segítségül hívja¹ az Úr nevét, az üdvözü. epikaleomai¹, feljogosít; névvel, családnévvel azonosítani.)

10:14 Hogyan lehetséges meggyőzni az embereket az őbenne való azonosulásukról¹, miközben nem hiszik, hogy ő képviseli őket? Hogyan fognak hinni, ha továbbra sem tudják, hogy kik is ők valójában? Hogyan fogják megérteni, ha a befogadásuk Jó Hírét nem jelentik ki nekik?

(Az epikaleomai¹ szó hagyományosan úgy fordítható, hogy „felhívni”, a kaleo szóból, ami szó szerint azt jelenti, hogy családnév, vagy név szerint azonosítani. Ez az ekklesia szótöve is, ahol az ek előjárószo származást jelöl, és a kaleo. A Máté 16. fejezetének szöveggörnyezetében, ahol Jézus ezt a szót vezet be, kinyilatkoztatja, hogy az emberfia valóban Isten fia: „Mondom neked Simon, Jónás fia, te vagy Petrosz [szikla], és erre a petroszra építem az én ekléziámat”. [Lásd Róm 9:33])

10:15 Mi adja valakinek azt a sürgetést, hogy ezeket a dolgokat kijelentse? A prófétai Írás ezt jegyzi fel: „Milyen szépen ugrálnak a lábukkal a győzelem izgalmas hírére a hegyeken, ahol az őrszemek állomásoztak, hogy tanúi legyenek egy háború kimenetelének! Mivel azzal szemtanúként találkoztak, ezért alkalmasak arra, hogy a béke evangéliumával fussanak, és hirdessék az ebből következő örömhírt azokról a jó dolgokról, amelyek mindenkinek javára válnak.”

10:16 Elképzelni se könnyű, hogy létezhet még olyan nép, amely nehezen hallja és érti meg a Jó Hírt. Ézsaiás így szól: „Uram, ki hitt a mi híradásunknak?”

10:17 Tehát ez¹ a hit a megkülönböztetett hallásból ered. Abból a fajta hallásból, amely felismeri Krisztus hiteles lelepleződését, mint a hit kútforrását. *(Megjegyzés: ez a hit¹; lásd 2Kor 13:5, továbbá Ef 4:5. Csak egyetlen hit számít - nem az, amit mi, vagy millió más ember hisz, hanem az, amit Isten hisz. Jézus az, amit Isten hisz rólad - emberről. Mi vagyunk Isten hallgatósága. Jézus Isten nyelve. A görög ek² prepozíció, amely az eredetet jelöli. Így a hit a Krisztust kinyilatkoztató ígéből ered. Ennek a lendületes üzenetnek a meghallása, mind a próféták szájából, mind pedig most a megtestesült Krisztusban leleplezve, meggyőződést gyújt. A legjobb kéziratokban a „Krisztus” nem pedig „Isten” szava [rhema] szerepel. Nem az Írás puszta idézése ébreszt hitet, hanem a benne lévő Krisztus lelepleződése teszi ezt. Lásd Lukács 24:27 És Mózesről kezdve és az összes prófétákon át az összes írásokban megmagyarázta nekik a magára vonatkozó dolgokat. Később így tettek bizonyosságot: „Nem lángolt-e fel bennünk a szíveink, miközben magyarázta nekünk az Írásokat?”)*

10:18 Vajon Isten nem adott-e az emberiségnek tisztességes lehetőséget a hallásra? A 19. zsoltár így szól: „Igái úgy érintik meg az egész világot, mint a nap sugarai. Semmi sem rejtőzik el a forrósága elől. Igen, valóban, visszhangjuk az egész földön visszhangzott, és hangjuk hallatszott a föld végső határáig.” *(Róm 1:19 Isten nem idegen senkinek sem. Ami megismerhető az Istenből, az az emberben nyilvánul meg¹. Isten kinyilatkoztatta ezt a lényünk legmélyén, ami a lelkiismeretünkkel együtt tanúskodik erről bennünk! [Megjegyzés: Róm 2:14 és 15 ... A törvény sokkal több, mint pusztán egy írott kódex. A jelenléte az emberi lelkiismeretben még az írott utasítás hiányában is nyilvánvaló. Lásd még 2 Kor 4:4.7 és Kol 1:27. Ha bekötjük a szemünket, az nem távolítja el a kincset arról a helyről, ahol mindvégig el volt rejtve. Minden alkalommal, amikor szeretünk, örömmel találkozunk, vagy megtapasztaljuk a szépséget, visszatükröződik bennünk Teremtőnk természetének egy csipetje; még egy hitetlen ember tapasztalatában is. A megtestesülésben Jézus emberi alakban, mintegy tükör által, Isten hasonlatosságát, nem pedig*

„másságát” leplezi le. A phaneros¹ szó a phaino-ból származik, ami azt jelenti: ragyogni, mint a fény. Kolosszei 2:9-10 „Isten Krisztusban találja meg önmagának pontos és teljes kifejeződését, emberi testben. Ő a mi teljességünket tükrözi, és ő a végső tekintélye valódi identitásunknak.” Míg a kiterjedés nem képes mérni vagy meghatározni Istent, az ő pontos hasonlatossága emberi formában jelenik meg. Jézus bebizonyítja, hogy az emberi élet Istenre szabott. Lásd még Efezus 4:8 és Jakab 3:9. Mondhatunk szépeket Istenről, az Apáról, de ugyanazzal a szájjal átkozhatjuk embertársunkat, aki pedig szintén az Ő hasonlatosságára teremtett. Nem az a lényeg, hogy amit az illető tett, az megérdemli-e a bántást. A lényeg, hogy az emberek Isten képének és hasonlatosságának a hordozói a teremtés által! Róm 1:20 Isten megjelenik a teremtésben. A látható kozmosz szerkezete maga is meggyőzi az értelmet. Világosan tanúskodik a láthatatlan Isten mindig jelenlévő, fenntartó erejéről, hatalmáról és intelligenciájáról, így az emberiségnek nincs semmiféle érvényes kifogása arra, hogy figyelmen kívül hagyja őt.

(Zsoltárok 19:1-4 „Isten dicsősége az égbolton turnézik, Isten alkotásának kiállítása az egész látóhatár. Minden reggel Nappal Asszony órákat tart, minden este Éjszaka Professzor előadásokat. Szavuk nem hallható, hangjuk nem rögzíthető, de csendjük betölti a földet: kimondatlan igazság szól mindenütt.” - Message fordítás)

10:19 Nem értem, hogyan lehetett Izrael olyan vak, hogy nem ismerte fel a köztük lévő Messiást. Először Mózes volt az, aki megjósolta, hogy Isten féltékenységre fogja ingerelni őket olyan nép sokaságával, amely az ő megítélésükben a senkik közé tartozik. Izraelben undort keltve egy látszólag értelmetlen népség fogja magára vonni a figyelmet. („Féltékenységre ingereltek engem azzal, ami nem isten, bálványaikkal ingereltek engem. Ezért féltékenységre ingerlem őket azzal, ami nem nép, egy ostoba néppel ingerlem őket.” [5Móz 32:21 RSV])

10:20 Aztán Ézsaiás egészen biztosan hallja Istent, amint azt mondja: „Belebotlottam azokba, akik nem is fáradoztak azzal, hogy engem keressenek, nyilvánvalóvá váltam egy olyan nép számára, amely nem üldözött engem.”

10:21 „Pedig kezeim folyamatosan Izrael fölött lebegtek fényes nappal, intve őket, miközben hitetlenségük¹ és negatív, ellentmondásos² beszélgetésük arra készítette őket, hogy szemérmetlenül figyelmen kívül hagyjanak engem.” (Az apetheo szó [apátia] a hit megtagadását jelenti; antilego² pedig ellentmondásos beszélgetést. Lásd Ézs 65:1 Kész voltam, hogy keressenek azok, akik nem kérdeztek engem. Kész voltam, hogy megtaláljanak azok, akik nem kerestek engem. Azt mondtam: „Itt vagyok, itt vagyok” [tükörnyelven] a népnek, amely nem hívta segítségül nevemet. Ézs 65:2 Egész nap kitértam kezeimet a lázadó népre, amely nem jó úton jár, a maga mesterkedéseit követve.)

11:1 Szeretném világossá tenni, hogy nem azt mondom, hogy Isten elutasította Izraelt, erről a saját életem is tanúskodik, és annyira zsidó vagyok, amennyire csak lehet. Visszavezethető vagyok Benjáminig és Ábrahámig.

11:2 Isten nem lökte félre a népét. Az ő támpontja az, hogy ismertél őket, mielőtt elutasították volna őt. Az Írás beszámol olyan esetekről, amikor Istennek bőséges oka volt elhagyni Izraelt. Illés lecsap rájuk, és felsorolja bűneiket, hogy meggyőzze Istent arról, hogy vesse el teljesen őket.
(*proginoszko1 - előre tudni*)

11:3 „Uram, lemészárolták prófétáidat, és aláásták gondviselésedet az áldozati oltáron keresztül. Én vagyok az egyetlen, aki megmaradt, és rettegek a haláltól.” (1Királyok 19:14)

11:4 Isten azonban egészen más hangnemben válaszol neki: „Rosszul számolsz, nem vagy egyedül. Hétszer ezren vannak tartalékban, akik nem hajtottak térdet Baál előtt. Nem cseréltek el engem idegen gazdára.”
(*A hétszer ezer megszámlálhatatlan mennyiségre utal, nem pedig pontosan 7000 emberre. A héber „Baal” בעל szó tulajdonost, férjet vagy urat jelent. [1Királyok 19:18]*)

11:5 Tehát Isten eredeti kegyelmi igéje még a mai viszonyok között is megőrzött egy sokkal nagyobb arányú maradékot, mint amennyit mi meg tudunk számolni.
(*Az ekloge szó az ek, forrást vagy eredetet jelölő előljárószóból + logosz, szó vagy logika, így fordítva „eredeti szó”. Hagyományosan ezt „kiválasztás”-nak fordítják.*)

11:6 A kegyelem nem sugallhat egyszerre adósságot és kötelezettséget. A kegyelem szó csak azt jelentheti, amit mond. Ugyanez az érv vonatkozik az emberiség jó cselekedeteire is. Ha az üdvösséget vagy bármilyen előnyt az előírt magatartási szabályok szerint kell megszerezni, akkor az annyit is ér. Semmiféle kegyelem nem változtathatja meg a szabályokat. A kegyelem kegyelmet jelent, a munka pedig munkát.

11:7 Ugyanazt, amit Izrael meg akart szerezni szorgalmas munkájával, nem sikerült elérnie. mégis azok, akik a kegyelmet Isten eredeti szándékaként magukévá tették, minden alkalommal telibe találták a célt, a többiek pedig bekötött szemű íjászként tapogatózva hagyták a sötétben.
(*eklego1 az eredeti érvelés, logika, szó.*)

11:8 Ézsaiás azt mondta, hogy Isten a kábultság szellemét adta nekik, ami miatt a szemük és a fülük be van zárva. Úgy tűnik, ez a kábultság még ma is uralkodik.
(*A hitetlenség és a vallási rituálék vakká tesznek. „És az Úr azt mondta: Ez a nép szájával*

közeledik hozzám, és ajkával tisztel engem, de szívét és elméjét távol tartja tőlem, félelme és tisztelete irántam csak emberi parancsolat, amelyet ismérléssel tanulnak meg ...” [Ézs 29:10.13])

11:9 Dávid látja, hogy maga az áldás asztala tudatlanságuk miatt botlássá vált számukra. Az Úr asztala a feláldozott Barány prófétai ünnepe, ahol Isten maga gondoskodik a megváltásról az ígéret szerint. Mégis, ebben csapdába estek és kelepcébe hulltak, és saját hitetlenségük miatt megbotlottak. Most egyetlen jutalmuk a maguknak terített asztal. (John Gill kommentárja: „... az asztalt oltárnak is nevezhetjük”. 'Tisztátalan kenyeret tettetek az oltáromra. És azt mondjátok: 'Hogyan tettük tisztátalanná?'. A ti beszédetekkel, miszerint az Úr asztala értéktelen.” [Mal 1:7] Az „asztalon” felajánlott áldozatok; az étel- és italáldozatok és minden más, hasonlóképpen a húsok különbségére vonatkozó törvények, sőt az egész szertartási törvény, amely a húsokban és italokban és hasonló dolgokban rejlett. Most a zsidók úgy helyezik Isten elé a megigazultságukat, mint önmaguk megigazítását ezeknek a szertartásoknak és ceremóniáknak a betartása által, és azt képzelik, hogy ezekkel az áldozatokkal a bűneiket valóban kiengesztelték és jóvátették. Krisztus megigazítását elhanyagolták és nem engedelmessé váltak neki, hanem a sajátjukat igyekeztek megalapozni, így aminek Krisztushoz kellett volna őket vezetnie, az az ellenük szóló rendeletek kézírásává lett, és Krisztust hatástalanná tette számukra. Sőt, a szent iratokat, amelyek tele vannak szellemi táplálékkal és isteni felüldüléssel, az Ószövetség próféciáit, amelyek világosan rámutattak Krisztusra, nem értették meg, hanem rosszul alkalmazták, és csapdának, kelepcének és botlásnak bizonyultak számukra.)

11:10 Ez a hitetlenségük büntetése. A szemük sosem figyel arra a tényre, hogy Krisztus átvette a terheiket, és most még mindig úgy hajlik a hátuk, hogy a saját terheik feszültsége alatt megszakad.

11:11 Ez azt jelenti, hogy a zsidóknak elérhetetlen a megváltás? A botlásuk visszavonhatatlan? Nem. Soha ne legyen túl késő számukra! Az elbukásuk kihangsúlyozta a pogány nemzetek befogadását. Legyen ez csak az ő ébresztésük!

11:12 Ha megbotlásuk gazdagította a világ többi részét, veszteségük pedig felhatalmazta a pogányokat, mennyivel nagyobb jelentősége lesz annak, hogy felismerik teljességüket?

11:13 A pogányoknak szóló Jó Hír képviselőjeként úgy fogok beszélni, hogy következtetésem világossága 11:14 féltékenységre fogja készíteni saját hús-vér családomat. Tudom, hogy szavaim sokakat megmentenek közülük.

11:15 A pogány nemzetek bizonyos értelemben a zsidók rovására valósították meg a Krisztusba való befogadásukat. Most a zsidókat is átölelni isteni üdvözléssel a halálból való feltámasztásukat jelenti.

11:16 A mag adja meg a sorrendet. Megszenteli azt, ami belőle kicsírázik. A mag saját fajtája szerint terem. Ha a láthatatlan gyökér szent, akkor a látható ágak is azok.

11:17 És ha az eredeti ágak egy része le is törött, és ti, pogányok, mint egy vad olajbogyó, beoltattatok, hogy részesüljete a gyökerek tápláló zsiradékából, 11:18 akkor sincs okotok dicsekedni a zsidók tudatlansága ellen, mert ti most hirtelen jobb helyzetben vagytok, mint ők. Emlékezzetek, a gyökerek tartják fenn az ágakat, és nem fordítva.

11:19 Nincs értelme azt gondolni, hogy ahhoz, hogy befogadjon benneteket, Istennek előbb le kellett törnie a zsidó ágakat.

11:20 Az ő hitelenségük volt a veszteségük, a ti hitetek pedig a ti nyereségetek.

11:21 Isten nem kedvezhetett nekik pusztán csak azért, mert ők voltak a természetes ágak. És Isten nektek sem tartozik semmiféle különleges kiváltsággal.

11:22 Mind Isten jósága, mind határozottsága az ő becsületességén alapul. A hitelenséget nem tűri, sem bennük, sem bennetek nem tűri meg. Az ő kegyelmét nem szabad magától értetődőnek venni. Ehelyett továbbra is hálával fogadjátok és értékeljétek jóságát.

11:23 Abban a pillanatban, amikor Izrael elfordul hitelenségétől, Isten készen áll azonnal visszaoltani őket a fába.

11:24 Kivágtak benneteket a gyümölcstelen olajfából, és beoltottak titeket az eredeti fa törzsébe. Mennyivel inkább lesznek ezek a természetes ágak újra beoltva az eredeti önazonosságukba.

11:25 Ne legyetek tehát tudatlanságban időleges kirekesztettségük misztériumátl illetően. Vakságuk felnyitotta szemeteket Isten egész világra vonatkozó tervének teljességére.

11:26 Amint a nemzetek felismerik befogadásuk teljes mértékét, akkor egész Izrael is üdvözülni fog. Ahogy prófétai módon meg van írva: „Eljön majd a Szabadító a Sionból. Ő fordítja el az istentelenséget Jákobtól. 11:27 Mert ez az én szövetségem velük, hogy elveszem bűneiket.”
(„És mint Üdvözítő jön a Sionra, aki elfordítja a bűnt Jákobtól, azt mondja az Úr.” [Ézs 59:20]
„Ami pedig engem illet, ez az én szövetségem velük, azt mondja az Úr: az én szellemem, amely rajtad van, és az én igéim, amelyeket a te szádba adtam, nem távoznak el a te szádból, sem a te gyermekeidnek, sem a te gyermekeid gyermekeinek szájából, azt mondja az Úr, mostantól fogva és az eljövendő időkig.” [Ézs 59:21])

11:28 A ti megítélésetekben úgy tűnik, hogy az evangélium ellenségei, de Atyjuk szeretete irántuk nem változott. Ő ismeri eredeti értéküket.

11:29 Mert Istennek a kegyelmi ajándékai és az emberiség eredeti identitásáról való meggyőződése visszavonhatatlan.
(*kaleo - családnevet adni, névvel azonosítani.*)

11:30 Az elmúlt időben nem hittetek Istennek. Mégis, bizonyos értelemben Izrael hitetlensége nyitotta meg számotokra az ajtót, hogy felismerjétek Isten irgalmát.

11:31 Most mintegy viszonzátok a szívésséget. Az irgalmasságáról tett tanúságtételek lehetőséget nyújtnak nekik, hogy elforduljanak hitetlenségüktől és elfogadják az irgalmat.

11:32 Isten számvetése szerint az emberiség sokasága a hitetlenség csapdájába esett. Éppen ez teszi alkalmassá az egész emberiséget az ő irgalmasságára.

11:33 Ó, milyen csodálatos Isten bölcsessége és tudása gazdagságának mélysége. Ítéleteinek megértése csak egy felülről jövő beszélgetésből fakadhat. Útjai csak gondolatainak nyomában érhetőek el.
(*A ἀνεξερεύνητος anexereunētos szó az ana, felfelé és exereunaō, felkutatni [1Pét 1:10] szóból ek, forrás, és ereo, kimondani, beszélni - [csak itt és az Ef 3: 8] A következő szó ismét az ana elöljárószóval kezdődik - ἀνεξιχνίαστος anexichniastos az ana, felfelé és ek, forrás és ichnos, lábnyomból. Sajnos mindkét szót helytelenül úgy fordították, hogy azt sugallják, hogy lehetetlen megmagyarázni Isten döntéseit vagy megérteni az útjait. Úgy hangzik, mint az Ézs 55:8-9, amíg a 10. vers meg nem érkezik, hogy megértést adjon. „DE. Ahogyan az eső és a hó leszáll az égből [felülről], és átítatja a talajt, ÍGY lesz az én Igém is.” A megtestesülés a kulcs Isten gondolatainak és útjainak megértéséhez.)*

11:34 „Ki ihlette gondolatát? Ki ült vele tanácskozáson? 11:35 Adósa Isten valakinek?” (Ézs 40:13-14)

11:36 Minden őbelőle ered. Mind a hiteles kifejezést, mind a végső következtetést őbenne találja meg. Az ő álláspontja uralja a korszakokat. Nem tudunk mást, mint egyet érteni igenünkkel és áhítatunkkal. Ámen.

12:1 Éljetek összhangban azzal, akivel valójában vagytok, Isten szerető jósága által lelkesítve. Testvéreim², az istentisztelet leggyakorlatiasabb kifejeződése az, hogy élő

áldozatként szolgáltassátok³ ki neki testeteket. Ez jobban tetszik neki, mint bármilyen vallási szokás. Ő azt kívánja, hogy a személyetekben látható, egyedi kifejeződésre találjon.

(A parakaleo¹ szó a para, közelséget jelző előjárósóból; egy hatáskörből kiindulva; a lakóhely egyesítésére vonatkozó javaslattal együtt; hogy a szerzőjétől és adójától származik; onnan ered; azt a pontot jelöli, ahonnan egy cselekvés ered; meghitt kapcsolat; és a kaleo, kaleo szó azt jelenti: elhívott, névvel, családnévvel azonosított. Jézus ugyanilyen minőségben mutatja be a Szent Szellemet: parakletosz, ami közeli társat, rokont jelent [János 14:16]. Az adelphos szó az a, mint kötőszó partikulából és a delphos-ból származik, ami anyaméhet jelent. Általában testvérként fordítják. [Lásd Zsid 2:11] A paristemi³ szó azt jelenti, hogy kiállítani, bemutatni. Az Újszövetség kontextusában az áldozati rendszer már nem halott állatokat, hanem élő embereket foglal magában. „Meghaltatok az ő halálában, és most Istennek éltek.” [Róm 6:11])

12:2 Ne engedjétek, hogy a jelenlegi¹ vallási hagyomány a maga gondolkodási mintájára formáljon benneteket. Mint egy ihletett művész, figyeljétek Isten vágyainak finomságaira, hogy bennetek találhasson kifejeződést. Ismerkedjétek meg a tökéletességgel. Ha az ő öröméhez és jószágos tetszéséhez alkalmazkodtok, akkor az belülről újjá fogja alakítani a gondolataitokat. *(Az aion¹ szót hagyományosan úgy fordítják, hogy „ne igazodjatok ehhez a világhoz”. Valójában az aion egy meghatározott hatás időtartamára utal. Ennek az írásnak a szöveggörnyezetében Pál a korának vallásos, hagyományos befolyására utal. A euarestos² szó az eu, dicséretes, jól sikerült + arestos, azaz alkalmazkodni mások véleményéhez, vágyaihoz és érdekeihez.)*

12:3 Az ő kegyelmi ajándéka arra ösztönöz, hogy azt mondjam nektek, hogy a gondolkodásotoknak összhangban kell lennie mindazzal, ami bennetek van, a hit mértékének megfelelően, amelyet Isten minden egyes embernek kiosztott. Hagyjátok, hogy a megváltás kinyilatkoztatása formálja a gondolataitokat¹. *(A sophroneo¹ szó megváltott elmét jelent.)*

12:4 A párhuzam egyértelmű. Egy testben sok különböző tag van, de egyik sem verseng a másikkal a működésben. Ehelyett minden egyes tag egyszerre ad tiszteletet a másoknak.

12:5 Krisztusban a sok egyén mind ugyanannak a testnek a része és egymásnak tagja.

12:6 A mi ajándékaink szerepükben különbözhetnek, de az ő kegyelme ugyanaz. Ha rátok kerül a sor, hogy prófétálatok, a hit ihlessen benneteket, ne pedig egy rang.

12:7 Ugyanez vonatkozik a szolgálat minden területére, legyen szó szolgálatról vagy tanításról, 12:8 vagy egyszerűen csak ott lenni valaki mellett¹, hogy emlékeztessük őt

az igazi identitására. Mindig a hit határozza meg a sebességet. Ti összefonódtok³ az ajándékokkal², ugyanabba a csomagba csomagolva. Vezesetek szenvedéllyel. Szolgáljátok az irgalmasságot vidáman. (parakaleo¹ mellette, a lehető legközelebbi közelség; metadidomi² [lásd a Róm 1:11-hez fűzött megjegyzést], és haplous³ a ha, az egyesülés partikulájából és a pleko, összefonni, befonni vagy összeszőni. Nem távolodhatsz el az adakozástól. Amit Isten bennünk hordoz, az a világnak becsomagolt ajándék. [Ef 4:11])

12:9 Szeresetek mindenféle rejtett szándék nélkül. Teljes mértékben utáljátok a rosszat. Ragaszkodjatok a jóhoz.

12:10 Gondoskodjatok egymásról gyengédséggel és szeretettel. Becsüljétek meg egymás egyedi értékét.

12:11 Ne engedjétek, hogy bármilyen tétovázás megszakítsa buzgóságotok ritmusát. Ragadjátok meg a pillanatot. Tartsátok fenn az Úr iránti szellemi odaadás forró intenzitását.

12:12 Gyönyörködjétek a várakozás¹ örömeiben. Az ima győzedelmeskedik a nyomás alatt.

(elpis¹ várakozni, általában örömmel.)

12:13 Elszántsággal határozzátok el, hogy az idegeneket szentként kezelitek. Kövessétek és szeretettel öleljétek meg őket, mint barátokat, akik veletek egyenlő feltételekkel élnek a közösségben. Tegyétek magatokat a lehető leggyakorlatiasabb módon hasznossá. (Lásd Zsid 13:2)

12:14 Továbbra is kedvesen beszéljétek, még akkor is, ha valaki belőletek akar hasznot húzni. Áldást mondjatok, és ne hibáztassatok senkit, ha úgy érzitek, hogy kihasználnak benneteket.

12:15 Ne csupán játsszátok a részvétet mások gyászában vagy boldogságában, hanem érezzetek együtt velük őszinte odafigyeléssel és örömmel.

12:16 Mindenkit egyforma tisztelettel becsüljétek meg. Senki sem fontosabb a másiknál. Inkább az alázatosakkal társuljatok, mint a magasztosakkal. Ne határolódjatok el másoktól a saját elmétekben. [„Igazán érdeklődjétek a hétköznapi emberek iránt.” - JB Phillips]

12:17 Két rossz együtt sem lesz jó. Soha ne vágjatok vissza. Ehelyett alakítsátok ki azt a hozzáállást, hogy minden emberben, akivel találkoztok, csak a szépséget és az értéket figyeljétek¹. (prono¹ előre tudni.)

12:18 Bennetek van az, ami ahhoz kell, hogy mindenki barátai legyetek, függetlenül attól, hogyan bánnak veletek.
(Lásd Róma 1:16-17. Továbbá Máté 5:44-45)

12:19 Kedveseim, ne fáradjatok azzal, hogy bosszút álltok. Ne hagyjátok, hogy a harag vagy az ingerültség elvonja a figyelmeteket. Ami közös bennünk, a megigazultság, az határozza meg egy kapcsolat lendületét. Az Írás megerősíti, hogy maga az Úr a megigazultság kinyilatkoztatója.

(ekdikeyo1 az ek, eredetre utaló elöljárószókból és dikeyo, két fél, akik egymásban hasonlóságot találnak. Ami a megigazultságból ered, az adja meg a lendületet minden kapcsolatban. A dikeyo szó a dikaiosune, megigazultság szó gyökere. Érdekes megjegyezni, hogy az igazságosság görög istennője Dike [ejtsd: dikay], és mindig mérleggel a kezében ábrázolják.)

12:20 „Ha az ellenséged éhes, adj neki enni, ha szomjas, adj neki inni.” Ezek a kedves gesztusok olyanok lesznek, mintha parazsat halmoztak volna a fejére, és biztosan megszabadítják őt az elméjében lévő salaktól, és megnyerik őt barátnak. *(Egy finomító megolvasztja a fémet egy olvasztótégelyben, és a folyamatot azzal fokozza, hogy parazsat halmoz rá [Péld 25:21-22]. Ez jó stratégia. Légy érzékeny az ellenségeid igényeire. Isten minden emberben aranyat lát. Az ellenségeskedésünk nem rejtheti el Őelőle a valódi értékünket. Ő akkor nyert meg minket, amikor ellenségesek voltunk vele szemben. [lásd még Róm 5:8.10] Kedvessége elménk gyökeres átalakulásához vezetett. [Róm 2:4])*

12:21 Ne hagyjátok, hogy ürügy legyen a rossz arra, hogy legyőzöttnek érezzétek magatokat, inkább ragadjátok meg a lehetőséget, hogy a helyzetet a jó győzelmévé változtassátok.

13:1 A hatóságoknak teljes szívvel engedelmeskedjétek. Minden tekintélynek csak Istenben van jelentősége. Isten a rend Istene.

13:2 Egy Istentől rendelt tekintélyi rendszer ellen lázadni bűncselekmény.

13:3 Az uralkodók azért vannak, hogy ösztönözzék a jó viselkedést, és elriasszanak minden rossz szándékot.

13:4 Ők képviselik Isten azon vágyát, hogy megvédjen és jót tegyen veletek. A kard, amelyet hordanak, nem dísznek való. Tudják, hogyan kell használni a gonosz ellen.

13:5 Ne hagyjátok, hogy a büntetéstől való félelem mozgasson benneteket, inkább fogadjátok el a jó lelkiismeretet.

13:6 A befizetett adótokkal azt mutatjátok meg a kormánynak, hogy támogatjátok azt, amit ők Isten nevében képviselnek.

13:7 Teljesítsétek minden kötelezettségeket a kormány felé, bármilyen adót is követelnek tőletek. Adjátok meg nekik az őket megillető tiszteletet és elismerést.

13:8 Maradjatok mentesek az adósságtól. Az egyetlen dolog, amivel tartozunk a világnak, az a szeretetünk. Ez a törvény lényege.

13:9 A szeretet lehetetlenné teszi, hogy házasságtörést kövessetek el, gyilkoljatok, lopjatok, rosszat mondjatok valakiről, vagy megkívánjátok, ami a másé. Csak egyet választhattok, azt, hogy az embertársatokat önmagatokkal egyenlő értéken becsülitek meg.

13:10 Minden, amit a szeretet tesz, a másik javát szolgálja. Ezért a szeretet a legteljesebb kifejezése annak, amit a törvény megkövetel.

13:11 Meg kell értenetek az idő sürgősségét és összefüggéseit. Most minden bizonnal érkezett az óra, hogy azonnal felébredjünk az álom és a hitetlenség hipnotikus állapotából. Eljött az üdvösség.

13:12 Elég sokáig volt éjszaka¹. A nappal érkezett. Azonnal hagyjatok abba minden olyan tevékenységet, amely a tudatlanság sötétségével áll kapcsolatban. Úgy öltözzetek² a világosság ragyogásába, mint ahogy a katonák viselik a teljes fegyverzetüket.

(Az éjszaka már rég elmúlt. prokopto¹, ahogyan a kovács addig kovácsol egy fémdarabot, amíg a maximális hosszúságúra nem kalapálja. A ενδυσωμεθα ige melléknévi középső kötőszó. A enduō² szóból: ruhába süllyedni; felöltözni. Lásd Lukács 24:49)

13:13 Az életünk a nappalhoz illő magatartást mutat, szemben a mámoros kicsapongás és bujaság éjszakai parádéjával¹, az abból kigyulladó veszekedésekkel és féltékenységgel.

(A komosz¹ szó a félrészeg és fékevesztett fickók éjszakai randalírozó menetére utal, akik vacsora után fáklyákkal és zenével vonulnak végig az utcákon Bacchus vagy más istenség tiszteletére, és énekelnek és játszanak a férfi és női barátok házai előtt. Ezért általában a késő éjszakába nyúló, mulatozásba torkolló lakomák és ivóünnepségek leírására használják.)

13:14 Mivel teljesen Krisztusba vagytok öltözve, ez teszi lehetetlenné a test számára azt a képzelődést, hogy a kéjvágy kiélésében majd beteljesedést találhat. Jézus az

életemek

ura.

(enduo1 teljesen elmerülve a krisztusi élet tudatában, ahogyan az téged meghatároz.)

14:1 Szíves vendégszeretettel fogadjátok azokat, akik a hitükben még kezdők. Kerüljétek a vitás beszélgetéseket.
(proslambano1 valakit társául fogadni.)

14:2 Egyikük nyugodtan ehet bármit, míg egy másik úgy véli, hogy csak zöldséget szabad enni.

14:3 Az, hogy hiszünk abban, hogy bármit ehetünk, nem jogosít fel arra, hogy megítéljük azt, aki tartózkodik. Isten nem bánik másképp a növényevővel.

14:4 Nem vagytok abban a helyzetben, hogy kritizáljátok Isten vendégszeretétét. Ő mindkettőt meghívta ugyanahhoz az asztalhoz, és nagyon is képes arra, hogy fenntartsa és megerősítse azt, aki még mindig botladozik, és gyengének tűnik a hitben.

14:5 Lehet, hogy az egyik ember egyes napoknak nagyobb vallási jelentőséget tulajdonít, míg a másik minden napot ugyanúgy értékeli. Mindenki döntse el, mit is jelent az a nap a saját felfogásában.

14:6 Aki nagyra értékeli egy bizonyos nap fontosságát, az az Úrnak teszi, mint ahogy az is, aki minden napot egyformán értékeli. Az egyik eszik, a másik tartózkodik. Mindketten hálával tisztelik Istent.

14:7 Senki sem élhet vagy halhat elszigetelten. Életünk és halálunk másokat is érint.

14:8 Sem életünk, sem halálunk nem távolíthat el minket tőle. Az ő tulajdona maradunk.

14:9 Jézus halála és feltámadása, valamint az ő életének most bennünk okozott következménye az egyetlen igazi támpontja az életnek és a halálnak.

14:10 Mi jogosít fel arra, hogy testvéred bírója légy? Milyen alapon ítéled el testvéredet? Mindannyian Krisztus lábnyomában állunk.
(Egyformán vagyunk benne képviselve.)

14:11 A próféta feljegyezte, amit Istentől hallott: „Meggyőződésem biztosítéka a saját életem - mondja az Úr -, minden térd szabadon meghajol előttem az imádatban, és

minden nyelv spontán fog szólni ugyanolyan bizonyossággal, mint ahogyan bennem tükröződik”.

(Az *exomologeō* szó az *ek*, forrás, eredet, *homo*, ugyanaz és *logeō*, beszélni, tehát ugyanabból a forrásból, ugyanabból az ihletett meggyőződésből beszélni, teljesen egyetérteni. Pál itt Ézsaiás 45:23-at idézi. Lásd a 20:22-23 verseket: „Nézzetek szembe velem, és legyetek megmentve a földnek minden határáig. [Figyeljétek meg: „Legyetek megmentve.” Nem pedig: „Váljatok megmentetté.”] Én vagyok az Isten. Bálványaitok a képzeletetek kitalált koholmányai.” Ézs 45:23 „Én magamra esküdtem meg, szájam szava megigazultságot nemzett; ezt nem lehet visszafordítani.” A héber יצא *Yatsa* szó fordítható: nemzett, mint a Bírák 8:30-ban: „Minden térd meghajol előttem, és minden nyelv visszhangozza eskümet”. [Így szóljatok ugyanazzal a bizonyossággal, amely belőlem fakadt.] A שָׁבָא *Shaba* szó azt jelenti, hogy hétszer említeni magunkat, azaz esküdni - tehát a zsidó gondolkodásban egy kijelentés hétszeres megismétlésével minden vitának véget vetünk. Lásd Zsid 6:13.16-17 Lásd még Filippi 2:10-11. Ez visszhangozza azt, amit János hallott a Jelenések 5:13-ban: „Akkor hallottam minden teremtett lény hangját az égben, a földön, a föld alatt és a tengerben, minden élőlényét a világmindenségben, és énekelték: „Annak, aki a trónon ül, és a Bárálynak dicséret és tisztelet, dicsőség és hatalom, örökkön örökké.” És a Kolosszei 1:15-17-ben: „Krisztus pedig a láthatatlan Isten látható kifejeződése. Ő már a teremtés kezdete előtt létezett, mert általa lett minden, akár szellemi, akár anyagi, akár látható, akár láthatatlan. Általa és miatta is teremtett erő és uralom, tulajdon és hatalom. Valójában minden egyes dolog általa és érte lett teremtve. Ő az első és egyben a fenntartó elve a teremtés egész rendszerének...” [Phillips] Kolosszei 1:20 „És Isten elhatározta, hogy általa megbékélteti magával a mindenséget, békességet teremtve a kereszten kiontatott vére által, hogy általa megbékéltessen magával mindent, ami a földön és a mennyben van.” [Weymouth fordítás] Az Efezus 1:9-10-ben: „Isten ugyanis megengedte, hogy megismerjük tervének titkát, és ez a következő: szuverén akaratában elhatározta, hogy az egész emberi történelem Krisztusban teljeseedik be, hogy minden, ami létezik a mennyben vagy a földön, Őbenne találja meg tökéletességét és beteljesedését.” [Phillips fordítás]).

14:12 Így Isten logikája minden emberben megtalálja személyes kifejeződését.

14:13 Nincs többé okunk arra, hogy bárkit is elítéljünk. Inkább határozzátok el, hogy nem engeditek, hogy a gyanakvás vagy az előítélet csapdába ejtse testvéreteket.

14:14 Teljesen meg vagyok győződve arról, hogy az Úr Jézus szerint semmi sem tisztátalan önmagában. Csak valakinek a saját vallásos érvelésében tűnik tisztátalannak.

14:15 De a szeretetben járni fontosabb, mint kedvenc ételeinkkel táplálni az étvágyunkat. Sokkal inkább veszítsünk el egy ételt, mint egy testvért, akiért Krisztus meghalt. Úgy értem, Jézus feláldozta az életét. Számotokra nem nagy dolog feláldozni egy ételt.

14:16 Ne hagyjátok, hogy az evéshez való jogotok szégyent hozzon Krisztusra.

14:17 Isten királyi uralma nem az evési és ivási szabályokon alapul, hanem a megigazultságon, a [hasonlatosságon], a barátságon [békességen] és a Szent Szellemben való örömmön.

14:18 Ez mindenképpen egy olyan helyzet, amelyben mindenki nyer: Isten örül, és az emberek tisztelnek titeket.

14:19 Törekedjete arra, ami a békességet és a kölcsönös bátorítást segíti elő.

14:20 Ne hagyjátok, hogy egy diéta ügye kárt okozzon annak a munkának, amit Isten végzett el valakinek az életében. Minden étel alapjában véve jó, csak akkor válik gonosszá, ha valaki bántást okoz vele vagy megsértődik miatta.

14:21 Testvéretek érdekében, hogy ne sértsétek meg és ne kísérsétek a gyengeségét, jobb, ha nem esztek húst és nem isztok bort a jelenlétében.

14:22 Végül is Isten előtt a saját meggyőződésetek a legfontosabb. Tegyétek azt, amit a szívetek helyesel, anélkül, hogy a bűntudat megzavarná az örömeteket.

14:23 Ne hagyjátok, hogy elvek és előítéletek elrontsák az étkezéseteket. Bármi, ami inkább a törvény, mint a hit által ihletett, nincs összhangban az élet ünneplésével. (*„Ami nem hitből fakad, az bűn.” hamartia¹, eltorzult forma; nincs szinkronban.*)

15:1 Mi, akik erősek vagyunk a hitben, kötelesek vagyunk felemelni a gyengéket, az ő javukat keresni, nem pedig a sajátunkat.

15:2 Mások kedvében kell járnunk, és figyelembe kell vennünk a javukat és hasznukat.

15:3 Mert Krisztus is a mi kedvünkben járt, nem a sajátjában. Meg van róla írva, hogy a ránk irányuló gyalázkodások és sértések teljes csapását magára vette.

15:4 Mindaz, ami róla meg van írva, minket is magában foglal és képvisel. Az ő türelméből veszünk útmutatást és bátorítást, miközben az Írás közeli társunk, hogy emlékeztessen minket valódi szellemi identitásunkra. Gyönyörködéssel várjuk a jövőt.

15:5 Isten türelme és annak visszatükröződése, hogy kik vagyunk valójában, Krisztus Jézus mintája szerint hasonló gondolkodásmódot közvetít bennünk egymás felé.

15:6 Isten álláspontja, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja egyetemes nyelvet beszél bennünk, amelyet ugyanaz a szenvedély ihlet.

15:7 Ez még inkább okot ad arra, hogy barátságban öleljük át egymást ugyanazzal a szívéllyességgel, amellyel Krisztus beleölelt minket Isten köszöntésébe.

15:8 Meggyőződésem, hogy Jézus Krisztus szolgálata megerősítést jelentett a körülmetélt zsidóknak Isten atyáiknak tett ígéreteinek igazságáról.

15:9 Így a pogány nemzetek is dicsőíteni fogják Istent az irántuk való irgalmasságáért. Dávid megjövendölte, hogy a dicséret zengeni és visszhangozni fog a pogány nemzetekben, akik az ő nevében fogják felfedezni igazi identitásukat. (Lásd még Zsoltárok 22:27)

15:10 Az Írás ismét kinyilatkoztatja, hogy a pogányok is csatlakozni fognak az ünnepléshez, amikor ők is az ő népeként mutatkoznak meg. (Lásd az 5Móz 32:43 szövegkörnyezetét.)

15:11 A 117. zsoltár első versében ismét arra buzdítja a pogányokat, hogy adjanak dicséretet Istennek, és csatlakozzanak a föld összes népének világméretű tapsolásához.

15:12 Ézsaiás próféta látja a Jessze gyökerét, aki felemelkedik majd a földből, ahonnan kivágták, hogy uralkodjék a pogányok felett, és elnyeri bizalmukat. (Ézs 11:1:10)

15:13 Isten, aki mestere a várakozásnak, csordultig betölt titeket nyugodt gyönyörrel. A Szent Szellem lendülete arra készíti a hitet, hogy minden lehetséges bizonytalankodást felülmúljon a reményben.

15:14 Teljesen meg vagyok győződve rólatok, barátaim, hogy képesek vagytok kölcsönösen tanítani egymást mindannak teljes ismeretére, ami bennetek jó.

15:15 Isten kegyelmi ajándéka indított arra, hogy nektek írjak. Arra sürgetlek benneteket, hogy emlékezzetek az örökrészetekre¹, amit az életben nektek már kiosztottak.

(A merosz¹ formát vagy kiosztott részt jelent; jegyezzük meg, hogy a „bűn”-nek fordított szó a hamerosz, ami azt jelenti, hogy forma nélkül, a kiosztott részetek nélkül. Minden bűn abból fakad, hogy valaki beteljesületlenséget és hiányt érez. Ez pedig abból a tudatlanságból ered, hogy nem ismeri azokat a dolgokat, amelyek jogosan őt illetik, az igazi szellemi identitását, a helyreállított ártatlanságát, és azt, hogy részt vesz abban az isteni természetben, amely az ő öröksége Krisztusban.)

15:16 Jézus Krisztusnak köszönhetem, hogy az emberekkel foglalkozom. Ezt a papi hivatalt töltöm be, Isten jóságát képviselve az emberiség néptömegei előtt, meggyőzve őket, hogy lássák, mennyire bemutathatóak és elfogadottak Isten előtt a Szent Szellemben.

(Az ethnos1 szó, a nem zsidó emberek tömegeit, a nem-zsidókat jelenti.)

15:17 Amiatt, aki Krisztus Jézusban vagyok, bátran odaálltam Isten elé.

15:18 Szórakoztathatnálak benneteket személyes kalandjaim minden részletével, mégis csak azt szeretném közölni, hogy Krisztus mennyire hatékonyan működött a szavaimon keresztül, hogy megragadja a nemzetek figyelmét.

15:19 Az üzenetet minden jelben és csodában megerősítette a Szent Szellem hatalma. Így jártam be a teljes kört Jeruzsálemtől Illíriáig, a Krisztusról szóló örömhírt a legteltesebb összefüggésben hirdetve.

(Jeruzsálemből kiindulva Pál nemcsak Damaszkuszban és Arábiában prédikált, hanem Szíriában, Kis-Ázsiában, egész Görögországban, a görög szigeteken, Thesszáliában és Macedóniában. Illíria az Adria-öböltől Pannóniáig terjedő európai ország volt; az Arsia folyótól a Drinius folyóig terjedt, így nyugaton Liburnia, keleten pedig Dalmácia is beletartozott. Ma Horvátország, Bosznia, Isztria és Szlavónia része.)

15:20 Olyan nagyra értékeltém, hogy sok területen úttörője lehettem az örömhírnek, anélkül, hogy arra építettem volna, ahogy másvalaki értelmezi Krisztust.

15:21 Ézsaiás megjövendölte, hogy „Akiknek soha nem beszéltek róla, megdöbbennek, hogy tisztán látják őt. Bár soha nem hallottak róla, mégis megértik üzenetét”.

(Az igazság üzenete egyetemes nyelven beszél. Pál szerint az igazság nyílt kimondása, amely bennünk, a Krisztus tükrképében testté lett Ige, mindenki lelkiismeretére hat [2Kor 4:2]. „Az életünk levél, amit mindenki ismer és olvas.” [2 Kor 3:2])

15:22 Most már tudjátok, miért tartott olyan sokáig, hogy végre eljussak hozzátok.

15:23 Úgy tűnik, ezeken a vidékeken már nincs helye az úttörő munkának, ennyi év után végre beteljesíthetem az álmomat.

15:24 Az a célom, hogy végigutazzak Itálián keresztül Hispániáig, de nagy örömmel várom, hogy előbb veletek találkozzam, és bőséges mértékben élvezzem veletek a közösséget, amely ismét előre lendít majd.

15:25 Úton vagyok Jeruzsálemben, hogy bátorítsam a szenteket.

15:26 A görög hívek, egészen Macedóniából, valamint az akhájiaiak is nagy örömmel

készítettek ajándékot, hogy megkönnyítsék anyagi gondokkal küszködő jeruzsálemi zsidó barátaik helyzetét.

15:27 Adósnak érzik magukat velük szemben, mivel ingyen részesülnek szellemi gazdagságukban.

15:28 Amint hivatalosan is átadtam a gyűjtésüket, rajtatok keresztül Hispániába utazom.

15:29 Tudom, hogy hozzátok való érkezésem olyan lesz, mint egy teherhajó, mely színültig telve van mindannak¹ áldásával, amit Krisztus evangéliuma közvetít. (A *pleroma*¹ azokat a dolgokat jelenti, amelyekkel egy hajó megtelik, rakományt, árut stb.)

15:30 Mivel Urunk Jézus Krisztus által egy istenfélő család tagjaiként azonosulunk veletek, és ugyanazt a szellemi szeretet-köteléket érezzük egymás iránt, Isten előtt imatársak vagyunk, akiket sürgető szenvedély egyesít.

15:31 Fáradozzatok buzgón az imában velem együtt, hogy megmeneküljek a hitetlenektől Júdeában, és hogy a jeruzsálemi szenteknek végzett szolgálatom is kedvező fogadtatásban részesüljön.

15:32 Isten céljának élvezetére örömmel fogok megérkezni Rómába, hogy kölcsönösen felfrissüljünk egymás társaságában.

15:33 Isten, aki megtart minket az egységben és a békeességben, mindnyájatokkal együtt van. Ámen. (Az *eirene*¹ szó békét jelent, az *eiro*, összeillesztés, egybeforrasztás szóból, az ácsmesterségben ez a legerősebb illesztés, amit galambfarok illesztésnek neveznek.)

Összesen 37 hívő neve előtt személyesen tisztelgünk ebben a következő, üdvözlő fejezetben. Hét házi gyülekezetet is külön megemlítenek, ötöt Rómában és kettőt Korinthusban. Mivel Pál korábban soha nem járt Rómában, ezek az emberek mind ismerősei, megtértek, fogolytársai vagy útitársai voltak, mielőtt Rómába költöztek volna. Mivel Priszka és Akvila eredetileg Rómából jöttek [ApCsel 18:2.26 és 1Kor 16:19], valószínűleg céltudatosan tértek vissza oda, hogy egy erős hívőcsapattal együtt indítsák el vagy erősítsék meg az ekléziát. Stratégiájuk az volt, hogy több házi közösséget szórtak szét a városban. Ez tükröződik Pálnak a Korintusiakhoz írt levelében, ahol ezt írja: „Azt várjuk, hogy a hitetek növekedésével a mi terepünk is nagymértékben kibővül közöttetek, hogy az evangéliumot a rajtatok túli országokban is hirdethessük.”

16:1 Szeretném bemutatni nektek Fébé nővérünket, aki a korintusi ekléziát szolgálja, amely Kenkréa kikötőjében található.

16:2 Fogadjátok őt megfelelő szent vendégszeretettel az Úrban. Támogassátok őt és munkáját minden lehetséges módon. Egyike vagyok a sokaknak, akiknek nagy hasznára vált a gondoskodása és gyakorlati segítsége.

16:3 Fogadjátok szeretettel Priszkát és Akvilát, munkatársaimat az Úrban.

16:4 A pogányságból megtértek összes egyházában tisztelik őket önzetlen életükért. Saját nyakukat kockáztatták értem.

16:5 Üdvözljétek a házukban lévő ekléziát. Adjatok drága barátomnak, Neptunusznak egy meleg ölelést a nevemben. Ő képviseli számomra egész Ázsiát, hiszen ő volt az első megtérő ott.

16:6 Mirjamot is meg kell említenem. Emlékszem, milyen könnyörtelenül kimerítette magát másokért.

16:7 Öleljétek meg unokatestvéreimet, Andronikoszt és Júniászt, akik velem együtt voltak börtönben. Nagyra becsülöm őket, mint Krisztus követeit. Ők az én szeniorjaim Krisztusban.

16:8 Öleljétek meg Ampliátuszt, kedves barátomat az Úrban.

16:9 Aztán ott van Urbanusz, munkatársam Krisztusban, valamint kedves barátom, Sztakhisz.

16:10 Köszöntsétek Apellészt, igaz veteránt Krisztusban. Tiszteljétek az Arisztobulosz házában lévő hívőket.

16:11 Köszöntsétek Heródion unokatestvért! Köszöntsétek a hívőket a Narcisszusz házában.

16:12 Köszöntsétek Trifénát és Trifózá, akiknek az Úrban végzett munkája szorgalmukról tanúskodik. Továbbá kedves barátomat, Persziszt, aki fáradhatatlanul dolgozik.

16:13 Emlékezem Rufuszra is, aki kiváló munkás az Úrban, és köszöntöm édesanyját, aki anyámmá vált.

16:14 Átölelem Aszinkritoszt, Flegont, Hermészt, Patrobászt, Hermászt és az egész

családot

velük

közösségben.

16:15 Melegen köszöntöm Filologoszt és Júliát, Néreuszt és nővérét, valamint Olimpászt és minden szentet a velük való közösségben.

16:16 Barátságunk szent. Krisztus eklézsiája itt Korintusban üdvözöl benneteket.

16:17 Összhangban azzal, hogy kik vagytok valójában, barátaim, legyetek éberek, hogy elkerüljétek mindent, ami széthúzást vagy megbotránkozást okoz, ellentétben azzal a tanítással, amelyet megismertetek. *(Gal 1:7 Nincs más evangélium, a sok, „evangéliumnak” címkézett úgynevezett keresztény termék ellenére sem. Ha a törvény bármilyen kis nyoma megmarad, az nem jó hír, hanem csupán vallásos emberek elképzelései, amik elvesznek Krisztus evangéliumából. [Néhányan szeretik összezavarni a gondolataitokat az evangélium kicsavarásával, hogy azok igazodjanak az ő véleményükhöz.]*

16:18 Vannak ugyanis olyanok, akik nem a mi Urunk Jézus Krisztus rabjai, hanem inkább saját testi vágyaik rejtett szándékától vezérelve, a szavak ügyes manipulációjával és ékesszólásukkal igyekeznek megtéveszteni az érzelmileg bizonytalanokat.

16:19 A ti engedelmisségetek¹ hitetek középpontja iránt mindenütt ismertté vált. Nagyon örülök nektek. Mégis azt kívánom, hogy bölcsen és kizárólagosan ismerjétek meg azt, ami jó és érintetlen² a gonosztól. *(Pál küldetése a hit által indított engedelmisség megvalósítása. [Róm 1:5; 16:26] Az upoakouo¹ szót engedelmisségnek vagy pontos hallásnak fordítják; az akeraios² pedig keveretlen, ártatlan)*

16:20 Isten, aki a mi békességünk szerzője, gyorsan és végleg eltiporja a Sátánt, a ti lábaitokkal cselekedve mindezt. Győzelmetek megvalósul a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmének kinyilatkoztatásában, és személyesen visszhangzik az ámenetekben. *(Mi vagyunk Krisztus teste. Isten meg akarja mutatni bennünk a béke uralmát azáltal, hogy megerősíti a sátán vereségét a mindennapi gyakorlati tapasztalatainkban. A vádlás¹ vereségét ünnepeljük abban, amit a kegyelem közvetít. A satanas¹ szó vádlót jelent. A hit törvénye legyőzte a cselekedetek törvényét.)*

16:21 Timóteus, az én munkatársam szeretettel üdvözöl benneteket. Lukács, valamint Jázon és Szoszipater, akik zsidó társaim, szintén kedvesen üdvözölnek téged.

16:22 Én, Terciusz, aki ezt a levelet írtam, elismeréssel adózom nektek az Úrban.

16:23 Vendéglátóm, Gájusz, akinek otthonában az egyház összegyűlik, üdvözlétét küldi nektek. Aztán ott van Erasztusz, a város vezetője, aki üdvözöl benneteket,

akárcsak

Kvartusz

testvér.

(Lásd ApCsel 19:29 Gárusz Pál útitársa volt, és az 1Kor 1:14-ben is említi őt.)

16:24 A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme a tiétek.

16:25 Én nem hallomásból tudott elméletről beszélek nektek. Az evangélium, amelyet hirdetek, az én tulajdonom. Ez az én üzenetem. Üdvözlöm Istent, aki lendületesen képessé tesz benneteket, és megerősít titeket, hogy erősek és megingathatatlanok legyetek az ellentmondásokkal szemben. Jézus Krisztus éppen annak a misztériumnak a lelepleződése, amely az idő¹ vagy az emberi történelem² feljegyzései előtt csendben rejtőzött. (Titusz 1:2 Ez a korszakok élete, amelyet nemzedékek óta előre jeleztek. Az eredeti mintaképünk élete, amelyet Isten tévedhetetlen elhatározása jelentett be, mielőtt idő² vagy tér létezett volna. [Az emberiség Istennel való egyesülése az eredeti gondolat, amely a teremtést ihlette. A aionios² szó korszakokról beszél.] Pál Isten gondolatairól beszél, amelyeket a korok előtt alkotott meg rólunk, ami egy olyan fogalom, amelyben az örökkévalóság különböző időszakokra van felosztva, amelyek közül a rövidebbet a hosszabbak fogják át. A xronosz¹ szó kimért időtartamot vagy időszakaszt jelent; [a kairosz az idő esedékes, vagy meghatározott pillanata.] Ez még az előtt volt, hogy léteztek volna korszakok vagy bármilyen naptári időmérték, a galaxisok és csillagképek teremtése előtt. Az örökkévalóságnak létezik egy nagyobb dimenziója, mint amit a tér és az idő határain belül képesek vagyunk meghatározni. Isten hite előre látta a vele való megváltott egyesülésünk pontos pillanatát az örökkévalóság át. „Ez az élet már az örök idő előtt biztossá vált.” [BBE 1949, Bible in Basic English] Pál evangéliuma nem pusztán a történelemben lévő Krisztust hirdeti. Az emberi életben leplezetlenül megjelenő Krisztust hirdeti. Krisztust bennetek van. Kolosszei 1:27)

16:26 A prófétai Írásban¹ tükröződő misztérium most lelepleződik. A korszakok Istene elhatározta, hogy megismerteti ezt a titkot oly módon, hogy a föld minden nemzete meghallja és megvalósítsa azt az életmódot², amelyet a hit lángra lobbant. (Ez az evangélium megtöri a korszakok csendjét, és feltárja, hogyan sikerült Istennek helyreállítania az emberiségben az ő képmását és hasonlatosságát. Ézsaiás¹ 53:4-5. Lásd a 16:19-hez fűzött megjegyzést: A hit a büntudaton és kötelezettségen túli spontán engedelmisséget² ébreszt.)

16:27 Jézus Krisztus egyedülállóan¹ fogalmazza² meg Isten bölcsességét³. Ő a korszakok beteljesedése⁴.

(Egyedülállóan, monosz¹, egyedül, Jézusnak nincs vetélytársa; ez az egy ember képviseli az egész emberiséget; ez a korszakok misztériuma. 1Kor 2:7 Olyan bölcsesség szavait szóltatjuk meg, amelyek időtlen korszakok óta csendben el voltak rejtve. Egy misztérium, amely kibontja Isten mesteri tervét, amellyel az emberben helyreállítja dicsőségét. Megdicsőülésünk mindig is Isten terve volt, már az idők kezdete előtt is. 1 Kor 2:8 Sem az akkori politikusoknak, sem a teológusoknak nem volt fogalmuk erről a misztériumról, az emberiség Krisztusban való egyesüléséről. Ha tudták volna, soha nem feszítették volna keresztre az Urat, akinek halála

helyreállította dicsőségünket. – A sophos¹ szó világosságot, bölcsességet jelent. Ő örökre megtörte a korszakok csendjét. Az eis aion⁴, az eis a befejezésben elért pontot jelzi, tehát a korszakok lezárását. Ő a doxa², vélemény; a logosz, amely volt, mielőtt az idők lettek volna, az Ige, amely testté lett és bennünk lakik [Jn 1:1.14]. A megtestesülés [latinul: in carne, testben] Isten örök logoszának és doxájának végső trófeája. Kol 1:15 Őbenne Isten képmása és hasonlatossága emberi alakban láthatóvá lett, hogy mindenki felismerje Őbenne az igazi származását. Ő minden teremtmény elsősülöttje. (Amit a sötétség eltakart előlünk, azt ő leleplezte. Őbenne világosan látjuk eredeti életünk tükörképét. Az ő szeretetének Fia emberi alakban pontos bizonyítékát adja képmásának. A megtestesülés azt jelenti, hogy Isten soha többé nem lehet láthatatlan.) Kol 2:3 Krisztusban található minden bölcsesség és tudás teljes kincse. Kol 2:9 Krisztusban találja meg Isten önmagának pontos és teljes kifejeződését, emberi testben. [Míg a kiterjedés nem tudja mérni vagy meghatározni Istent, addig az ő pontos hasonlatossága emberi formában jelenik meg. Jézus bebizonyítja, hogy az emberi életet Istenre szabták. Kol 2:10 Jézus a mi teljességünket tükrözi, és megerősíti igazi identitásunkat. Ő az „Én vagyok” bennünk. Azok az idők elmúltak, ahol az életünket a teljesítmény törvénye és az alacsonyabb rendű identitás uralma irányíthatná. [Lásd Kol 1:19] Mindannak a teljes mértéke, amit Isten az ember számára tart fenn, őbenne lakozik.)